

Ellen G. White Estate

BISERICA RĂMĂȘITEI
ȘI
VIITORUL BISERICII
ADVENTE

ELLEN G. WHITE

Biserica rămășiței și viitorul bisericii advente

Ellen G. White

**Copyright © 2012
Ellen G. White Estate, Inc.**

Informații despre această carte

Prezentare generală

Această publicație ePub este oferită de către Ellen G. White Estate. Ea face parte dintr-o colecție mai largă. Va rugăm să vizitați [Ellen G. White Estate website](#) pentru o listă completă a publicațiilor disponibile.

Despre autor

Ellen G. White (1827-1915) este considerată ca fiind autorul american cu cele mai răspândite traduceri, lucrările ei fiind publicate în mai mult de 160 de limbi. Ea a scris mai mult de 100.000 de pagini, într-o varietate largă de subiecte spirituale și practice. Calăuzită de Duhul Sfânt, ea l-a înălțat pe Isus și a arătat către Biblie ca temelie a credinței sale.

Mai multe link-uri

[O scurtă bibliografie a lui Ellen G. White](#)
[Despre Ellen G. White Estate](#)

Sfârșitul acordului licenței de utilizator

Vizualizarea, imprimarea sau descărcarea acestei cărți, va acorda doar o licență limitată, neexclusivă și netransferabilă pentru utilizarea personală. Această licență nu permite republicarea, distribuția, transferul, sublicența, vânzarea, pregătirea unor lucrări derivate, sau folosirea în alte scopuri. Orice utilizare neautorizată a acestei cărți se va sfârși prin anularea licenței acordate prin prezenta.

Mai multe informații

Pentru informații suplimentare despre autor, editori, sau modul în care puteți sprijini acest serviciu, vă rugăm să contactați Ellen G.

White Estate: mail@whiteestate.org. Suntem recunoscători pentru interesul și impresiile dumneavoastră și vă dorim binecuvântarea lui Dumnezeu în timp ce veți citi.

Prefață

„Sufletul meu este mult împovărat căci știu ce stă în fața noastră. Orice amăgire închipuită va fi adusă asupra aceluia care nu au o legătură vie și zilnică cu Dumnezeu. În lucrarea noastră nici un curent lăaturalnic nu trebuie să se dezvolte până ce nu s-a făcut o examinare temeinică a ideilor conținute pentru a fi siguri despre izvorul de origine al lor. Îngerii lui Satana sunt înțelepți în a face răul și ei vor născoci lucruri pe care unii le vor pretinde a fi lumină mai mare și le vor proclama ca noi și minunate. Chiar dacă în unele privințe solia este adevăr va fi amestecată cu invenții omenești și vor fi menținute ca doctrine, porunci ale oamenilor.

Dacă a fost vreodată un timp când trebuie să veghem, și să ne rugăm cu reală seriozitate acesta este acum. Se vor ivi lucruri închipuite care vor apărea ca bune și totuși acestea trebuiesc examinate cu mare grijă și multă rugăciune căci ele sunt amăgiri dibace ale vrăjmașului pentru a conduce suflete pe o cale așa de apropiată cu calea adevărului încât cu greu se va putea deosebi de calea care duce la sfințenie și cer.

[3] Dar ochiul credinței va discerne că aceasta se abate de la calea dreaptă deși aproape imperceptibil. La început ea părea dreaptă, într-adevăr, însă după un timp se va vedea că este **MULT DIFERITĂ DE CALEA SIGURANȚEI** de calea care conduce la sfințenie și cer.

Frații mei, vă avertizez să faceți urme drepte cu picioarele voastre pentru ca nu cumva cel șchiop să fie abătut din cale.“

[4] (E. G. White, T.M., p. 229)

Cuvânt înainte

Această carte este publicată cu scopul de a aduce încredere și curaj în inimile tuturor aceluia care iubesc pe Dumnezeu și cred că El a așezat în lume o mișcare care să proclame adevărul Său în ultimele zile. Cu un secol în urmă s-a ridicat o grupare predicând apropiata venire a lui Hristos și declarând că Dumnezeu i-a așezat în lume ca o împlinire a a profeției. Mișcarea a devenit cunoscută sub numele de. ADVENTIȘTI DE ZIUA A ȘAPTEA și încă de la început ea a avut o istorie de creștere. Ceea ce este mult mai semnificativ, doctrina distinctivă, predicată de Adventiștii de Ziua a Șaptea a căpătat pe măsură ce anii au trecut, o forță crescândă și o evidență ce poate fi demonstrată.

A fost un timp când lumea a râs de cea mai distinctivă dintre învățături, — de doctrina că sfârșitul lumii s-a apropiat. Niciunul nu mai râde astăzi. Învățătura noastră cu privire la Sabat câștigă forță nouă cu fiecare decadă care trece, căci Sabatul stă acum descoperit ca marele semn și marcă! a omului care nu ia parte în apostazia modernă ce își are originea în teoria evoluționismului. Învățătura noastră cu privire la natura omului și starea lui în moarte, capătă o forță de bastion împotriva amăgirilor spiritismului. Și astfel am putea continua enumerarea adevărilor principale care deosebesc mișcarea cunoscută ca ADVENTIȘTI DE ZIUA A ȘAPTEA, de alte mișcări.

[5]

Dovezile că adevăurile acestei mișcări sunt adevărate și de la Dumnezeu sunt evidente. Dar, ciudat, există aceia care au plecat dintre noi, și care cred că Dumnezeu a părăsit corpul organizat al Bisericii a cărei conducere are sediul în Washington, D.C., și ca lor îi s-a dat însărcinarea să scoată din Biserică și să atragă în organizații noi pe toți, cei sinceri care doresc să fie gata pentru ziua Domnului. Ei cred că în trecut Mișcarea Adventă a pierdut favoarea lui Dumnezeu și este renegată de El. Cum, de cunosc ei aceasta? Răspunsul lor este ca Spiritul Profeției declară am. Dar ce declară el? Această carte dă un răspuns la întrebarea cheie. Sora White a

scris despre acest subiect al MIȘCĂRII LUI DUMNEZEU într-o limbă clară și evidentă. Următoarele pagini conțin suficient material din pana ei pentru a stabili întreaga chestiune cu privire la întrebarea dacă Dumnezeu conduce și astăzi același popor pe care l-a condus de un secol, și dacă El va continua să-l conducă spre un punct culminant luminos. Vă invităm să citiți și să fiți reînviați în spirit. Temelia lui Dumnezeu stă de neclintit (2, Tim. 2, 19).

Facă Domnul ca apelul stăruitor al îngerului „Strângeți rândurile, strângeți rândurile, strângeți rândurile“ să găsească un profund ecou în inimile noastre.

[6] Editorii

Cuprins

Cuprins

Informații despre această carte	i
Prefață	iv
Cuvânt înainte	v
Cuprins	vii
Partea întâia. Obiectul grijii sale supreme	11
Iubiți frați de la Conferința Generală	12
Deosebiri clare și lămurite	14
Experimente divine	16
Biserica, proprietatea lui Dumnezeu.	17
Identificat cu biserica Sa.....	19
Biserica luptătoare	21
Învățători care trebuie evitați	22
Organizația și dezvoltarea ei.	23
Unitate în credință și doctrină.	24
Introducerea ordinii în biserică	26
Noi acțiuni	27
Rezultate ale efortului unit	28
Să evităm pericolele dezordinii	29
Responsabilitate individuală și unitate creștină	31
Ce a făcut Dumnezeu	32
Partea a doua. Biserica rămășiței nu este Babilon	35
Acuzatorul și lucrarea sa.	36
Instrucțiuni către ucenici.	38
Trădarea încrederii.	40
O solie falsă.	41
Acuzațiile Satanei.	42
Lumea chemată să dea socoteală	44
Acuzatorul muștrat	45
Cuvinte de încurajare	46
Biserica nu este Babilon	47
O lucrare de înșelăciune	48
O biserică vie.	50
Biserica luptătoare.	52
Lui Satan i s-a permis să ispitească.	53

Biserica, lumina lumii	54
O lucrare de dăruire	55
O lucrare rânduită pe cale divină	57
Păziți-vă de învățători falși.	59
Un alt exemplu.	61
Dumnezeu are o biserică	62
O scrisoare	63
Iubirea lui Dumnezeu pentru biserica sa	66
Biserica nu trebuie divizată.	68
Partea a treia. Biserica triumfătoare	69
O asigurare deseori repetată.	70
Creștere continuă.	71
Numele nostru denominațional.	73
Conferința Generală.	75
Nu o nouă organizație	77
Dumnezeu este la cârmă	78
Un mesaj adresat în 1913	79
Speranță și curaj	80
Chemare la consacrare.	82
Rezultatul umblării în lumină	83
O dovadă de încredere	84
Curaj în Domnul	85
Un cuvânt personal	87
Influența lucrătorilor în vârstă	89
„Până la sfârșit“	90
Înaintare cu eficiență sporită.	91
Încrederea exprimată în 1915	93
Viitorul bisericii advente	95
Cuprins II	96
Viitorul bisericii advente	97
Ultimele evenimente	99
Spiritul profeției	102
Conflictul final	106
Urmările lepădării luminii	109
Viața veșnică	111
Starea bisericii	112
Răspunderile lucrătorilor	116
Ce mărturie răspândim noi?	118

Lucrătorii de care are nevoie Dumnezeu	120
Ceasul Judecății	122
Judecata Celor Vii	124
Ceasul Judecății este aproape	125
Vremea potrivită	128
Sigiliul lui Dumnezeu	131
Ce este sigiliul lui Dumnezeu?	132
„Și s-a încuiat ușa!“	135
Lucrarea Duhului Sfânt	136
Ploaia târzie	138
Redeșteptare și transformare	142
Reformațiune	145
Reforma continuă	146
Partea soliei	147
În familie	148
Ce este Biserica?	151
Autoritatea în biserică	153
Ce zice martorul credincios	155
Respect fața de autoritate	156
Evitați contrafacerile	159
Primul „reformator“	161
Exemple din trecut	163
Câteva caractere ale prefacerii	167
Sub mască	169
O întreită falsificare	171
Reformism și reformațiune	175
„După roadele lor“	176
Alfabetul reformei	179
O profesiune osândită	181

Partea întâia. Obiectul grijii sale supreme

Melbourne, Australia, 23 dec. 1892

Iubiți frați de la Conferința Generală

Mărturisesc fraților și surorilor mele, că Biserica lui Hristos slabă și cu defecte cum ar putea fi, este singurul obiect de pe pământ căruia îi acordă grija Sa supremă. În timp ce adresează întregii lumi invitația de a veni la El și a fi mântuită, El trimite îngerii Săi să ofere ajutor divin fiecărui suflet care vine la El în pocăință și cu inimă zdrobită. El vine personal prin Spiritul Sfânt în mijlocul Bisericii Sale. „Dacă ai păstra Doamne aducerea aminte a nelegiuirilor, cine ar putea sta în picioare Doamne? Dar la Tine este iertare, ca să fii de temut. Eu nădăjduiesc în Domnul, sufletul meu nădăjduiește și aștept făgăduința Lui. Sufletul meu așteaptă pe Domnul mai mult decât așteaptă străjerii dimineața... Israele pune-ți nădejdea în Domnul, sufletul meu nădăjduiește și aștept făgăduința Lui. Sufletul meu așteaptă pe Domnul mai mult decât așteaptă străjerii dimineața... Israele pune-ți nădejdea în Domnul, căci la Domnul este îndurarea și la El este belșug de răscumpărare! El va răscumpăra pe Israel din toate nelegiuirile Lui“ (Ps. 103).

Predicatori și toată Biserica, aceasta să fie vorbirea voastră pornită din inimi care răspund mării bunătăți și iubiri a lui Dumnezeu pentru noi ca popor, cât și individual. „Israele, pune-ți nădejdea în Domnul de acum și până în veac: «Voi care stați în Casa Domnului, în curțile Casei Dumnezeului nostru! Lăudați pe Domnul căci este bun; cântați Numele Lui căci este binevoitor. Căci Domnul Și-a ales pe Iacov și pe Israel ca să fie al Lui. Știu că Domnul este mare și că Domnul nostru este mai presus decât toți dumnezeii»“ (Ps. 135, 2-5). Frații mei și surorile mele, luați seama că Dumnezeu are un popor, un popor ales, Biserica Lui, proprietatea Lui, cetatea Lui, pe care El o susține într-o lume revoltată și lovită de păcat; de aceea El intenționează ca nici o altă autoritate să nu fie recunoscută în ea decât Legea Sa.

Satana are o mare confederație, biserica sa. Hristos o numește sinagoga Satanei deoarece membrii ei sunt copii ai păcatului. Membrii bisericii Satanei lucrează constant pentru îndepărtarea Legii

divine și pentru a aduce confuzie în deosebirea dintre bine și rău. Satana lucrează cu mare putere în și prin copiii neascultării pentru a -înălța trădarea și apostazia la rang de adevăr și loialitate. în acest timp puterea inspirației sale satanice ațâță uneltele sale omenești ca să aducă la îndeplinire marea răscoală împotriva lui Dumnezeu începută în cer.

Deosebiri clare și lămurite

În acest timp Biserica trebuie să îmbrace haina frumoasa numită „Hristos Neprihănirea noastră“. Există deosebiri clare și distincte ce trebuie restaurate și arătate lumii pentru ținerea la înălțime a poruncilor lui Dumnezeu și a credinței lui Isus. Frumusețea sfințeniei trebuie să apară în strălucirea ei originală în contrast cu diformitatea și întunecimea celor necredincioși care s-au răzvrătit împotriva Legii lui Dumnezeu. În felul acesta noi dăm mărturie despre Dumnezeu și recunoaștem Legea Sa ca temelie a guvernării Sale în ceruri și pe pământ. Autoritatea Sa trebuie să fie prezentată distinct și clar înaintea lumii și nici o altă lege să nu fie recunoscută dacă vine în contradicție cu legile lui Iehova. Dacă disprețuim rânduielile lui Dumnezeu și permitem lumii să influențeze deciziile și acțiunile noastre, scopul lui Dumnezeu este anulat. Oricât de important ar fi pretextul, dacă Biserica șovăiește în acest punct, în dreptul ei în cărțile din ceruri va fi scris: A nesocotit cele mai sfinte datorii și a trădat împărăția lui Hristos. Dar dacă Biserica este hotărâtă să susțină principiile, ei înaintea întregului Univers și a împărățiilor lumii; dacă păstrează cu credincioșie statornică onoarea și sfințenia Legii lui Dumnezeu, va atrage chiar atenția și admirația lumii. Și mulți, văzând faptele bune ale credincioșilor, vor fi conduși să preamărească pe Tatăl nostru din ceruri. Cel sincer și credincios are acreditarea cerului, nu a mai marilor lumii. Toată lumea va cunoaște pe cei ce sunt ucenicii lui Isus aleși și credincioși și îi va cunoaște când vor fi încoronați și glorificați ca pe unii care au onorat pe Dumnezeu și pe care Dumnezeu i-a onorat aducându-i în stăpânirea lucrurilor veșnice de slavă.

Domnul a înzestrat Biserica cu capacități și binecuvântări ca ea să poată prezenta lumii o imagine completă despre Sine, și, în același timp, Biserica să poată fi desăvârșită în El, ca o reprezentare continuă a lumilor de sus și a legilor care sunt mai presus de legile pământești. Biserica trebuie să fie un templu construit după asemănarea divină, de aceea Arhitectul ceresc a adus din cer măsura de aur.

pentru ca fiecare piatră să fie cioplită și fasonată după modelul divin, apoi șlefuită să lumineze ca o emblemă a cerului, radiind în toate „direcțiile- razele clare ale Soarelui Neprihănitului. Biserica trebuie să fie hrănită cu mană din cer și să fie păstrată sub ocrotirea harului Său. Îmbrăcată în armura completă de lumină și neprihănit ea intră în conflictul final. Zgura și materialul fără valoare va fi înlăturat, iar influența adevărului va da mărturie lumii despre caracterul ei sfințitor și înnobilitor....

Experimente divine

[11] Domnul Isus probează inimile omenești prin manifestarea din abundență a milei și harului Său. El produce transformări atât de uimitoare, încât Satana cu toată lăudăroșenia lui, triumfătoare, cu toată confederația răului unită împotriva Lui. Dumnezeu și a legilor guvernării Sale stă în fața lor ca în fața unor cetăți de necucerit pentru sofistăriile și amăgirile lui. Ei sunt pentru el un mister de nepătruns. îngerii lui Dumnezeu, serafimi și heruvimi, puteri însărcinate să coopereze cu uneltele omenești, privesc cu uimire și bucurie că oameni căzuți, odată copii ai mâniei, dezvoltă prin educația lui Hristos un caracter după asemănare dumnezeiască, spre a fi fii și fiice ale lui Dumnezeu și a avea o parte importantă în lucrările și bucuriile cerului.

Hristos a dat Bisericii Sale posibilități ample pentru ca El să primească după aceea, de la cei răscumparați, o mai mare bogăție a slavei. Biserica înzestrată cu neprihănirea lui Hristos devine depozitarul Său în care bogățiile harului, ale iubirii și milostivirii Sale se vor arăta în "plinătatea și frumusețea lor. Declarația din rugăciunea Sa de mijlocire că Tatăl are o iubire tot așa de mare față de noi ca și față de El însuși, Singurul născut, și că și noi vom fi ca El acolo unde este El pentru veci, una cu Tatăl și Hristos, este o minune și o mare bucurie pentru ostile cerești. Darul Spiritului Sfânt în bogăția și plinătatea Sa abundentă trebuie să fie pentru Biserica Sa ca un zid de foc apărător căruia puterile iadului nu-i pot sta împotriva. În curăția ei neîntinată și în desăvârșirea ei neprihănită, Hristos privește asupra Bisericii Sale ca la o răsplătire pentru toate suferințele, umilirea și dragostea Sa, și ca un adaos la slava Sa, El fiind marele centru de la care radiază toată slava. „Ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului“ (G.C.B. 1893, p. 408-409 — idem T.M., p. 15-19).

Biserica, proprietatea lui Dumnezeu.

Biserica este proprietatea lui Dumnezeu și El îi amintește mereu că ea stă în lume ca obiect al ispitelor Satanei. Hristos n-a uitat niciodată zilele umilirii Sale. Lăsând în urmă scenele umilirii Sale, Isus n-a pierdut nimic din umanitatea Sa. El are aceeași, iubire duiosă și plină de grijă față de suferința umană. Își amintește totdeauna că a fost om al durerilor, obișnuit cu suferința. El nu uită poporul care îl reprezintă și care se străduiește să înalțe Legea Sa călcată în picioare de lume. El știe că lumea care l-a urât pe El îi urăște și pe ei. Deși Isus Hristos S-a înălțat la ceruri, există încă un lanț viu care leagă pe cei credincioși de inima Sa plină de iubire infinită. Cei mai slabi și mai neputincioși sunt legați de lanțul simpatiei mai aproape de inima Sa. El nu uită niciodată că este Reprezentantul nostru, căci poartă natura noastră.

[12]

Isus privește către Biserica Sa adevărată de pe pământ a cărei mare dorință este să coopereze cu El în lucrarea de salvare de suflete. El ascultă rugăciunile stăruitoare ale credincioșilor și Omnipotența nu poate rezista stăruinței lor pentru mântuirea oricărui membru încercat și ispitit al trupului lui Hristos, „Astfel fiindcă avem un Mare Preot însemnat care a străbătut cerurile — pe Isus Fiul lui Dumnezeu — să rămânem tari în mărturisirea noastră. Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi dar fără păcat. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului ca să căpătăm îndurare și să găsim har pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie“ (Evrei 4, 14-16). Isus trăiește veșnic ca să mijlocească pentru noi. Ce binecuvântări n-ar putea primi adevăratul credincios prin Răscumpărătorul nostru? Biserica ce va intra curând în cel mai greu conflict va fi obiectul cel mai scump lui Dumnezeu de pe pământ. Confederația răului va fi agitată cu o putere de jos și Satana va arunca toată batjocura posibilă asupra celor aleși pe care nu-i poate înșela cu amăgirile și minciunile sale. Înălțat să fie „Prințul și Mântuitorul care dă lui Israel pocăința și iertarea păcatelor“, Hristos, este Reprezentantul și Capul nostru.

Oare își va închide El inima, își va retrage mâna sau nu va onora făgăduința Sa? Nu; niciodată, niciodată!

Identificat cu biserica Sa

Dumnezeu are o Biserică, un popor ales; și dacă toți ar putea vedea așa cum am văzut eu cât de mult se identifică Hristos cu poporul Lui, niciodată n-ar fi auzit un mesaj ca acela care denunță Biserica Sa ca fiind Babilon. Dumnezeu are un popor care este lucrător împreună cu El și care merge înainte pentru slava Sa. Ascultați rugăciunea Reprezentantului nostru din ceruri: „Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu să fie și aceia pe care mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea“.

[13]

O, cât de mult dorește Conducătorul divin să aibă Biserica Sa cu El! Ei au fost părtași cu El în suferință și umilire și bucuria Lui cea mai mare este să-i aibă părtași la gloria Sa. Hristos pretinde privilegiul de a avea Biserica cu El: „Vreau ca acolo unde sunt Eu să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu“. A-i avea cu El este în armonie cu făgăduința legământului încheiat cu Tatăl Său. El prezintă ca reverență la scaunul harului mântuirea realizată pentru poporul Său. Curcubeul făgăduinței înconjoară pe Garantul nostru în timp ce prezintă, cererea Lui de iubire: „Tată vrea ca ei să vadă slava Mea“. Noi vom vedea Regele în frumusețea Lui și Biserica va fi glorificată.

Ca și David noi trebuie să ne rugăm: „Este timpul să lucrezi Doamne, căci au stricat Legea Ta“. Oamenii au umblat în neascultare față de Legea lui Dumnezeu până ce au atins un punct de nepăsare fără egal. Ei sunt educați în ne-ascultare și se apropie repede de limitele îngăduinței și iubirii divine când Dumnezeu va interveni cu siguranță. El își va apăra cu siguranță onoarea Sa și va pune capăt nelegiuirilor. Va fi smuls oare și poporul care păzește poruncile lui Dumnezeu de nelegiuirea care ia mereu proporții? Vor fi ei ispitiți din pricina batjocurii universale la adresa Legii lui Dumnezeu, să prețuiască mai puțin acea Lege care este temelia guvernării Sale în cer și pe pământ? Nu. Pentru Biserica Sa Legea devine mai prețioasă, mai sfântă și mai onorată pe măsură ce oamenii aruncă asupra ei batjocură și dispreț. Ca și David ei zic: „Ei calcă Legea Ta. De aceea

eu iubesc poruncile Tale mai mult decât aurul, da, mai mult decât aurul curat. De aceea găsesc drepte toate poruncile Tale și urăsc orice cale a minciunii“. (Ps. 119, 127-128).

Biserica luptătoare

Biserica luptătoare nu este acum biserică triumfătoare; dar Dumnezeu iubește biserica Sa și este descris prin profet cum se opune și rezistă diavolului care înfățișează pe copiii lui Dumnezeu în cele mai negre și murdare haine, pretinzând dreptul de a-i distruge. Îngerii lui Dumnezeu îi ocrotesc față de atacurile vrăjmașului. Profetul zice: [14] „El (îngerul) mi-a arătat pe marele Preot Iosua stând în picioare înaintea îngerului Domnului, și pe Satana stând la dreapta lui ca să-l pârască. Domnul a zis Satanei: «Domnul să te mustre, Satano! Domnul să te mustre, El care a ales Ierusalimul! Nu este el Iosua un tăciune scos din foc?» Dar Iosua era îmbrăcat cu haine murdare și totuși stătea în picioare înaintea îngerului. Iar îngerul luând cuvântul a zis celor ce erau înaintea lui: «Dezbrăcați-l de hainele murdare de pe el!» Apoi a zis lui Iosua: «Iată că îndeprătez de la tine nelegiuirea și te îmbrac în haine de sărbătoare!» Eu am zis: «Să se pună pe cap o mitră curată». Și i-au pus o mitră curată pe cap și l-au îmbrăcat în haine, în timp ce îngerul Domnului stătea acolo.“ Îngerul Domnului a făcut lui Iosua următoarea mărturisire: „Așa vorbește Domnul oștirilor: «Dacă vei umbla pe căile Mele și dacă vei păzi poruncile Mele, vei judeca și Casa Mea și vei priveghea asupra curților Mele și te voi lăsa să intri împreună cu cei ce sunt aici»“ (Zaharia 3, 1-7).

Învățători care trebuie evitați

Când se ridică oameni care pretind că au o solie de la Dumnezeu, dar în loc să lupte „împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor întunericului acestui veac“, ei formează un cerc separat și întorc armele de luptă împotriva Bisericii militante, temeți-vă de ei. Ei nu au acreditarea divină. Dumnezeu nu le-a încredințat lor o astfel, de lucrare. Ei vor să dărâme ceea ce Dumnezeu ar vrea să restaureze prin mesajul laodicean. El rănește numai ca să vindece, nu să producă pieirea. Domnul nu dă nici un mesaj care ar descuraja sau ar demoraliza Biserica Sa. El muștră, ceartă și pedepsește, dar aceasta numai pentru ca să restaureze și să aprobe în cele din urmă. Cât de bucuroasă am fost în inima mea când prin raportul de la Conferința Generală am aflat că multe inimi au fost înmuiate și supuse, că mulți au făcut mărturisiri umile și au îndepărtat gunoaiile de la ușa inimii lor care îl opreau pe Mântuitorul să intre. Cât de bucuroasă am fost să aflu că mulți L-au primit pe

[15] Isus înăuntru ca pe un oaspete de seamă. Cum este posibil ca aceste pamflete care acuză Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea ca fiind Babilon să fie răspândite pretutindeni chiar în timpul când Biserica primea revărsarea Spiritului Sfânt. Cum este posibil ca oamenii să fie atât de amăgiți încât să-și imagineze că marea strigare constă în a chema poporul lui Dumnezeu afară din părtășia unei Biserici care se bucură de un timp de reînviore? O, fie ca aceste suflete amăgite să revină la normal, să primească binecuvântarea și să fie umplute cu putere de sus. (R.H. 17 oct. 1893 — T.M. p. 19-23).

Organizația și dezvoltarea ei.

Sunt aproape 40 de ani (1901) de când organizația a fost introdusă printre noi ca popor. Eu am fost una din numărul celor care au avut o experiență în stabilirea ei chiar de la început. Cunosc greutățile pe care a trebuit să le întâmpinăm, relele pe care a trebuit să le îndreptăm și am urmărit influența ei în legătură cu dezvoltarea lucrării. Încă din primul stadiu de dezvoltare al lucrării Dumnezeu-ne-a dat o lumină specială asupra acestui punct și aceasta, împreună cu lecțiile pe care experiența ne-a învățat, că trebuie să fie cu atenție luate în considerație.

De la început lucrarea noastră a fost agresivă. Numărul nostru era mic și cei mai mulți erau din clasele sărace. Convingerile noastre erau aproape necunoscute lumii. Noi nu aveam case de închinare, doar câteva publicații și foarte puține posibilități pentru a promova lucrarea noastră.

Oile erau împrăștiate la drumuri și la garduri, în orașe, sate și alte locuri. Poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus erau solia noastră.

Unitate în credință și doctrină.

[16] Soțul meu împreună cu predicatorii Joseph Bates, Stephen Pierce, Hiram Edson și alți bărbați inteligenți, nobili și sinceri au fost printre cei care, după trecerea timpului din 1844, au cercetat după adevăr ca după o comoară ascunsă.

Ne adunam cu sufletul împovărat, rugându-ne să fim una în credință și doctrină, căci știam că Hristos nu este împărțit, Doar câte un punct pe rând era subiect de cercetare. Scripturile erau deschise cu un respect sfânt. Adesea noi posteam pentru a fi mai bine pregătiți să înțelegem adevărul. După rugăciune serioasă, dacă vreun punct nu era înțeles, era pus în discuție și fiecare se exprima asupra lui în mod liber: apoi ne plecam din nou în rugăciuni și cereri stăruitoare care erau îndreptate spre cer pentru ca Dumnezeu să ne ajute să fim de acord unul cu altul și să fim una, după cum Hristos și Tatăl sunt una. Multe lacrimi erau vărsate.

Am petrecut multe ore în acest fel. Uneori toată noaptea o petreceam în cercetarea solemnă a Scripturilor ca să înțelegem adevărul pentru timpul nostru. În unele ocazii Spiritul lui Dumnezeu venea asupra mea, și părți dificile erau clarificate în acest mod rânduit de Dumnezeu, apoi era armonie perfectă. Toți erau un spirit și un gând.

Căutam cu cea mai mare seriozitate ca Scripturile să nu fie deformată pentru a corespunde opiniilor omenești. Încercam să facem diferențele dintre noi cât mai mici posibile, prin a nu zăbovi asupra punctelor care erau de importanță minoră, puncte asupra cărora existau diferite opinii. Povara fiecărui suflet era de a crea o așa atmosferă între frați, care să împlinească rugăciunea lui Hristos ca ucenicii Săi să fie una, după cum El și Tatăl sunt una.

Uneori unul sau doi dintre frați se așezau cu încăpățănare împotriva vederii prezentate și acționau în spiritul inimii firești, dar când apărea această atitudine, întrerupeam cercetările, suspendam adunarea ca fiecare să aibă ocazia de a merge la Dumnezeu în rugăciune și, fără să converseze cu alții, să studieze punctul controversat, cerând lumină din cer. Ne despărțeam cu simțăminte de prietenie, pentru a

ne întâlni din nou, cât de curând posibil, în vederea continuării cercetărilor. Uneori puterea lui Dumnezeu venea asupra noastră într-un mod deosebit și când lumina clară descoperea punctele adevărului, plângeam și ne bucuram împreună. Îl iubeam pe Isus și ne iubeam unul pe altul.

[17]

Introducerea ordinii în biserică

Numărul nostru a crescut treptat. Sămânța semănată, a fost udată de Dumnezeu și El a făcut-o să crească. La început ne adunam pentru închinare și prezentam adevărul celor care veneau să-1 audă în case particulare, în bucătării spațioase, în magazine și săli de clasă; dar n-a durat mult până am fost în stare să construim case umile de rugăciune.

Pe măsură ce numărul nostru creștea devenea evident faptul că fără o formă de organizare ar fi urmat o mare confuzie și lucrarea n-ar fi putut fi continuată cu succes. Organizația era indispensabilă pentru a sprijini financiar lucrătorii, pentru pătrunderea în câmpuri noi, pentru deținerea de proprietăți, pentru răspândirea adevărului prin presa scrisă și pentru protejarea Bisericii și a lucrătorilor de membri nevrednici, etc.

Existau totuși simțăminte puternice împotriva organizației în poporul nostru. Adventiștii de ziua a întâia erau contra organizației și mulți din Adventiștii de Ziua a Șaptea susțineau aceleași idei. Am căutat pe Domnul cu rugăciune serioasă ca să putem înțelege voia Sa și, prin Spiritul Sfânt, El ne-a dat lumina că trebuie să existe ordine și disciplină desăvârșită în Biserică și că organizația era esențială. Sistem și ordine se manifestă în toate lucrările lui Dumnezeu, pretutindeni în Univers. Ordinea este legea cerului și aceasta trebuie să fie și legea poporului lui Dumnezeu pe pământ.

Noi acțiuni

Am avut de dus o luptă grea la stabilirea organizației. Deși Domnul mi-a dat mărturii repetate cu privire la acest subiect, opoziția era puternică și trebuia înfruntată mereu și mereu. Însă noi știam că Domnul Dumnezeu lui Israel ne conducea și ne îndruma. În providența Sa. Ne-am angajat în lucrarea de organizare și o prosperitate vizibilă însoțea înaintarea mișcării.

Pe măsură ce dezvoltarea lucrării ne cerea să ne angajăm în acțiuni noi, eram pregătiți să intrăm în ele. Domnul ne-a îndreptat mințile asupra importanței lucrării de educație.

[18]

Am văzut că era nevoie de școli în care copiii noștri să primească învățatură fără erori și filozofii false, pentru ca formarea lor să fie în armonie cu principiile Cuvântului lui Dumnezeu. Nevoia înființării unei instituții de sănătate a constituit un imbold puternic pentru noi, cu scopul de a ajutași de a instrui poporul nostru și ca mijloc de binecuvântare și iluminare a altora. Această acțiune a fost, de asemeni, realizată. Toate acestea erau lucrare misionară în cel mai înalt sens al cuvântului.

Rezultate ale efortului unit

Lucrarea noastră n-a fost susținută prin daruri mari sau moșteniri, căci aveam puțini oameni bogați printre noi. Care era secretul prosperității noastre? Am înaintat la porunca Căpeteniei mântuirii noastre. Dumnezeu a binecuvântat eforturile noastre unite. Adevărul s-a răspândit și a avut succes. Instituțiile s-au înmulțit. Sămânța de muștar a crescut și a devenit un copac mare. Sistemul de organizare s-a dovedit a fi un mare succes. De asemeni, a fost introdusă dăruirea sistematică potrivit planului biblic. Corpul a fost întărit „strâns legat prin ceea ce dă fiecare încheietură“. Pe măsură ce avansam, sistemul nostru de organizare și-a dovedit eficacitatea.

Să evităm pericolele dezordinii

Nici unul să nu nutrească gândul că ne-am putea dispensa de organizație. Ea ne-a costat mult studiu și multe rugăciuni pentru înțelepciune cu scopul formării acestei structuri, rugăciuni pe care Dumnezeu le-a ascultat. Organizația a fost construită prin îndrumarea Sa, prin multe sacrificii și lupte. Niciunul din frații noștri să nu fie amăgît să încerce să o dărâme, căci în felul acesta se va aduce o stare de lucruri la care nici nu visați. În Numele Domnului vă declar că organizația trebuie să stea întărită, stabilită și neclintită. La porunca lui Dumnezeu: „Mergeți înainte“, noi am înaintat chiar atunci când dificultățile păreau de netrecut. Noi știm cât de mult a costat aducerea la îndeplinire a planurilor lui Dumnezeu în trecut care ne-au făcut să fim un popor așa cum suntem astăzi. Să fim cu foarte mare băgare de seamă pentru a nu zdruncina în mintea altora acele lucruri pe care Dumnezeu le-a rânduit pentru prosperitatea noastră și înaintarea, cu succes a cauzei Sale. [19]

Îngerii lucrează armonios. Ordine desăvârșită caracterizează toate mișcărilor lor. Cu cât imităm mai mult armonia și ordinea oștilor cerești, cu atât mai pline de succes vor fi eforturile acestor soli cerești în favoarea noastră. Dacă nu vedem necesitatea unor acțiuni armonioase și suntem dezorganizați în acțiunile noastre, îngerii, care sunt în mod desăvârșit organizați și acționează în ordine perfectă, nu pot lucra pentru noi cu succes. Ei se îndepărtează cu durere deoarece nu sunt autorizați să binecuvinteze confuzia, tulburarea și lipsa de organizare. Toți cei care doresc să coopereze ca mesagerii cerești trebuie să lucreze la unison cu ei. Cei care au ungera de sus vor încuraja ordinea, disciplina și unitatea de acțiune în toate eforturile lor și atunci îngerii lui Dumnezeu vor putea coopera cu ei. Dar niciodată, niciodată acești soli cerești nu vor pune aprobarea lor asupra neregulilor, lipsei de organizare și dezordinii. Toate aceste rele sunt rezultatul eforturilor lui Satana de a slabi forțele noastre, a ne descuraja și a împiedica succesul acțiunilor noastre.

Satana cunoaște bine că succesul depinde numai de ordine și conlucrare armonioasă. El știe ca orice lucru în legătură cu cerul este în ordine perfectă și că supunerea și disciplina caracterizează mișcările oștirii cerești. El face eforturi studiate ca să conducă pe așa-zișii creștini cât mai departe de asemănarea cu cerul; de aceea el înșeală chiar și pretinsul popor al lui Dumnezeu, făcându-l să creadă că ordinea și disciplina sunt vrăjmași ai spiritualității, că unica lor siguranță ar fi să lase pe fiecare să umble de capul lui și să rămână deosebit de ceilalți creștini care sunt uniți și care lucrează la stabilirea disciplinei și armoniei în acțiune. Toate eforturile făcute pentru a stabili ordinea sunt considerate periculoase ca o îngrădire a libertății de drept și de aceea, de temut ca și papismul. Aceste suflete înșelate consideră drept o virtute să se mândrească cu libertatea de a gândi și acționa în mod independent. Ei nu vor să primească nici un

[20] „așa zice Domnul“. Ei nu sunt răspunzători față de nici un om. Mi-a fost arătat că este lucrarea specială a diavolului să-i facă pe oameni să creadă că ar fi planul lui Dumnezeu să se păărăsească rândurile și să aleagă propria lor cale, independentă de frații lor.

Dumnezeu conduce un popor afară din lume, pe platforma înaltă a adevărului veșnic: poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. El va face din ei un popor disciplinat și destoinic. Ei nu vor fi împărțiți unul crezând una și altul altceva, având o credință și vederi total opuse, fiecare acționând independent de corp. Prin diversitatea darurilor și cârmuirea pe care El a pus-o în Biserică, toți vor ajunge la unitatea credinței. Dacă unul își însușește vederile sale despre adevărul Bibliei fără a lua în considerație opinia fraților săi și își îndreptățește purtarea susținând că are dreptul să aibă vederile sale proprii și apoi le impune și altora, cum poate ci să împlinească rugăciunea lui Hristos? Dacă unul și apoi altul se ridică pretinzând dreptul de a crede și a vorbi ceea ce-i place fără să țină cont de credința corpului Bisericii, unde va fi acea armonie care există între Hristos și Tatăl Său și despre care Hristos s-a rugat să existe între frații Săi?

Responsabilitate individuală și unitate creștină

Cu toate că avem o lucrare și o responsabilitate individuală înaintea lui Dumnezeu, nu trebuie să urmăm judecata noastră independentă indiferent de opiniile și simțămintele fraților noștri, căci această lucrare ar conduce la dezordine în Biserică. Este datoria predicatorilor să respecte judecata fraților lor, dar relațiile lor unul cu altul, precum și doctrinele pe care le predică să fie puse la probă cu Legea și mărturia. Dacă inimile sunt dispuse să primească învățătură, nu vor exista disensiuni între noi. Unii sunt înclinați spre neorânduială și se abat de la stâlpii adevărului, însă Dumnezeu sfătuiește pe slujitorii Săi să fie una în spirit și învățătură.

Astăzi este necesar ca unitatea noastră să fie de un caracter ce va putea suporta proba încercării. Noi avem multe lecții de învățat, precum și multe de dezvățat. Numai Dumnezeu este infailibil. Cei care gândesc că nu trebuie să renunțe niciodată la o vedere îndrăgita sau să-și schimbe vreo opinie, vor fi dezamăgiți. Atâta timp cât noi ținem la părerile noastre proprii cu îndărătnicie, nu vom putea avea unitatea pentru care S-a rugat Hristos. [21]

Când un frate primește o nouă lumină asupra Scripturilor, el trebuie să-și explice poziția în mod deschis și fiecare slujitor să cerceteze Biblia cu umilință pentru a vedea dacă punctele prezentate în discuție pot fi susținute de Cuvântul inspirat. „Și robul Domnului nu trebuie să se certe; ci să fie blând cu toți, în stare să învețe pe toți, plin de îngăduință răbdătoare, să îndrepte cu blândețe pe potrivnici, în nădejdea că Dumnezeu le va da pocăință, ca să ajungă la cunoștința adevărului“ (2 Tim. 2, 24—25).

Ce a făcut Dumnezeu

Revizuiind istoria trecutului nostru, recapitulând pas eu pas înaintarea noastră, până în prezent, pot spune: „lăudat să fie Dumnezeu!“ Când văd ce a săvârșit Dumnezeu sunt plină de uimire și încredere în Hristos ca Conducător. Noi nu avem nimic a ne teme de viitor, afară numai dacă vom uita calea pe care ne-a condus Dumnezeu.

Dacă ne vom pune încrederea în Domnul, vom rămâne un popor puternic, căci noi mânuim adevărurile mari ale Cuvântului lui Dumnezeu. Avem toate motivele să fim mulțumitori lui Dumnezeu. Dacă umblăm în lumina care strălucește asupra noastră din Cuvântul lui Dumnezeu, vom avea și mari responsabilități, potrivit cu lumina primită. Noi avem multe datorii de împlinit, deoarece ara fost făcuți depozitarii adevărurile sacre ce trebuie să fie vestite lumii în toată frumusețea și slava. Suntem datori față de Dumnezeu să folosim orice avantaj pe care El ni l-a încredințat să înfrumusețăm adevărul, prin sfințirea caracterului și să transmitem solii de avertizare și mângâiere, de speranță și dragoste celor care sunt în întunericul rătăcirii și al păcatului.

[22] Mulțumim lui Dumnezeu pentru posibilitățile deja obținute în ce privește educarea religioasă și intelectuală a tinerilor. Mulți au fost educați pentru diferite ramuri ale lucrării, nu numai în America, ci și în alte câmpuri. Tipografia a furnizat literatură prin care a fost răspândită în lung și în lat cunoștința adevărului. Toate darurile care, — asemenea unor pârlăiașe au făcut să crească râul binefacerilor constituie un motiv de laudă la adresa lui Dumnezeu.

Avem astăzi o armată de tineri care pot face mult dacă sunt îndrumați și încurajați corespunzător. Noi dorim copiilor noștri să creadă adevărul și să fie binecuvântați de Dumnezeu. Vrem ca ei să acționeze conform unui plan bine organizat, pentru a ajuta și pe alți tineri. Toți să fie bine instruiți pentru ca să poată, prezenta „drept adevărul“, oferind și altora „speranța care este în ei“ și să onoreze pe Dumnezeu în orice ramură a lucrării în care sunt calificați.

Este de datoria noastră ca ucenici ai lui Hristos să transmitem lumina pe care o cunoaștem și celor care n-o cunosc. Poporul lui Dumnezeu „să fie bogat în fapte bune, să fie darnic, gata să simtă împreună cu alții, așa ca să-și strângă pentru vremea viitoare drept comoară o bună temelie pentru ca să apuce adevărata viață“ (1 Tim. 6, 18—19; T.M., p. 24—32).

[23]

**Partea a doua. Biserica rămășiței nu este
Babilon**

Acuzatorul și lucrarea sa.

Am fost foarte întristată citind pamfletul publicat de fratele S. și de cei uniți cu el în lucrarea pe care o face. Ei au ales părți din Mărturii fără consimțământul meu și le-au introdus în pamfletul pe care l-au publicat pentru a face să pară că scrierile mele susțin și aprobă poziția pe care ei o apără. Procedând astfel, ei au făcut ceea ce nu este drept, nici cinstit. Asumându-și libertăți neîngăduite ei au prezentat poporului o teorie cu un caracter înșelător și distrugător. În trecut mulți alții au făcut același lucru, făcând să apară că Mărturiile ar susține poziții nejustificate și false.

[24] Mi s-a arătat că poziția luată de fratele S. și simpatizanții săi nu este adevărată, ci doar una din acelea care zic „Tată-L aici“ și „iată-L colo“, care vor caracteriza zilele în care trăim. Ca un exemplu despre felul în care fratele S. a compilat acest pamflet, voi reda următorul incident: Am scris o scrisoare personală unuia dintre predicatorii noștri și acesta din amabilitate, gândindu-se că i-ar putea fi de ajutor fratelui S. i-a trimis o copie a scrisorii adresate lui; fratele S., în loc să o considere ca pe o problemă de ajutor personal, a tipărit porțiuni ale ei în pamflet, ca mărturie nepublicată, pentru a susține poziția pe care a luat-o el, Este acesta un lucru onorabil? Nu există nimic în Mărturii care să susțină poziția fratelui S., dar el le-a aplicat greșit, așa cum fac mulți alții cu Scripturile, spre vătămarea propriului suflet și a sufletului altora. Dumnezeu va judeca pe cei care își asumă libertăți neîngăduite și fac uz de mijloace necinstite pentru a da autoritate și influență lucrurilor pe care Ie consideră ca fiind adevărate. În folosirea unei scrisori personale trimise altuia, fratele S. a abuzat de amabilitatea unuia care a dorit să-l ajute. Grupările care publică pamfletul „Marea strigare“ și căderea tuturor bisericilor ne arată clar că nu sunt conduși de Duhul Sfânt, „După roadele lor îi veți cunoaște“. Cei ce primesc aceste pamflete care apără poziții false vor avea impresia că eu susțin acele poziții și că m-am unit cu acești lucrători în proclamarea a ceea ce ei numesc „lumină nouă“. Știu că solia lor este amestecată cu adevăr, dar acest adevăr este

greșit aplicat și distorsionat prin legătura sa cu eroarea. Aș spune fratelui care a trimis acestor oameni o copie a scrisorii pe care i-am trimis-o lui că n-am de gând să-l condamn pentru aceasta și nimeni să nu arunce nici cea mai mică vină asupra lui în privința acestei probleme. Dacă l-aș judeca greșit și l-aș condamna când motivele și intențiile lui au fost bune, mi-aș atrage dezaprobarea lui Dumnezeu. Dacă fratele pe care a dorit să-l ajute și-a luat libertatea să-i trădeze încrederea, n-ar trebui să se întristeze de rezultatele necredincioșiei Lui.

Instrucțiuni către ucenici.

În Mărturii sunt lucruri care nu sunt scrise pentru lume în general, ci doar pentru copiii credincioși ai lui Dumnezeu și nu este potrivit să dăm și lumii instrucțiunile, avertismentele, muștrările și sfaturile de felul acesta. Răscumpărătorul lumii, Trimisul lui Dumnezeu, cel mai mare învățător pe care oamenii l-au cunoscut vreodată a dat unele instrucțiuni numai ucenicilor, nu și mulțimilor. În timp ce avea învățături destinate mulțimilor ce veneau după El, Isus a avut, de asemeni, o lumină și o învățătură specială de împărtășit urmașilor Lui, pe care însă n-a împărtășit-o marii adunări, pentru că aceasta n-ar fi fost nici înțeleasă și nici apreciată de ei. El a trimis ucenicii să predice și, când ei s-au întors din prima călătorie misionară și aveau diferite experiențe de relatat în ce privește succesul lor în predicarea Evangheliei împărăției lui Dumnezeu, El le-a spus; „Veniți la o parte într-un loc retras și odihniți-vă puțin“. Într-un loc retras Isus împărtășea urmașilor Săi instrucțiuni, sfaturi, avertizări și corijări pe care le vedea necesare în lucrarea lor, dar instrucțiunile pe care El li le-a dat nu trebuiau spuse mulțimii, căci cuvintele Sale erau destinate doar ucenicilor; în câteva ocazii când Domnul a făcut minuni de vindecare, El a cerut celor vindecați să nu spună fapta Sa la nimeni..Ei ar fi trebuit să respecte dorința Lui, dându-și seama că Hristos nu le-a cerut numai de formă să păstreze tăcerea, ci a avut un motiv pentru aceasta. Nu a fost înțelept din partea lor să desconsidere dorința Sa expresă. Trebuia să fie suficient să știe că El dorea ca ei să păstreze sfatul pentru ei și exista un motiv serios pentru cererea Sa. Domnul știa că în vindecarea bolnavilor, în minunile pentru restaurarea vederii orbilor și în vindecarea leproșilor El își punea viața în pericol, căci daci preoții și conducătorii nu voiau să primească dovezile despre divinitatea misiunii Sale, ei aveau să, interpreteze faptele Sale în mod greșit și ar fi adus acuzații împotriva Lui. E adevărat că El a făcut multe minuni în mod public, totuși, în unele cazuri El a cerut celor vindecați să nu spună nici unui om ceea ce a făcut pentru ei. Când se ridicau prejudecăți, invidie și gelozie

și calea Sa era închisă, El părăsea localitatea și pleca în căutarea acelor care ar fi dorit să asculte și, să aprecieze adevărul, pe care El venise să-1 împartă. Domnul Isus a considerat necesar să lămurească, ucenicilor, multe lucruri pe care nu le făcea, cunoscut mulțimilor. El le descoperea în mod deschis motivele urii manifestate față de El, din partea cărturarilor, fariseilor și preoților, vorbindu-le, în același timp, despre suferințele, trădarea și moartea Sa, dar mulțimilor nu le-a explicat lămurit aceste lucruri. Urmașilor Săi, le-a dat avertismente pentru a le face cunoscut necazurile ce aveau să vină asupra lor și la care ei trebuiau să se aștepte. El le-a dat instrucțiuni prețioase pe care nici ei nu le-au. înțeles decât după moartea, învierea și înălțarea Sa. Când Duhul Sfânt a fost revărsat asupra lor, ei și-au amintit lucrurile pe care El le-a spus.

Trădarea încrederii.

[26] Dacă ei ar fi trădat încrederea sacră, spunând altora ceea ce Isus le-a cerut să țină secret, ar fi adus cauzei adevărului batjocură și vătămare. Domnul a dat poporului Său solii potrivite de avertizare, muștrare și sfătuire, dar nu este potrivit a scoate aceste solii din context și a le așeza acolo unde vor părea că dau forță soliilor false. În pamfletul publicat de fratele S. și asociații lui, el acuză Biserica lui Dumnezeu ca fiind Babilon și îndeamnă la o separare de Biserică. Această lucrare nu este nici dreaptă, nici onorabilă. În compilarea acestei lucrări ei au folosit numele și scrierile mele pentru a susține ceea ce eu dezaproab și condamn ca eroare. Cei care vor citi acest pamflet vor așeza responsabilitatea acestei false poziții asupra mea, când, de fapt, ea, este cu totul contrară învățaturii din scrierile mele și luminii pe care Dumnezeu mi-a dat-o. Nu am nici o ezitare să spun celor care promovează o astfel de lucrare că sunt foarte tare amăgiți.

O solie falsă.

De ani de zile am purtat — mărturia mea cu semnificația că, atunci când cineva ridică pretenția de a avea o mare lumină și totuși dă rămă ceea ce Domnul prin agenții Săi omenești a clădit, ei sunt foarte amăgiți și nu lucrează împreună cu Hristos. Aceia care susțin că Bisericele Adventiste de Ziua a Șaptea constituie Babilon-ul sau o parte din Babilon, ar fi mult mai bine să stea acasă. Aceștia să se oprească și să mediteze care este mesajul ce trebuie proclamat în acest timp. În loc să lucreze cu uneltele divine pentru pregătirea unui popor care să stea în picioare în ziua Domnului, ei au luat poziție împreună cu acuzatorul fraților care-i părăște înaintea Domnului zi și noapte. Unelte satanice s-au pus în mișcare în mod insidios și au inspirat pe unii oameni să se unească într-o confederație a răului, pentru a pune în încurcătură, a hărțui și a produce mare tulburare poporului lui Dumnezeu. Lumea întreagă se va ridica cu vrăjmășie împotriva Adventiștilor de Ziua a Șaptea pentru că ei nu dau cinste papalității prin acceptarea duminicii, o instituție a acestei puteri anticreștine. Scopul lui Satana este de a-i șterge de pe fața pământului, pentru ca supremația lui asupra lumii să nu mai fie discutată.

[27]

Acuzațiile Satanei.

Scena acuzațiilor lui Satana a fost prezentată înaintea profetului. El spune: „El (îngerul), mi-a arătat pe marele preot Iosua, stând în picioare înaintea îngerului Domnului și pe Satana stând la dreapta lui ca să-1 pârască“. Isus este Marele nostru Preot în ceruri. Și ce face El? El mijlocește și face ispășire pentru poporul său care crede în El. Prin îndreptățirea Sa atribuită ei sunt acceptați de Dumnezeu ca unii care, în fața lumii, dovedesc atașament față de Dumnezeu, ținând toate poruncile Lui. Diavolul este plin de ură răutăcioasă împotriva lor și manifestă față de ei același spirit pe care l-a manifestat și față de Hristos când era pe pământ. Când Isus stătea înaintea lui Pilat, judecătorul roman a căutat să-1 elibereze și a dorit ca poporul să-L scape pe Isus de la chinul prin care urma să treacă. El a prezentat înaintea mulțimii înfuriate pe Fiul lui Dumnezeu și pe criminalul Baraba și a întrebat: „Pe cine vreți să eliberați? Pe Baraba sau pe Isus care se cheamă Hristos?“ Ei au răspuns: „Pe Baraba!“ Pilat le-a răspuns: „Dar ce să fac cu Isus care se numește Hristos?“ Toți au răspuns: „Să fie crucificat!“ Gloata era ațâțată de vrăjmășia Satanei și când li s-a cerut să aleagă între Fiul lui Dumnezeu și criminalul Baraba ci au ales mai curând un tâlhar, decât pe Isus. Mulțimea neștiutoare a fost condusă prin argumentele înșelătoare ale celor care ocupau poziții înalte, să lepede pe Fiul lui Dumnezeu și să aleagă un tâlhar, un criminal în locul Lui. Să ne amintim să suntem încă într-o lume unde Isus, Fiul lui Dumnezeu a fost lepădat și crucificat, unde vina disprețuirii lui Hristos și preferarea unui tâlhar în locul Mielului fără pată a lui Dumnezeu încă există. Dacă nu dovedim în mod individual căință în fața lui Dumnezeu, pentru călcarea Legii Sale și nu exercităm credință în Domnul Hristos pe care lumea L-a lepădat, vom rămâne sub aceeași condamnare a alegerii lui Baraba în locul lui Hristos. Lumea întreagă stă sub condamnare, vinovată de lepădarea conștiință și omorârea Fiului lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu ne raportează că iudeii și Neamurile, regi și dregători, predicatori, preoți și oameni din toate clasele și sectele care dau

,pe față același spirit de invidie, prejudecăți, ură și necredință ca și cei care au dat la moarte pe Domnul Hristos, ar acționa în același fel dacă ar avea aceeași ocazie pe care au avut-o iudeii și poporul din timpul lui Hristos. Ei, ar fi părtași aceluiși spirit care a cerut moartea Fiului lui Dumnezeu.

În scena ce reprezintă lucrarea Domnului Hristos pentru noi și acuzația hotărâtă a lui Satana împotriva noastră, Iosua stă ca mare preot și mijlocește în favoarea poporului lui Dumnezeu care păzește poruncile Sale. În același timp, Satana descrie poporul lui Dumnezeu ca fiind foarte păcătos, prezintă o listă a păcatelor pe care el i-a ispășit să le comită în timpul vieții lor și cere ca, pentru fărâdelegile lor, să fie dați în mâinile sale pentru a-i distruge. El pretinde că ei nu trebuie să fie ocrotiți de către îngerii protectori împotriva confederației răului. El este plin de furie că nu poate prinde poporul lui Dumnezeu în legăturile lumești pentru a-i acorda lui ascultare deplină. Împărați, legiuitori și guvernatori au primit semnul Antihristului și sunt reprezentanții balaurului care merge să facă război sfinților ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin credința lui Isus. În vrăjmășia lor împotriva poporului lui Dumnezeu ei se dovedesc vinovați asemenea celor care au ales pe Baraba în locul lui Hristos.

Lumea chemată să dea socoteală

Dumnezeu este în controversă cu lumea. Când judecata va avea loc și când cărțile vor fi deschise, El va rosti o judecată înfricoșătoare, care ar face lumea să se teamă și să tremure, dacă oamenii n-ar fi orbiți și vrăjiți de înșelăciunile și amăgirile satanice. Dumnezeu va chema lumea să dea socoteală pentru moartea Singurului Său Fiu pe care lumea L-a batjocorit și răstignit din nou prin persecutarea poporului Său. Lumea a lepădat pe Hristos în persoana sfinților Săi și a refuzat soliile Sale prin refuzul soliei profeților, apostolilor și servilor Săi. Ei au lepădat pe cei care au fost colaboratori cu Hristos și pentru aceasta vor da socoteală.

[29]

Acuzatorul muștrat

Satana stă în fruntea tuturor acuzatorilor fraților; dar când el prezintă păcatele poporului Său, ce răspunde Domnul? El spune: „Domnul să te mustre (nu pe Iosua, care este un reprezentant al poporului ales și încercat al lui Dumnezeu), Satana; El care a ales Ierusalimul! Nu este el, Iosua, un- tăciune scos din foc? Dar Iosua era îmbrăcat cu haine murdare, și totuși stătea în picioare înaintea îngerului.“ Satana a reprezentat poporul credincios lui Dumnezeu ca fiind mânjit de păcat. El putea descrie păcatele pe care ci le-an făcut, căci nu fusese el cel care a pus toată confederația răului la lucru ca să-i conducă prin arta sa seducătoare în toate aceste păcate? Dar ei s-au pocăit și au acceptat îndreptățirea lui Hristos, de aceea stau înaintea lui Dumnezeu îmbrăcați în hainele îndreptării lui Hristos și a zis celor care erau înaintea lui: „Dezbrăcați-L de hainele murdare de pe el!“ Apoi a zis lui Iosua: „Iată că îndepărtez de la tine nelegiuirea și te îmbrac cu haine de sărbătoare!“ Fiecare păcat de care ei au fost vinovați, le-a fost iertat și ei stau înaintea lui Dumnezeu ca nevinovați, aleși și credincioși, desăvârșiți ca unii care nu au păcătuit niciodată.

Cuvinte de încurajare

„Eu am zis: «Să i se pună pe cap o mitră curată!» Și i-au pus o mitră curată pe cap, și l-au îmbrăcat în haine, în timp ce Îngerul Domnului a făcut lui Iosua următoarea mărturisire: «Așa vorbește Domnul oștirilor: „Dacă vei umbla pe căile Mele și dacă vei păzi poruncile Mele, vei judeca și Casa Mea și vei priveghea asupra curților Mele, și te voi lăsa să intri împreună cu cei ce sunt aici.”»“

[30] Doresc ca toți cei care pretind a crede adevărul prezent să se gândească serios la lucrurile prezentate în acest capitol. Oricât de slab și cu defecte ar fi poporul lui Dumnezeu, cei care se întorc de la neascultare în această generație nelegiuită și perversă, iau poziție pentru apărarea Legii Sale sfinte și dreg spărturile făcute într-însa de omul fărădelegii sub călăuzirea lui Satana, sunt socotiți copii ai lui Dumnezeu, și prin neprihănirea lui Hristos ei stau ca desăvârșiți în fața Sa. Adevărul nu va sta totdeauna aruncat în țărână pentru a fi călcat în picioare de oameni. El va fi glorificat și onorat, va fi ridicat să lumineze în toată strălucirea lui naturală și va fi întărit în veci de veci. (R.H., 22-29 august 1893) (T.M., p. 32-41).

Biserica nu este Babilon

Dumnezeu are un popor pentru care tot corul, este interesat și ei sunt singurul obiect de pe pământ scump inimii lui Dumnezeu. Fie ca oricine citește aceste cuvinte să le dea o deplină considerație, căci în Numele lui Isus doresc să le întipăresc asupra fiecărui suflet. Când se ridică cineva, dintre noi sau dinafară, cu o solie care declară că poporul lui Dumnezeu se numără cu Babilon-ul, și pretinde că marea strigare este o chemare de a ieși din el, puteți ști că el nu poartă solia adevărului. Nu-l primiți și nu-i urați de bine, căci Dumnezeu nu vorbește prin el și nici nu i-a încredințat vreo solie, și el a alergat înainte fără a fi trimis. Solia cuprinsă în pamfletul numit „Marea strigare“ este o înșelăciune. Astfel de soli vor mai veni și vor pretinde că sunt trimiși de Dumnezeu, dar pretențiile lor vor fi false, deoarece nu sunt plini cu lumină, ci cu întuneric. Aceste solii de acuzare împotriva poporului lui Dumnezeu se aseamănă cu lucrarea făcută de Satana în acuzarea poporului Său și ele vor răsuna chiar în timpul când Dumnezeu spune poporului Său: „Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine, și slava Domnului răsare peste tine. Căci iată, întunericul acopere pământul și negură mare popoarele; dar peste tine răsare Domnul, și slava Lui se arată peste tine“.

O lucrare de înșelăciune

[31] Se va constata că acei care transmit solii false nu au un simțământ înalt de cinste și integritate, Ei vor amăgi poporul, amestecând Mărturiile sorei White cu rătăcirile lor și vor folosi numele ei pentru a da greutate lucrării lor. Ei iau unele părți din Mărturii pe care gândesc că le pot răstălmăci pentru a susține poziția lor și le așează între falsitățile lor, așa ca eroarea să poată avea greutate și să fie acceptată de popor. Ei interpretează și aplică greșit ceea ce Dumnezeu a dat Bisericii pentru a avertiza, a sfătui, a muștra și a mângâia pe aceia care formează rămășița poporului lui Dumnezeu. Cei care primesc mărturiile ca solii din partea lui Dumnezeu, vor fi ajutați și binecuvântați prin ele, dar cei care le fragmentează pur și simplu pentru a sprijini unele teorii sau idei ale lor proprii sau pentru a-și îndreptăți poziția lor greșită, nu vor fi binecuvântați și nu vor avea nici un folos din ceea ce ele învață. A pretinde că Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este Babilon înseamnă a pretinde același lucru pe care îl pretinde și Satana, care este acuzatorul fraților și care îi acuză înaintea lui Dumnezeu zi și noapte. Prin folosirea greșită a Mărturiilor, sufletele sunt puse în încurcătură, pentru că ei nu pot înțelege legătura dintre Mărturii și pozițiile luate de cei rătăciți, căci Dumnezeu a intenționat ca Mărturiile să aibă întotdeauna un loc în cadrul adevărului.

Cei ce apără rătăcirea vor spune „așa zice Domnul“, când Domnul n-a vorbit. Ei dau o mărturie pentru rătăcire și nu pentru adevăr. Dacă cei ce au vestit solia că Biserica este Babilon ar fi folosit banii cheltuiți în publicarea și răspândirea rătăcirii, pentru a construi și nu a dărâma, ei ar fi dat dovadă că sunt oameni pe care Dumnezeu îi conduce.

Există o mare lucrare de făcut în țările străine. Trebuie să fie construite școli pentru ca tinerii mai mari sau mai mici să poată fi educați cât mai repede posibil pentru a intra în câmpurile misionare. Nu este nevoie numai de misionari în țările străine, ci și de lucrători înțelepți și pricepuți de toate felurile. Strigătul macedonean

răsună din toate părțile lumii: „Treci și ajută-ne!“ Având în vedere răspunderea de a merge și a predica Evanghelia la orice făptură, este mare nevoie de oameni și mijloace, iar Satana este la lucru pe orice cale posibilă, să ne taie mijloacele și să împiedice oamenii de la lucrarea pe care ei ar trebui s-o facă. Bani care ar trebui să fie folosiți în a face o lucrare bună prin zidirea caselor de rugăciune, clădirea unor școli pentru educarea lucrătorilor necesari câmpului misionar, instruirea tinerilor și tinerelor pentru a merge să lucreze în mod inteligent, cu răbdare și perseverență și să fie unelte prin care un popor să fie pregătit să stea în marea zi a lui Dumnezeu, sunt dirijați de la o lucrare folositoare și binecuvântată, într-una de fărădelege și blestem.

[32]

Ziua cea mare a lui Dumnezeu este asupra noastră, se grăbește foarte mult și există o mare lucrare de făcut, iar aceasta trebuie făcută repede. Însă găsim în mijlocul lucrării ce trebuie făcută pe aceia care declară a crede adevărul prezent, dar care nu știu cum să cheltuiască mijloacele încredințate lor și datorită lipsei de blândețe și smerenie a inimii nu văd cât de mare este lucrarea ce trebuie făcută. Toți aceia care învață de la Isus vor fi lucrători împreună cu Dumnezeu. Dar cei ce merg să vestească o rătăcire, cheltuind timp și mijloace într-o lucrare deșartă, așează asupra lucrătorilor credincioși din câmpurile noi o povară mai mare, căci aceștia în loc să-și consacre timpul lor pentru apărarea adevărului, sunt obligați să contracareze lucrarea acelor care vestesc rătăcirea și pretind că au un mesaj din ceruri.

Dacă cei care au făcut această lucrare de rătăcire ar fi simțit nevoia de a răspunde rugăciunii lui Hristos pe care a înălțat-o către Tatăl chiar înaintea crucificării Sale, și anume că ucenicii lui Isus să fie una cum și El a, fost una cu Tatăl, ei n-ar mai fi risipit mijloacele încredințate lor, atât de necesare pentru răspândirea adevărului. Ei n-ar mai fi risipit timpul prețios și energia lor pentru împrăștierea rătăcirii care solicită, atât de mult timpul lucrătorilor credincioși pentru a fi neutralizată și stinsă. O astfel de lucrare nu este inspirată de sus, ci de jos.

„Iar voi toți care aprindeți focul și puneți tăciuni pe el, umblați în lumina focului vostru și în tăciunii pe care i-ați aprins. Din mâna mea vi se întâmplă aceste lucruri, ca să zăceți în dureri“ (Is. 50, 11). Mesajul purtat de cei care au proclamat că Biserica este Babilon a lăsat impresia că Dumnezeu nu are nici o comunitate pe pământ.

O biserică vie.

[33] Să nu aibă Dumnezeu o- Biserică vie? Ba da, El are o Biserică, dar este o Biserică luptătoare, nu triumfătoare. Ne pare rău că există membri cu defecte, că se află neghină printre grâu. Isus a spus: „Împărăția cerurilor se aseamănă cu un om care a semănat o sămânța bună în țarina lui. Dar pe când dormeau oamenii a venit vrăjmașul lui, a semănat neghină între grâu și a plecat... Robii stăpânului casei au venit și i-au zis: «Doamne, n-ai semănat sămânța bună în țarina ta? De unde are dar neghină?» El le-a răspuns: «Un vrăjmaș a făcut lucrul acesta,» Și robii i-au zis: «Vrei dar să mergem s-o smulgem?» «Nu, le-a zis el. Ca nu cumva smulgând neghina să smulgeți și grâul împreună cu ea. Lăsați-le să crească amândouă împreună până la seceriș. Iar la vremea secerișului voi spune secerătorilor: Smulgeți întâi neghina și legați-o în snopi, că s-o ardem, iar grâul strângeți-l în grânarul meu».” (Mat. 13, 24—30).

În parabola cu grâul și neghina putem vedea motivul pentru care neghina n-a fost smulsă, și anume, ca nu cumva să fie vătămat și grâul împreună cu ea. Părerile și judecata omenească ar putea face mari greșeli. Decât să se facă o greșeală și un singur spic de grâu să fie vătămat, Stăpânul zice: „Lăsați-le să crească împreună până la seceriș“, apoi îngerii vor aduna neghina care va fi distrusă. Deși în comunitățile noastre care pretind a crede adevărul prezent există și membri rătăcitori și greșiți, după cum există și neghină printre grâu, Dumnezeu este îndelung răbdător și milos. El muștră și avertizează pe cei greșiți, dar nu distruge pe cei care sunt zăbavnici în a învăța lecțiile pe care El dorește să-i învețe. El nu smulge neghina din grâu. Grâul și neghina vor crește împreună până la seceriș. Când grâul va ajunge la coacere, va fi deosebit cu siguranță de neghină.

Biserica lui Dumnezeu, de pe pământ poate fi imperfectă dar Dumnezeu n-o va distruge din pricina imperfecțiunilor ei: Au fost și vor mai fi din aceia plini de zel, dar nu în acord cu învățătura dată, care doresc să curețe Biserica și să smulgă neghina din grâu, Hristos ne-a dat o lumină specială cu privire la tratarea celor ce

sunt greșiți și neconvertiți în Biserică. Nu trebuie întreprinsă nici o acțiune spasmodică, zeloasă și pripită de către membrii Bisericii în excluderea celor pe care-i consideră defectuoși în caracter. Neghina va apare printre grâu, dar s-ar produce mai marc vătămare prin smulgerea neghinei, decât dacă ar fi lăsate să crească împreună, cu excepția faptului că se urmează calea stabilită de Dumnezeu. În timp ce Domnul aduce în Biserică pe cei care sunt cu adevărat convertiți, în același timp Satana aduce persoane care nu sunt convertite. În timp ce Hristos seamănă sămânța buna, Satana seamănă neghină. Există încontinuu două influențe opuse exercitate asupra membrilor Bisericii. O influență lucrează pentru purificarea Bisericii, iar cealaltă pentru coruperea poporului, lui Dumnezeu. Isus știa că Iuda are defecte în caracter, dar cu toate acestea l-a acceptat ca pe unul din ucenici și i-a dat aceleași ocazii și privilegiile pe care le-a dat și celorlalți pe care i-a ales. Iuda a fost lăsat fără scuze în calea rea pe care a apucat mai târziu. El ar fi putut deveni un împlinitor al Cuvântului la fel ca Petru, Iacob, Ioan și ceilalți apostoli. Isus le-a dat învățături prețioase celor asociați cu El, ca ei să fie convertiți și să nu se agațe de; defectele care ar fi putut strica caracterele lor. (R.H. 29 august — 5 sept. 1893; T.M, p. 41-47).

[34]

Biserica luptătoare.

Unii oameni gândesc că, intrând în biserică, așteptările le vor fi împlinite și vor găsi aici numai oameni curați și desăvârșiți. Ei sunt zeloși în credința lor și când văd defecte la membrii Bisericii, zic: „Noi am părăsit lumea ca să nu mai fim în părtășie cu cei răi, dar iată răul este și aici“. Și ei se întreabă ca servii din parabolă: „De unde a apărut neghina?“ Noi nu trebuie să fim descurajați, căci Domnul nu ne-a dat nici o asigurare prin care să ajungem la concluzia că Biserica este desăvârșită și, cu tot zelul nostru, nu vom avea succes în a face Biserica luptătoare la fel de curată ca Biserica triumfătoare. Domnul ne interzice să procedăm într-un mod violent împotriva celor despre care gândim că sunt greșiți și nu trebuie să-i excludem și să-i denunțăm pe cei care au defecte. Omul mărginit poate judeca greșit caracterul, însă Dumnezeu nu lasă lucrarea de judecată și pronunțare asupra caracterului celor care nu sunt potriviți pentru aceasta. Nu trebuie să spunem cine este grâu și cine este neghină.

[35] Timpul secerișului va hotărî pe deplin caracterul celor două clase arătate în parabola grâului și neghinei. Lucrarea de separare este încredințată îngerilor lui Dumnezeu și nu mâinilor vreunui om.

Doctrina falsă este una din influențele satanice care lucrează în comunitate și aduce înăuntru pe cei neconvertiți. Oamenii nu ascultă cuvintele lui Isus Hristos și astfel să caute unitatea în credință, doctrină și spirit. Ei nu lucrează în unitatea de spirit pentru care Hristos S-a rugat și care ar fi făcut mărturia ucenicilor lui Hristos eficientă în convingerea lumii că Dumnezeu a trimis pe Fiul Său în lume „pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică“. Dacă unitatea pentru care S-a rugat Hristos ar exista în poporul lui Dumnezeu, atunci ei ar da o vie mărturie și ar transmite raze de lumină strălucitoare pentru a lumina în mijlocul întunericului moral al lumii.

Lui Satan i s-a permis să ispitească.

În loc de unitatea care ar trebui să existe printre credincioși există, neunire pentru că s-a dat voie lui Satan să între și, prin perfidele lui amăgiri, el conduce pe cei care n-au învățat de la Hristos blândețea și umilința inimii și care urmează o linie diferită de Biserică ca să distrugă, dacă e posibil, unitatea Bisericii. Oamenii se ridică și învață lucruri contrare pentru a atrage ucenici de partea lor. Ei pretind că Dumnezeu le-a dat o mare lumină, dar cum se comportă ei sub influența acestei lumini? Procedează ei la fel cum au procedat cei doi ucenici pe calea spre Emaus? Când ei au primit lumina, s-au întors la aceia pe care Dumnezeu i-a condus și încă îi conducea, și le-a istorisit cum ei L-au văzut pe Isus și au vorbit cu El.

Cei care au pretins că au lumină pentru Biserică au procedat în acest fel? Au mers ei la cei care sunt aleși de Dumnezeu pentru a purta o mărturie vie și le-au arătat că această lumină i-ar califica pentru a pregăti un popor care să stea în picioare în ziua cea mare a Domnului? Au căutat ei sfatul acelor care au purtat și încă poartă adevărul și care dau lumii ultima solie de avertizare? S-au consultat ei cu aceia care au avut o mai adâncă experiență în lucrările lui Dumnezeu? De ce nu s-au prezentat acești oameni plini de zel pentru cauză la Conferința de la Battle Creek, precum au făcut oamenii consacrați la Ierusalim în timpul revărsării Duhului Sfânt? La marele centru al lucrării oamenii au deschis tezaurul lor de lumină și, în timp ce Domnul revărsa Spiritul Lui asupra poporului, au primit și aceștia ungerea cerească? În timp ce influența adâncă a Spiritului lui Dumnezeu se manifesta asupra poporului și suflete erau convertite, inimi învârtoșate zdrobite, existau și aceia care ascultau sugestiile lui Satana și, inspirați de zelul lui, proclamau că poporul care primea Spiritul Sfânt și care trebuia să primească Ploaia târzie și slava care lumina întregul pământ, era Babilon. Oare le-a dat Domnul solia aceasta? Nu, căci aceasta nu era solia adevărului.

[36]

Biserica, lumina lumii

Deși există rele în Biserică și vor fi până la sfârșitul lumii, în aceste ultime zile Biserica trebuia să fie lumina unei lumi poluate și demoralizate de păcat. Biserica, slabă, și cu defecte, având nevoie să fie muștrată, avertizată și sfătuită, este singurul obiect de pe pământ asupra căruia Hristos își îndreaptă suprema Sa atenție. Lumea este un atelier în care, prin conlucrarea dintre agenții umani și cei divini, Isus acționează prin harul și mila Sa asupra inimilor omenești. Îngerii sunt uimiți când privesc transformarea caracterelor lucrată în cei care se supun lui. Dumnezeu și își exprimă bucuria lor în cântări de laudă! Înălțătoare, la adresa lui Dumnezeu și a Mielului. Ei văd pe cei care sunt din fire copii ai mâniei, convertiți și devenind împreună lucrători cu Hristos în atragerea sufletelor la Dumnezeu. Ei văd pe cei care erau în întuneric devenind lumini strălucitoare în mijlocul nopții morale a acestei generații nelegiuite și stricate. Ei îi văd devenind pregătiți, printr-o experiență asemănătoare cu a lui Hristos, gata, să sufere cu Domnul lor, iar apoi să fie părtași cu El în slava cerului.

[37] Dumnezeu are pe pământ o Biserică ce înalță Legea călcată în picioare și prezintă lumii pe Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii. Biserica este depozitarul bogăției harului lui Hristos și prin ea se va manifesta în cele din urmă iubirea deplină a lui Dumnezeu către lume, care va trebui să fie laminată cu slava Sa. Rugăciunea lui Hristos ca Biserica să fie una, după cum El și Tată sunt una, va fi în final împlinită. Darurile bogate ale Duhului Sfânt vor fi revărsate permanent asupra poporului lui Dumnezeu și ei vor deveni martori în lume despre puterea salvatoare a lui Dumnezeu.

O lucrare de dărâmare.

Nu există decât o singura Biserică în lume care stă în prezent la spărtură, rezidind vechile dărâmături. Și orice om care atrage atenția lumii și altor biserici asupra acesteia, învinuind-o ca fiind Babilon, înseamnă că lucrează în armonie cu cel ce este acuzatorul fraților. Este posibil să se ridice printre noi oameni care vorbesc lucruri stricate și dau glas chiar sentimentelor pe care diavolul ar dori să le împrăștie în lume cu privire la cei care țin poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus? Lucrarea de prezentare a adevărului la cei care sunt în întunericul rătăcirii nu este suficientă pentru a satisface zelul lor? Ca unii care ați fost ispravnici ai mijloacelor și capacităților date de Dumnezeu veți fi răspunzători de bunurile Domnului pe care le-ați cheltuit pentru răspândirea rătăcirii. Întreaga lume este plină du ură împotriva celor care proclamă cerințele Legii lui Dumnezeu, de aceea, Biserica credincioasă lui Iehova nu trebuie să se angajeze în conflicte înjositoare. „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și a sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor, răutăților care sunt în locurile cerești“. (Efeseni 6,12).

Cei care au înțeles ce înseamnă această lupta nu vor întoarce armele împotriva bisericii luptătoare, ci se vor uni cu poporul lui Dumnezeu, ca să lupte cu toată puterea împotriva confederației celui rău. Cei care proclamă solia pe răspunderea lor individuală în timp ce pretind a fi învățați și conduși de Dumnezeu, dar au ca lucrare specială de a dărâma ceea ce Dumnezeu a zidit timp de ani de zile, nu fac voia lui Dumnezeu. [38]

Să se știe clar că acești oameni sunt partea marelui înșelător. Să nu-i credeți! Ei sunt aliați cu vrăjmașul lui Dumnezeu și al adevărului. Ei vor lua în derâdere ordinea de lucrare ca pe un sistem de meserie preotească. Depărtați-vă de ei căci Dumnezeu nu le-a dat să facă lucrarea aceasta. Rezultatul unei astfel de lucrări va fi necredință în Mărturie și pe cât posibil ei vor face fără nici un efect lucrarea pe care eu am făcut-o timp de ani de zile, Aproape toată

viața mea am fost devotată acestor lucrări, dar de multe ori lucrarea mi-a fost îngreunată prin ridicarea acestor oameni care au vestit o solie pe care Dumnezeu nu le-o dăduse. Această clasă de lucrători nelegiuți au selectat porțiuni din Marturii și le-au aranjat în așa fel ca să dea credibilitate rătăcirilor lor. Când se dovedește a că solia lor a fost o rătăcire, atunci și Mărturiile asociate cu rătăcirea lor împărtășesc aceeași condamnare. Oamenii din lume nu știu că mărturiile citate sunt scoase din scrisori personale, folosite fără consimțământul meu și prezintă aceste lucruri ca pe o evidență a faptului că lucrarea mea nu este de la Dumnezeu, nu este adevărata, ci este falsitate. Cei care discreditează în felul acesta lucrarea lui Dumnezeu vor trebui să dea socoteală înaintea Sa pentru lucrarea pe care o fac. (R.H, 5 sept. 1893; T.M., p. 47-52).

O lucrare rânduită pe cale divină

Dumnezeu are o Biserică și aceasta are o lucrare rânduită de El. „El a dat pe unii apostoli, pe pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători pentru desăvârșirea sfinților în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos; ca să nu mai fim copii plutind încoace și încolo, părtași de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor, și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire, ci credincioși adevărului în dragoste să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos“. (Efes. 4, 11-15).

[39]

Domnul a numit uneltele Sale și o Biserică care se menține vie în persecuție, lupte și întunecime. Isus a iubit Biserica și S-a dat pe Sine însuși pentru ea și o va desăvârși, o va curăți, o va înnobila și o va ridica așa ca ea să poată sta neclintită în mijlocul influențelor stricătioase ale acestei lumi. Oameni numiți de Dumnezeu au fost aleși să vegheze cu atenție perseverentă pentru ca Biserica să nu fie răsturnată de născocirile răutăcioase ale diavolului, ci să stea în lume pentru promovarea slavei lui Dumnezeu printre oameni. Va exista permanent o luptă teribilă între Biserică și lume. Se vor confrunta părere cu părere, principiu cu principiu, adevărul cu rătăcirea, dar în această criză care deja a început și va culmina curând, oameni cu experiență trebuie să facă lucrarea încredințată lor de Dumnezeu și să vegheze pentru suflete ca unii care vor da socoteală. Cei care răspândesc solia rătăcirii declarând că Biserica este Babilon, neglijând lucrarea pe care o cere Dumnezeu, sunt în opoziție cu organizația, în opoziție cu porunca clară dată de Dumnezeu prin Maleahi cu privire la aducerea zecimii la Casa Domnului, și își imaginează că au de făcut o lucrare de a avertiza pe cei care Dumnezeu i-a ales să predice adevărul, sunt greșiți. Acești lucrători nu ajută cauza și împărăția lui Dumnezeu, ci sunt angajați într-o lucrare asemănătoare aceleia pe care o face vrăjmașul a toată neprihănirea. Acești oameni care se împotrivesc căilor și mijloacelor rânduite de Dumnezeu pentru

înaintarea lucrării în aceste zile primejdioase, mai bine ar renunța la vederile lor neconforme scripturii cu privire la natura, slujba și puterea uneltelor rânduite de Dumnezeu.

Fie ca toți să înțeleagă cuvintele pe care le scriu acum. Cei care sunt împreună lucrători cu Dumnezeu sunt doar unelte ale Sale și în ei înșiși nu există un har, sau o sfințenie deosebită. Numai când cooperează cu inteligențele cerești pot avea succes. Ei sunt doar niște vase de lut, depozitari ai adevărilor încredințate de Dumnezeu. Pavel seamănă, Apolo udă, dar Dumnezeu face să crească.

[40] Dumnezeu vorbește prin uneltele rânduite de El și nici un om sau grup de oameni să nu insulte Duhul lui Dumnezeu refuzând să asculte soliile Sale care vin prin gura servilor Săi. Refuzând să asculte solia lui Dumnezeu, oamenii se închid în întuneric. Astfel, ei își îndepărtează sufletele de la mari binecuvântări și jefuiesc pe Domnul Hristos de slava care I se cuvine, tocmai prin lipsa de respect arătată servilor Săi.

Păziți-vă de învățători falși.

Dumnezeu nu este autorul confuziei, ci al păcii. Dar Satana este un dușman sârguincios, care nu doarme și este totdeauna la lucru asupra minților omenești, căutând un teren unde să poată semăna neghina sa. Dacă găsește pe cineva să-1 împingă în serviciul său, îi va sugera idei și teorii false și-1 va face un zelos apărător al rătăcirii. Adevărul nu numai că îl convertește pe primitor, ci îl și curățește.

Isus ne-a avertizat să ne păzim de prooroci mincinoși. De la începutul lucrării noastre s-au ridicat, din timp în timp oameni care apărau teorii noi și senzaționale. Dacă cei care pretind a crede adevărul ar merge la cei care au avut experiență cu Dumnezeu și la Cuvântul lui Dumnezeu într-un spirit umilit și dornic de învățatură și ar examina teoriile lor în lumina adevărului, cu ajutorul fraților zeloși în studiul Bibliei, întrebând pe Dumnezeu în rugăciune: „Este aceasta calea Domnului sau este o cale falsă pe care vrea să mă conducă diavolul?“, atunci ei ar primi lumină și ar scăpa de lațul vânătorului.

Frații și surorile noastre să se păzească de orice om care ar stabili un timp pentru venirea Domnului sau pentru vreo altă făgăduință de importanță specială, „Nu este treaba voastră să știți vremile sau soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa“. Învățătorii falși pot apărea ca fiind foarte zeloși pentru lucrarea lui Dumnezeu și pot cheltui mijloace pentru a prezenta ideile lor înaintea lumii și a Bisericii. Însă când ei amestecă rătăcirea cu adevărul, mesajul lor este unul de înșelăciune și vor conduce sufletele pe căi greșite. Trebuie să ne împotrivim lor nu pentru că sunt oameni răi, ci pentru că sunt învățători ai rătăcirii și se străduiesc să pună asupra acesteia ștampila adevărului. Ce păcat că acești oameni se străduiesc să descopere rătăcirea, când există un tezaur de adevăr prin care oamenii pot fi îmbogățiți în credința sfântă. În loc să învețe adevărul ei lasă [41] imaginația să zăbovească asupra a ceea ce este nou și straniu și o așează în dezacord cu cei pe care Dumnezeu îi folosește pentru a conduce pe oameni pe platforma adevărului. Ei leapădă tot ce s-a

spus cu privire la unitatea de cuget și simțire și calcă în picioare rugăciunea Domnului Hristos, ca și cum unitatea pentru care El S-a rugat ar fi neesențială și n-ar fi necesar ca urmașii Săi să fie una, după cum El și Tatăl sunt una. Ei se îndepărtează de linia dreaptă și, ca și Iehu, cheamă, pe frații lor să-i urmeze în râvna lor pentru Domnul.

Dacă râvna lor i-ar fi condus să lucreze pe aceeași linie cu frații lor care au suportat greul și zăduful zilei, dacă ar stăruii în biruirea descurajărilor și obstacolelor cum au făcut frații lor, ei ar putea fi urmași și Dumnezeu i-ar accepta. Oamenii care încep cu proclamarea unei lumini minunate, îndepărtându-se, de cei pe care Dumnezeu îi conduce, sunt de condamnat. Acesta este felul în care au lucrat Core, Datan și Abiram, iar acțiunea lor este înregistrată în Biblie ca o avertizare pentru alții. Noi nu trebuie să repetăm greșeala lor, acuzând și condamnând pe cei asupra cărora Dumnezeu a așezat povara lucrării. Cei care au proclamat Biserica Adventistă de Ziua a șaptea ca fiind Babilon au folosit Mărturiile pentru a da un suport aparent poziției lor; dar de ce nu vestesc ei ceea ce ani de zile a constituit povara soliei mele, și anume, unitatea Bisericii? De ce nu citează ei cuvintele îngerului: „Strângeți rândurile, strângeți rândurile, strângeți rândurile?” De ce nu repetă sfatul și de ce nu stabilesc principiul că „în unitate este putere și în dezbinare este, slăbiciune” Acești oameni au răspândit o solie care dezbină Biserica și o fac de râs înaintea vrăjmașilor adevărului. Într-o astfel de lucrare este clar descoperită influența amăgitoare a marelui înșelător care caută să împiedice Biserica să atingă de-săvârșirea în unitate. Acești învățători urmează lumina din scânteile proprii, acționează după judecata lor proprie și independentă și amestecă adevărul cu noțiuni și teorii false. Ei refuză sfatul fraților și merg înainte pe drumul lor propriu până ce devin exact ceea ce Satana dorește să devină — niște minți dezechilibrate. Vă avertizez, fraților, să vă păziți de lucrările diavolului sub orice formă. Marele vrăjmaș al lui Dumnezeu și al omului jubilează astăzi că a avut succes în înșelarea sufletelor și în orientarea mijloacelor și capacității lor pe căi dăunătoare. Baniilor lor ar fi putut fi folosiți pentru înaintarea adevărului prezent, dar în loc de aceasta ei au fost cheltuiți pentru a prezenta idei care nu au nici o temelie în adevăr.

Un alt exemplu.

În 1845 un om cu numele Curtis a făcut o lucrare asemănătoare în statul Massachusetts. El a prezentat o doctrină falsă și a împletit în teoriile sale selecțiuni din Mărturii, publicându-le în, Day Star ca o broșură. Aceste broșuri au adus timp de ani de zile roade veninoase și batjocură asupra Mărturiilor care, ca întreg, nu sprijineau în nici un fel lucrarea lui. Soțul meu i-a scris și i-a întrebat ce vrea să spună de fapt prin amestecarea Mărturiilor cu ideile sale proprii care sprijineau lucruri cu care noi eram împotriva și i-a cerut să corecteze impresia pe care lucrarea lui o făcuse. El a refuzat categoric să facă aceasta, spunând că teoriile sale erau adevăr și că viziunile trebuie să întărească mărturiile sale și, de fapt, că le susținem, dar că eu am uitat să scriu chestiunile pe care teoriile lui le clarifică.

Încă de la începutul lucrării și până acum s-au ridicat unul după altul cu același fel de teorii și eu a trebuit să trec prin tulburare și să fac cheltuieli pentru a contracara aceste rătăciri. Ei au publicat teoriile lor și au înșelat multe suflete, dar Dumnezeu să ocrotească turma pășunii Sale. (R.H. 12 sept. 1893; T.M., p. 52-57).

Dumnezeu are o biserică

[43] Îndemn stăruitor pe cei care pretind a crede adevărul să umble în unitate eu frații lor. Nu dați ocazie lumii să spună că suntem extremiști și neuniți, că unul învață una și altul alta. Evitați neînțelegerile. Fiecare să vegheze cu băgare de seamă ca să fie găsit stând la spărtură pentru a clădi zidul și nu pentru a mări stricăciunea. Să fim atenți ca nu cumva să facem o strigare împotriva singurului popor care împlinește descrierea despre poporul rămășiței care ține poruncile lui Dumnezeu și are credința lui Isus și care înalță stindardul îndreptării în aceste zile din urmă.

Dumnezeu are pe pământ un popor deosebit, o Biserică unică, superioară tuturor celorlalte în predicarea adevărului și apărarea Legii lui Dumnezeu. Dumnezeu are servii lui pe care-i conduce, care au purtat greul și zăduful zilei și care cooperează cu puterile cerești pentru înaintarea împărăției lui Hristos în lume. Să ne unim toți cu acești servi aleși, ca să fim găsiți în cele din urmă printre cei ce au răbdarea sfinților, țin poruncile lui Dumnezeu și au credința lui Isus.

O scrisoare

Napier, Noua Zeelandă, 23 martie 1893.

Dragă frate S.,

Îți adresez câteva rânduri. Eu nu sunt de acord cu poziția pe care ai luat-o, căci mi-a fost arătat de Domnul că astfel de poziții vor fi luate de cei rătăciți. Apostolul Pavel ne avertizează în legătură cu aceasta: „Dar Duhul spune lămurit că în vremile din urmă unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor“. Fratele meu, aud că tu susții că Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea este Babilon și că toți cei ce vor să fie mântuiți trebuie să iasă afară din ea. Tu nu ești singurul om pe care diavolul l-a înșelat în această problemă. În ultimii patruzeci de ani un om după altul s-a ridicat pretinzând că Dumnezeu l-a trimis cu același mesaj. Dar dă-mi voie să-ți spun, după cum și mie mi s-a spus, că solia pe care o vestești este una din amăgirile satanice desemnate să creeze confuzie prin comunități. Fratele meu, cu siguranță că tu ai deraiat de pe linie. A doua solie îngerească trebuie să fie dusă Babilonului (bisericii), proclamând căderea lui și chemând pe oameni să iasă din el. Această solie trebuie proclamată a doua oară: „După aceea am văzut pogorându-se din cer un alt înger care avea o mare putere și pământul s-a luminat de slava lui. El a strigat cu glas tare și a zis: «A căzut, a căzut Babilon-ul cel mare! A ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte; pentru că toate neamurile au băut din vinul mâniei curviei ei și împărații pământului au curvit cu ea, și negustorii pământului s-au îmbogățit din risipa desfătărilor ei». Apoi am auzit din cer un alt glas care zicea: «Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să fiți loviți cu urgiile ei»“.

[44]

Fratele meu, dacă tu înveți că Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este Babilon, ești greșit. Dumnezeu nu ți-a dat să vestești o astfel de solie. Satana va folosi orice minte la care are acces ca s-o inspire pentru a da naștere la teorii false, să o împingă în extreme pentru a putea crea o falsă înviore, ca să abată sufletele

de la problemele reale pentru acest timp. Presupun că unii ar putea fi înșelați din mesajul tău, deoarece sunt plini de curiozitate și de dorința după ceva nou. într-adevăr, îmi produce multă întristare faptul că tu ai fost înșelat într-un fel de sugestiile vrăjmașului, căci știu că teoriile pe care le aperi nu sunt adevăr. Prin transmiterea acestor idei vei provoca o mare vătămare atât ție, cât și altora. Nu căuta să interpretezi greșit, să răsucești și să pervertești Mărturiile pentru a susține o astfel de rătăcire. Mulți au trecut pe acest teren și au provocat multe stricăciuni. Pe măsură ce alții au început să vestească plini de zel aceste solii, din nou și din nou, mi s-a arătat că acestea nu erau adevăr. Înțeleg că, de asemeni, tu înveți că noi nu trebuie să plătim zecime. Frate, „scoate-ți încălțăminte, căci locul pe care stai este sfânt“. Domnul a vorbit cu privire la zecime: „Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielile ca să fie hrană în Casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor, și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerurilor și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare“. În timp ce El pronunță o binecuvântare asupra celor care aduc zecimea, rostește un blestem asupra acelor care o rețin. Am primit recent lumină de la Dumnezeu asupra acestui subiect. Mulți Adventiști de Ziua a Șaptea au jefuit pe Dumnezeu în zecimi și daruri și mi s-a arătat clar că Maleahi a descris cazul așa cum este în realitate.

[45]

Atunci, cum îndrăznește cineva să gândească în inima lui că sugestia de a reține zecimea și darurile este de ia Domnul? Frate, unde ai pășit tu în afara căii? Ah, așează pașii tăi din nou pe calea cea dreaptă. Ne aflăm aproape de. sfârșit și dacă tu sau altcineva va fi înșelat de vrăjmaș și condus să stabilească timpul venirii lui Hristos, va face aceeași lucrare rea care a adus ruina sufletelor care au făcut aceasta în trecut. Dacă tu porți jugul lui Hristos și iei povara Lui. asupra ta, vei vedea că este mult de făcut împreună cu servii lui Dumnezeu care se ostenesc să predice pe Hristos și pe El răstignit. Dar oricine va începe să vestească o solie pentru a anunța ora, ziua sau anul venirii lui Hristos își va lua asupra lui o solie pe care Domnul niciodată nu i-a dat-o..

Dumnezeu are o Biserică pe pământ, poporul Lui ales, care ține poruncile Sale. El nu conduce dizidenți, unul aici și altul acolo, ci un popor. Adevărul este o putere sfințitoare, însă Biserica luptătoare nu este Biserica triumfătoare, Există-neghină printre grâu. „Vrei s-o

smulgem?“ a fost întrebarea servului. Dar stăpânul a răspuns: „Nu, ca nu cumva,, smulgând neghina să smulgem și grâul împreună eu ea“. Plasa Evangheliei strânge laolaltă pești buni și răi. Dar Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Lui. Datoria noastră personală este să umblăm în umilință cu Dumnezeu. Nu trebuie-să căutăm vreo solie ciudată și nouă. Nu trebuie să gândim că cei aleși ai lui Dumnezeu care se străduiesc sa umble în lumină compun Babilon-ul. Bisericile denominaționale căzute sunt Babilon-ul. Babilon-ul promovează doctrine otrăvitoare, vinul rătăcirii. Acest vin al rătăcirii se compune din doctrinele false, cum ar fi: nemurirea naturală a sufletului, chinul veșnic al celor răi, negarea preexistenței lui Hristos înainte de nașterea Sa în Betleem, precum și apărarea și înălțarea primei zile a săptămânii mai presus de ziua pe care Dumnezeu a sfințit-o și a binecuvântat-o. Acestea, împreună cu alte nenumărate rătăcirii sunt prezentate lumii de diferite biserici, împlinind Scripturile care zic: „toate neamurile au băut din vinul mâniei desfrânării ei“. Aceasta este o mânie creată de doctrinele false și, când conducătorii lumii beau acest vin al mâniei desfrânării ei, sunt ațâțați de ură împotriva celor oare nu sunt în armonie cu aceste rătăcirii și erezii satanice, care înalță falsul sabbat și conduc pe oameni să calce în picioare memorialul lui Dumnezeu.

Îngerii căzuți se asociază cu oamenii răi. În acest veac va apare Antihristul care va susține că este adevăratul Hristos și atunci Legea lui Dumnezeu va fi anulată de națiunile lumii. Răzvrătirea împotriva Legii sfinte a lui Dumnezeu va ajunge la culme. Adevăratul conducător al acestei răzvrătiri este diavolul îmbrăcat ca un înger de lumină. Oamenii vor fi înșelați și-1 vor înălța în locul lui Dumnezeu, zeificându-l. Dar Cel Atotputernic va interveni și bisericile apostaziate care s-au unit să înalțe pe Satana, vor primi sentința: „Tocmai pentru aceea într-o singură zi vor veni urgiile ei; moartea, tânguirea și foametea. Și va fi arsă de tot în foc, pentru cu Domnul Dumnezeu care a judecat-o este tare“. (R.H. 12 sept. 1893; T.M., p. 57-62).

[46]

Iubirea lui Dumnezeu pentru biserica sa

Altă scrisoare.

Wellington, Noua Zeelandă, 11 iunie 1893, Stimate frate C,

Nu Dumnezeu ți-a dat solia de a numi Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea Babilon și să chemi poporul lui Dumnezeu afară din ea. Toate motivele pe care el le-a prezentat cu privire la acest subiect nu au valoare înaintea mea, căci Domnul mi-a dat o lumină clară în această privință și ea este contrară unei astfel de solii.

[47] Nu mă îndoiesc de sinceritatea și cinstea ta. Am scris cu diferite ocazii, scrisori lungi aceluia care acuzau Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea că este Babilon și le-am spus că ei nu lucrează în adevăr. Tu crezi că diferiți oameni m-au făcut să am prejudecăți. Dacă așa stau lucrurile, n-aș mai fi potrivită pentru lucrarea lui Dumnezeu. Dar această problemă mi-a fost prezentată și în alte cazuri când unele persoane au pretins că au solii cu caracter asemănător pentru Adventiștii de Ziua a Șaptea și Domnul mi-a spus: „Nu-i credeți, căci nu Eu i-am trimis, și totuși ei aleargă“.

Dumnezeu conduce un popor. El are un popor ales, are Biserica pe pământ pe care a făcut-o depozitara Legii Sale. El i-a încredințat adevărurile sacre și veșnice pentru ca să fie oferite lumii. El îi va mostra și îi va corecta. Solia pentru laodiceeni este aplicabilă Adventiștilor de Ziua a Șaptea care au- avut multă lumină, dar n-au umblat în ea. Aceștia sunt cei care au făcut mare caz de mărturisirea lor, însă n-au ținut pasul cu Conducătorul lor și vor fi vărsați din gura Lui dacă nu se pocăiesc. Declarația că Biserica Adventista de Ziua a Șaptea este Babilon și chemarea poporului afară din ea nu vine de la nici un sol ceresc și de la nici un serv omenesc inspirat de Duhul lui Dumnezeu. Martorul credincios spune: „Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc ca să te îmbogățești; și haine albe ca să te îmbraci cu ele, și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale; și doftorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi. Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă dar, și pocăiește-te. Iată Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul meu și deschide ușa,

voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine. Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie“ (Apoc. 3, 18—21). Isus vine înăuntru pentru a da membrilor Bisericii cele mai mari binecuvântări, dacă ei îi deschid ușa inimii. El nu-i numește niciodată Babilon și nici nu le cere să iasă afară, ci El zice: „Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc“ (cu solii de mustrare și avertizare). Nu sunt în necunoștință de aceste muștrări. Am avertizat, deoarece Duhul Sfânt m-a constrâns să fac aceasta și mi-a dat cuvinte de mustrare. Eu nu m-am ferit să fac cunoscut tot sfatul pe care Dumnezeu mi l-a dat pentru Biserică. Vă spun în temere și dragoste de Dumnezeu că știu că Domnul are gânduri de iubire și milă pentru a reface și vindeca Biserica de toate scăderile ei. El are o lucrare de făcut pentru Biserica Sa. Ei nu trebuie să fie numiți Babilon, căci sunt sarea pământului și lumina lumii. Ei trebuie să fie soli vii pentru vestirea unui adevăr viu în aceste zile din urmă.

[48]

Biserica nu trebuie divizată.

Repet, Domnul n-a vorbit prin niciunul din cei care numesc Biserica ce ține poruncile lui Dumnezeu, Babilon. Este adevărat că există neghină printre grâu, dar Hristos va trimite îngerii Săi care vor aduna întâi neghina, o vor lega în mănunchiuri pentru ca s-o ardă, iar grâul îl vor strânge în grânar. Eu știu că Domnul iubește Biserica Sa. Ea nu trebuie să fie dezorganizată sau divizată în atomi independenți. Nu există nici cea mai mică tărie în aceasta. Și nu există nici cea mai mică evidență că se va întâmpla vreodată lucrul acesta. Cei care vor lua în seamă rătăcirea și vor încerca să influențeze și pe alții, vor fi înșelați și pregătiți să primească amăgiri mai mari și se vor duce de râpă. Există în unii membri ai Bisericii mândrie, încredere în sine, o necredință încăpățânată și un refuz de a ceda la ideile lor în ciuda tuturor dovezilor aduse că solia laodiceană este aplicată Bisericii. Dar aceasta nu va desființa Biserica, așa ca să nu mai existe. Lăsați neghina și grâul să crească împreună până la seceriș. Atunci îngerii vor face lucrarea de separare. Avertizez Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea să fie atentă cum primește orice idee nouă și pe aceia care pretind a avea mare lumină. Caracterul lucrării lor pare a fi de a acuza și de a dărâma. Cei credincioși să ia seamă la vocea îngerului care spune Bisericii: „Strângeți rândurile!“ în unitate este tăria voastră. Iubiți ca frații, fiți miloși, fiți amabili unii cu alții.

Dumnezeu are o Biserică despre care Hristos a declarat: „Porțile iadului nu o vor putea birui“. Mesagerii pe care-i trimite Domnul poartă acreditarea divină.

[49]

Partea a treia. Biserica triumfătoare

O asigurare deseori repetată.

Tatăl iubește poporul Său de astăzi precum iubește pe Fiul Său. Într-o zi vom avea privilegiul să-L vedem față către față. (M.S., p. 103, 1903; Scris. 15 sept. 1902). Trebuie să ne reamintim că Biserica așa slabă și cu defecte, este singurul obiect de pe pământ căruia Hristos îi acordă atenția și grija Sa supremă. El veghează constant și cu interes asupra ei, întărind-o prin Duhul Sfânt. (M.S. 155, 22 nov, 1902).

Încredeți-vă în ocrotirea lui Dumnezeu. Biserica Lui trebuie să fie învățată. Slabă și cu defecte, așa cum ar părea, ea este obiectul atenției Sale supreme. (Letter 279, 1 august 1904).

Creștere continuă.

Biserica trebuie să crească în activitate și să-și lărgască hotarele. Eforturile noastre misionare trebuie să fie expansive, noi trebuie să ne extindem hotarele. Deși a existat o Asigurarea iubirii lui Dumnezeu pentru Biserica Sa, prezentată atât de clar în 1893, a fost repetată în anii următori mereu și mereu. Către sfârșitul vieții sorei E. G. White, Domnul a reasigurat poporul Sau de triumful Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. O compilare a acestor declarații repetate scoase în cea mai mare parte din arhiva manuscriselor sorei Ellen G. White și din articolele ei publicate în revistele denominațiunii; compune această parte de încheiere. luptă aprigă pentru a menține caracterul nostru distinctiv,, totuși, ca popor al Bibliei, noi am avansat totdeauna. Amintindu-ne că frica de Domnul este începutul înțelepciunii, trebuie să lucrăm cu seriozitate, rugându-ne mereu ca harul mântuitor al lui Dumnezeu să ne conducă la fiecare pas. Trebuie să căutăm să discernem voia lui Dumnezeu și să umblăm în armonie cu ea. Să continuăm să cunoaștem pe Domnul, căci aceasta este viață veșnică (Letter 170, 6 mai 1907).

[50]

Dovada prezenței Duhului Sfânt cu noi ca popor, pe care-am avut-o în ultimii cincizeci de ani, va rezista încercării acelor care trec de partea vrăjmașului și se împotrivesc soliei lui Dumnezeu (Letter 356, 24 oct. 1907).

Vă scriu aceste lucruri fraților, cu toate că nu toți dintre voi le vor înțelege pe deplin. Dacă n-aș fi crezut că ochiul lui Dumnezeu este asupra poporului Său, n-aș fi avut curajul să scriu aceleași lucruri mereu și mereu... Dumnezeu are un popor pe care-l conduce și îl instruiște. (Letter 378, 11 nov. 1907).

Sunt instruită să spun Adventiștilor de Ziua a Șaptea din toată lumea că Dumnezeu ne-a chemat ca popor pentru a fi comoara Sa deosebită. El a rânduit ca Biserica Sa de pe pământ să stea în mod desăvârșit unită în spiritul și sfatul Domnului oștirilor până la sfârșitul timpului. (Letter 54, 21 ian. 1908).

Advențiștii de Ziua a Șaptea au fost așezați în lume în mod special ca străjerii și purtători de lumină. Lor le-a fost încredințată ultima avertizare pentru o lume care piere. Asupra lor strălucește minunata lumină din Cuvântul lui Dumnezeu. lor le-a fost dată o lucrare de cea mai mare importanță — proclamarea întregii solii îngerești. Nu există o altă lucrare de așa mare importanță. Nimic altceva nu trebuie să le absoarbă atenția. Cele mai solemne adevăruri încredințate vreodată muritorilor ne-au fost date nouă pentru a fi vestite lumii. Vestirea acestor adevăruri trebuie să fie lucrare noastră. (9T, p. 19, 1909).

[51] Nimic în această lume nu-i este mai scump lui Dumnezeu ca Biserica Sa. Cu deosebită grijă El păzește pe cei ce-L caută. Nimic nu-L ofensează pe Dumnezeu mai mult decât strădania slujitorilor lui Satana de a jefui poporul Său de drepturile lui. Domnul n-a părăsit poporul Său. Satana arată către greșelile pe care ei le fac și încearcă să-i facă să creadă că, în acest fel, ei s-au despărțit de Dumnezeu. Îngerii răi caută să-i descurajeze pe orice cale pe cei ce se străduiesc să obțină biruința asupra păcatului. Ei înfățișează înaintea credincioșilor nevrednicia din trecut și prezintă cazul lor ca fiind fără speranță. (Letter 136, 26 nov. 1910).

Numele nostru denominațional.

Am fost instruită în legătură cu adoptarea unui nume de de către poporul rămășiței lui Dumnezeu. Două clase au fost prezentate înaintea mea. O clasă cuprindea marile grupări de așa-zisi creștini. Ei călcau în picioare Legea lui Dumnezeu și se plecau înaintea unei instituții papale. Ei țineau prima zi a săptămânii ca Sabat al Domnului. Cealaltă clasă, compusă din puțini la număr, se pleca în fața marelui Legiuitor. Ei țineau porunca a patra. Caracteristicile deosebite ale credinței lor erau: păzirea zilei a șaptea și așteptarea revenirii Domnului nostru din ceruri... Nici un nume pe care l-am fi luat n-ar fi fost mai potrivit decât acela care corespunde cu mărturisirea noastră de credință și ne definește ca pe un popor deosebit. Numele Adventist de Ziua a Șaptea este o mustrare permanentă pentru lumea protestantă. Acest nume face distincție între închinătorii lui Dumnezeu și cei care se închină fiarei și primesc semnul ei. Marele conflict va fi dat între poruncile lui Dumnezeu și pretențiile fiarei. Diavolul face război sfinților pentru că țin toate cele zece porunci. Dacă ei ar coborî standardul și ar renunța la particularitățile credinței lor, balaurul ar fi liniștit, dar ei îi provoacă furia pentru că au îndrăznit să ridice standardul și să desfășoare drapelul lor în opoziție cu lumea protestantă care se închină instituției papalității.

[52]

Numele de Adventist de Ziua a Șaptea prezintă adevăratele caracteristici ale credinței noastre și va convinge mintea cercetătoare. Ca o săgeată din tolba Domnului el va răni călcătorii Legii lui Dumnezeu și va conduce în aceiași timp pe unii la pocăință și credință în Dumnezeu și Domnul nostru Isus Hristos.

Mi s-a arătat că aproape fiecare fanatic care s-a ridicat și care dorește să ascundă convingerile sale pentru a conduce pe alții în rătăcire, pretinde că aparține Bisericii lui Dumnezeu. Un asemenea nume ar provoca imediat suspiciune, căci el este adoptat ca să ascundă cele mai mari rătăcirii. Acest nume ar fi fost prea nedefinit pentru rămășița poporului lui Dumnezeu. El ar fi condus la pre-

supunerea că avem o credință pe care dorim s-o acoperim (1T, p. 223—224, 1861).

Noi suntem Adventiști de Ziua a Șaptea. Să ne rușinăm de numele nostru? Nu, nicidecum! Acesta este numele pe care Dumnezeu ni l-a dat. El scoate în evidență adevărul care va fi un test pentru toate bisericile (Letter 110, iulie 1902).

Noi suntem Adventiști de Ziua a Șaptea și nu ne rușinăm nicio dată de acest nume. Ca popor trebuie să stăm ferm pentru adevăr și neprihănire. În felul acesta vom glorifica pe Dumnezeu. Trebuie să fim eliberați de pericole, nu să fim prinși sau corupți de ele. Pentru ca să se realizeze aceasta, trebuie să privim totdeauna la Isus. Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre (Letter 106, 20 mai 1903).

Conferința Generală.

Mi-a fost arătat că judecata nici unui om nu trebuie supusă judecății altui om. Dar când judecata Conferinței Generale, care este autoritatea cea mai înaltă pe care Dumnezeu o are pe pământ este exercitată, independența și judecata personală nu mai trebuie menținute, ci supuse (3T, p. 492, 187).

N-am avut nici o rază de lumină că ei (Domnul) ar fi vrut să vin în această țară (Australia). Am venit în ascultare de vocea Conferinței Generale pe care întotdeauna am considerat-o autoritate (Letter 124, 9 august 1896).

Niciodată n-ar trebui ca mintea unui om sau mințile câtorva oameni să fie considerate suficiente în înțelepciune și putere pentru ca să controleze lucrarea și să spună ce planuri să fie urmate. Dar când în Conferința Generală, judecata fraților adunați din toate părțile pământului este exercitată, judecata și independența personală să fie supusă și să nu fie menținută cu încăpățănare. Un lucrător să nu privească niciodată ca o virtute menținerea persistentă a poziției de independență, contrară hotărârii corpului general.

[53]

Uneori, când un grup mic de oameni însărcinați cu administrarea generală a lucrării au căutat să aducă la îndeplinire planuri nechibzuite și să limiteze lucrarea lui Dumnezeu în. numele Conferinței Generale, atunci am spus că nu mai pot considera-, vocea Conferinței Generale reprezentată prin acești câțiva oameni ca fiind vocea lui Dumnezeu. Dar aceasta nu înseamnă că hotărârile Conferinței Generale, compusă dintr-o adunare legal constituită cu reprezentanți din toate părțile câmpului, nu trebuie să fie respectate. Dumnezeu a rânduit ca reprezentanții Bisericii Sale din toate părțile lumii, când sunt adunați într-o Conferință Generală să aibă autoritatea. Greșeala pe care unii sunt în primejdie s-o facă, este de a încredința minții și judecății unui om sau unui mic grup de oameni, întreaga autoritate și influență cu care Dumnezeu a investit Biserica Sa prin vocea Conferinței Generale, adunată să plănuiască pentru prosperitatea și înaintarea lucrării Sale.

Când această putere pe care Dumnezeu a așezat-o în Biserică este încredințată în întregime unui singur om, și el este investit cu autoritate ca să fie judecată și pentru alte minți, atunci adevărata rânduială a Bibliei este schimbată.

Eforturile diavolului asupra minții unui astfel de om vor fi din cele mai subtile și uneori aproape copleșitoare, căci vrăjmașul speră ca prin mintea lui să poată influența pe mulți alții. Ceea ce suntem înclinați să dăm unui om sau unui grup de oameni, să dăm celei mai înalte autorități organizate din Biserică (9T, p. 260, 1909).

Nu o nouă organizație

Domnul a declarat că istoria trecutului se va repeta pe măsură ce ne apropiem de încheierea lucrării. Fiecare adevăr pe care El ni l-a încredințat pentru aceste zile din urmă trebuie să fie vestit lumii. Fiecare pilon al adevărului pe care El l-a stabilit trebuie să fie întărit. Noi nu putem acum să pășim în afară de pe temelie pe care Dumnezeu a stabilit-o. Noi nu putem acum să intrăm în nici o altă nouă organizație, cad aceasta ar însemna apostazie de la adevăr. (Notebook Leaflets, The Church Nr. 1, 24 dec. 1905). [54]

Dumnezeu este la cârmă

Nu trebuie să ne îndoim sau să ne temem că lucrarea nu va avea succes. Dumnezeu este în fruntea lucrării și va pune totul în ordine. Dacă anumite probleme trebuie ajustate la conducerea lucrării. Dumnezeu va participa la aceasta și va lucra la îndreptarea oricărei greșeli. Să credem că Dumnezeu va conduce acest vas nobil care poartă poporul Său, în deplină siguranță, în port (R.H. 20 sept. 1892).

Un mesaj adresat în 1913

Conferinței Generale în Sesiune [„Citit la Conferință în primul sabat după masă de fr. W. C. White.]

„Elmshaven“, Sanitarium, California, 4 Mai 1913

Către cei adunați la Conferința Generală, Salut Frățesc!

Dragii Mei Frați:

Har și pace de la Dumnezeu Tatăl nostru și de la Domnul Isus Hristos. Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl îndurărilor și Dumnezeu a toată mângâierea; care ne mângâie în toate încercările noastre pentru ca noi să fim în stare să mângâiem pe cei ce sunt în încercare prin mângâierea prin care noi înșine am fost mângâiați de Dumnezeu“ [55]

Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care întotdeauna face să triumfăm în Hristos, și face să se manifeste aroma cunoștinței Sale prin noi în orice loc. Căci noi suntem o aromă plăcută a lui Hristos pentru cei ce sunt mântuiți, ca și pentru cei ce pier.

Căci noi nu ne propovăduim pe noi înșine, ci pe Hristos Isus, Domnul. Căci Dumnezeu care a zis să lumineze lumina în întuneric, ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos. Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu și nu de la noi.

De aceea noi nu cădem de oboseală. Căci chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuși omul nostru din lăuntru se înnoiește din zi în zi. Căci întristările noastre ușoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă. Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele care nu se văd, căci lucrurile care se văd sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd sunt veșnice.

Speranță și curaj

[56] Este privilegiul celor care participă la Conferința Generală să nutrească un spirit de speranță și curaj. Fraților, Mântuitorul vi S-a descoperit în multe feluri. El a umplut inimile voastre cu soarele prezenței Sale, în timp ce ați lucrat în țările îndepărtate și în țara voastră. El v-a păzit de primejdii văzute și nevăzute. Și acum, când vă întâlniți din nou cu frații voștri în această adunare, aveți privilegiul să fiți fericiți în Domnul și să vă bucurați în cunoașterea harului Său susținător. Lăsați ca iubirea Lui să vă ia în stăpânire mintea și inima. Păziți-vă să nu deveniți prea îngrijorați și deprimați. Dați o mărturie înălțătoare. Întoarceți-vă privirea de la ceea ce este întunecos și descurajator și priviți la Isus, Marele nostru Conducător, sub a cărui supraveghere plină de grijă, cauza adevărului prezent, pentru care suntem în stare să ne dăm viața și tot ce avem, este destinată unui triumf glorios.

Atitudinea pe care reprezentanții noștri o mențin în timpul conferinței va avea o influență grăitoare asupra celor din câmpuri, precum și asupra delegaților. O, fraților, lăsați să se vadă că Isus locuiește în inimă susținând, întărind și mângâind. Este privilegiul vostru să fiți înzestrați zi după zi cu o măsură bogată din Duhul Său și să aveți vederi largite în ce privește importanța și scopul soliei pe care o predicăm lumii. Domnul dorește să vă descopere lucrurile minunate ale Legii Sale. Stați înaintea Lui cu inimi umilite. Rugați-vă cu seriozitate pentru înțelegerea timpurilor în care trăim, pentru o deplină înțelegere a planului Său și pentru un succes sporit în salvarea sufletelor.

Deseori în timpul nopții mi se poruncește să-i îndemn pe frații noștri din poziții de răspundere să facă eforturi serioase pentru a continua să cunoască pe Domnul mai bine. Când lucrătorii noștri își vor da seama de importanța timpului pe care-l trăim, se va vedea o hotărâre fermă de a sta de partea Domnului și vor deveni cu adevărat lucrători împreună cu El. Când ei își consacră inima și sufletul în serviciul lui Dumnezeu își vor da seama că o experiență mai adâncă

decât cea pe care au avut-o este esențială dacă vor să câștige biruință asupra păcatului.

Va fi bine pentru noi să luăm în considerație ceea ce va veni în curând asupra pământului. Acesta nu este un timp pentru lucruri neînsemnate și egoiste. Dacă timpurile pe care le trăim impresionează în mod serios mințile noastre, ce ne mai poate scoate din această stare? Nu ne cheamă Scripturile la o lucrare mai sfântă și mai curată decât am văzut până acum?

Chemare la consacrare.

[57] Avem nevoie acum de oameni cu o înțelegere clară, Dumnezeu cheamă pe cei care doresc să fie controlați de Duhul Sfânt pentru a-i conduce într-o lucrare de totală reformă înaintea noastră văd o criză și Domnul cheamă pe lucrătorii Săi să intre în rânduri. Fiecare suflet trebuie să stea acum într-o poziție de mai adâncă consacrare față de Dumnezeu decât în anii care au trecut.

În timpul Conferinței Generale din 1909 n-a fost făcută lucrarea care s-ar fi putut face asupra inimilor celor ce au participat. Ar fi fost nevoie de ore consacrate cercetării de inimă, care ar fi condus la deștelenirea ogorului părăginit al inimilor celor care au participat la întâlnire. Aceasta le-ar fi dat o înțelegere clară a lucrării atât de importante pe care trebuiau s-o facă în pocăință și mărturisire. Deși au fost date ocazii, pentru mărturisirea păcatului, pentru pocăință profundă și pentru o reformă hotărâtă, lucrarea n-a fost complet făcută. Unii au simțit influența Duhului Sfânt și au răspuns, dar nu toți s-au supus acestei influențe. Mințile unora au alunecat pe căi interzise. Dacă ar fi fost o umilire a inimii din partea tuturor celor din adunare, s-ar fi manifestat o minunată binecuvântare.

Timp de câteva luni după încheierea acestei întâlniri am avut o povară grea și am atras atenția fraților cu răspunderi asupra lucrurilor pe care Dumnezeu m-a instruit să le prezint înaintea lor în mod clar. În final, unii din cei cu poziții de încrede-re în legătură cu lucrarea generală, după multă, rugăciune și studiu atent al diferitelor solii date, s-au avântat să primească prin credință lucrarea încredințată, o lucrare pe care n-o puteau înțelege pe deplin, dar pe măsură ce au pornit înainte în temere de Domnul, ei au primit binecuvântări bogate.

Rezultatul umblării în lumină

A fost o mare bucurie pentru inima mea să văd transformările minunate făcute în viața acelor ce au ales să înainteze prin credință pe calea Domnului, mai curând decât să urmeze propria lor cale. Dacă acei frați cu răspundere ar fi continuat să privească lucrurile într-o lumină falsă, ar fi creat condiții care, în mod întristător, ar fi vătămat lucrarea dar când ei au luat în seamă instrucțiunile care au fost date și au căutat pe Domnul, Dumnezeu i-a condus la o lumină deplină și i-a făcut în stare să slujească într-un mod acceptabil și să conducă la reforme spirituale. [58]

Când Domnul își întinde mâna să pregătească calea înaintea slujitorilor, este de datoria lor să urmeze directivele Sale. El nu va părăsi niciodată, nici nu va lăsa în nesiguranță pe cei care acceptă să urmeze conducerea Sa cu toată inima.

O dovadă de încredere

Fraților, „mă bucur că am încredere în voi în toate lucrurile“. Cu toate că sunt încă neliniștită cu privire la atitudinea pe care unii au luat-o cu privire la unele măsuri importante ce privesc dezvoltarea lucrării lui Dumnezeu pe pământ, totuși am o încredere puternică în lucrătorii câmpului și cred că atunci când ei se întâlnesc se umilesc înaintea Domnului și se consacră din nou în serviciul Lui, El îi va întări să împlinească voia Sa..Există unii care nici acum nu văd lucrurile într-o lumină corectă, dar ar putea să învețe și, în armonie cu colaboratorii lor, ar putea evita greșeli serioase dacă ar căuta pe Domnul cu seriozitate și dacă , și-ar supune întreaga voință voii lui Dumnezeu.

Am fost adânc impresionată de scenele care au trecut recent prin fața mea în timpul nopții. Părea să fie o mare mișcare — o lucrare de înviorare — care se extindea în multe locuri. Poporul nostru intra în rânduri, răspunzând chemării lui Dumnezeu. Fraților, Domnul ne vorbește. Să nu luăm oare scama la vocea Lui? Să nu îngrijim lămpile noastre și să nu acționăm ca niște oameni care așteaptă pe Domnul lor să vină? Acest timp ne cheamă la acțiune și să fim purtători de lumină.

„Vă sfătuiesc dar eu cel întemnițat pentru Domnul, să vă purtați într-un chip vrednic de chemarea pe care ați primit-o, cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă răbdare; îngăduiți-vă unii pe alții în dragoste și căutați să păstrați unirea Duhului prin legătura păcii“

[59] (G.C.B. 19 mai 1913, p. 33-34).

Curaj în Domnul

Recent, în timpul nopții, mintea mea a fost impresionată de Duhul Sfânt cu gândul că, dacă Domnul vine așa de curând cum credem noi, trebuie să fim mult mai activi în vestirea adevărului către popor decât în anii trecuți.

În legătură cu aceasta, mintea mi-a fost purtată la activitatea credincioșilor adventiști din 1843 și 1844. În timpul acela se făceau multe vizite din casă în casă și prin eforturi unite poporul era avertizat despre lucrurile pe care Dumnezeu le-a spus în Cuvântul Său. Noi trebuie să facem un efort mai mare decât cel pe care l-au făcut cei care au vestit prima solie îngerească cu atâta credincioșie. Ne apropiem cu rapiditate de sfârșitul istoriei acestui pământ și, în timp ce ne dăm seama că, într-adevăr, Isus vine curând, noi trebuie să lucrăm ca niciodată mai înainte. Ni se cere să sunăm alarmă printre oameni. Iar în viețile noastre trebuie să arătăm puterea adevărului și a neprihănirii. Curând lumea trebuie să-L întâlnească pe marele Legiutor pentru că a călcat Legea Sa. Numai cei care se întorc de la călcarea Legii la ascultare pot spera să primească iertare și pace,

Noi trebuie să ridicăm stindardul pe care stă scris: „Poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus“. Ascultarea de Legea lui Dumnezeu constituie marea problemă. Să nu scoatem aceasta din atenția noastră. Trebuie să ne străduim să trezim membrii Bisericii și pe aceia care nu mărturisesc a crede, să vadă și să asculte cerințele Legii cerului. Noi trebuie să înălțăm Legea și s-o facem să fie onorată. Dumnezeu ne-a dat mandatul să semănăm semințele adevărului și să imprimăm în inima poporului importanța lucrării pe care trebuie s-o facă cei ce trăiesc în mijlocul scenelor de încheiere ale acestui pământ. Pe măsură ce adevărul este proclamat la drumuri și la garduri, trebuie să fie descoperită lucrarea Duhului Sfânt asupra inimilor omenești.

Ah, cât de mult s-ar putea realiza dacă toți cei care au adevărul din Cuvântul vieții ar lucra pentru iluminarea celor [Acesta a fost ultimul mesaj trimis de Ellen G. White la sesiunea Conferinței

[60] Generale în anul 1913 și a fost citit de președintele A. G. Daniells, marți dimineața, 27 mai.] care nu-l au. Când samaritenii au venit la Hristos anunțați de femeia din Samaria, Hristos a vorbit despre ei ucenicilor Săi ca despre un lan de grâu gata pentru seceriș. „Nu ziceți voi că mai sunt patru luni până la seceriș? Iată, Eu vă spun: «Ridicați-vă ochii și priviți holdele care sunt albe ,acum, gata pentru seceriș». Hristos a stat cu ei două zile, căci erau flămânzi să audă adevărul. Și cât de aglomerate au fost zilele acelea! Însă, ca rezultat al acelor zile de lucru «mai mulți au crezut în El din pricina cuvintelor Lui». Mărturia lor era aceasta: «L-am auzit noi înșine, și știm că Acesta este în adevăr Hristos-ul, Mântuitorul lumii.

Cine din poporul Lui va lua asupra lui această lucrare sfântă și va lucra pentru sufletele ce pier din lipsă de cunoștință. Lumea trebuie să fie avertizată. Mi-au fost arătate multe locuri în care este! nevoie de eforturi neobosite, pline de consacrare și credincioșie. Hristos deschide inimile și mințile multor locuitori ai orașelor mari. Ei au nevoie de adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu. Dacă vom merge într-o strânsă legătură cu Hristos și vom căuta să ne apropiem de acești oameni, ei vor fi câștigați pentru bine. Trebuie să ne trezim și să intrăm într-o strânsă legătură cu Hristos și cu semenii noștri. În orașele mari și mici, în locuri apropiate sau depărtate trebuie să se lucreze și să se lucreze în mod inteligent. Niciodată să nu dați înapoi. Domnul va lucra asupra inimilor dacă noi vom lucra în armonie cu Duhul Său.

Am cuvinte de încurajare pentru voi, fraților. Noi trebuie să mergem înainte cu credință și speranță, așteptând lucruri mari de la Dumnezeu. Vrajmașul va căuta pe toate căile să împiedice eforturile făcute pentru înaintarea adevărului, dar în puterea Domnului veți avea succes. Nici un cuvânt, de descurajare să nu fie rostit, ci numai cuvinte care tind să întărească și să susțină pe locuitorii noștri.

Un cuvânt personal

Doresc să fiu angajată personal în lucrarea serioasă din câmp și m-aș implica cu siguranță în lucrarea publică dacă n-aș gândi că, la vârsta mea nu este înțelept să fac mai mult decât îmi permite puterea fizică. Lucrarea mea este de a transmite Bisericii și lumii lumina care mi-a fost încredințată din timp în timp, de-a lungul anilor în care a fost pro-clamată întreita solie îngerească. Inima mea este plină cu cea mai serioasă dorință de a aduce adevărul înaintea tuturor celor care pot fi atinși. Eu încă ajut la pregătirea materialelor pentru publicare, dar trebuie să lucrez cu mare grijă, ca nu cumva să ajung în situația de a nu putea scrie deloc. Nu știm cât voi mai trăi, dar în ce privește sănătatea, nu sufăr atât de mult cât m-aș îi așteptat. [61]

După Conferința Generală din 1909 am petrecut câteva săptămâni participând la întâlnirile din corturi și alte întâlniri de evanghelizare, vizitând diferite instituții în New England, The Central States, The Middle West.

După reîntoarcerea acasă în California, am început din nou lucrarea de pregătire a materialelor pentru tipografie. În timpul ultimilor patru ani am scris, comparativ, puține scrisori. Puterea care mi-a fost dată am folosit-o în cea mai mare parte pentru completarea lucrării importante de scriere a cărților.

Ocazional am participat la adunări, am vizitat instituții în California, dar cea mai mare parte a timpului de la ultima Conferință Generală, am petrecut-o cu scrierea cărților în locuința mea „Elmshaven“, la țară, aproape de St. Helena.

Sunt recunoscătoare că Dumnezeu mi-a cruțat viața să mai lucrez puțin la cărțile mele. Ah, dacă aș avea puterea să fac tot ceea ce știu că trebuie făcut! Mă rog ca El să-mi dea înțelepciunea ca adevărurile așa de necesare poporului nostru să fie prezentate într-un mod clar și acceptabil. Sunt încurajată să cred că Dumnezeu mă va întări să fac aceasta.

Interesul meu în lucrarea generală este tot atât de adânc ca și altădată și am o mare dorință ca lucrarea adevărului prezent să pătrundă

în toate părțile lumii. Găsesc, însă, că este potrivit să nu fac prea mult în lucrarea publică, în timp ce cărțile mele cer o supraveghere atentă din partea mea. Am unii din cei mai buni lucrători, pe aceia care prin providența lui Dumnezeu au fost în legătură cu mine în Australia, și alții care s-au unit cu mine la întoarcerea în America. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru aceste ajutoare. Suntem foarte ocupați să facem o cât mai bună pregătire a materialelor pentru publicare. Doresc ca lumina adevărului să pătrundă în fiecare loc și să lumineze cu adevărurile credinței noastre pe toți cei care acum sunt neștiutori. În unele zile am necazuri cu ochii și mă dor destul de tare, Dar laud pe Dumnezeu că-mi păstrează vederea. N-ar fi neobișnuit dacă, la vârsta mea n-aș mai vedea deloc. Sunt mai recunoscătoare decât pot să spun pentru înălțarea sufletească dată de Duhul Domnului, pentru mângâierea și harul pe care El continuă să mi-1 dea și pentru faptul că mă face în stare și-mi dă ocazii să încurajez și să ajut poporul Lui. Atâta timp cât Domnul îmi va da viață voi fi credincioasă și sinceră, căutând să împlinesc voia Sa și, să slăvesc Numele Său. Să mă ajute Domnul să cresc în credință, în cunoașterea Lui și să împlinesc în mod desăvârșit voia Lui. Bun este Domnul și foarte vrednic de laudă.

Influența lucrătorilor în vârstă

Doresc foarte mult ca încercații ostași ai crucii, aceia care au albit în slujba Maestrului divin să continue să poarte mărturia lor dreaptă, pentru ca cei mai tineri în credință să înțeleagă că soliile pe care Domnul ni le-a dat în trecut sunt foarte importante în această perioadă a istoriei pământului. Experiența noastră din trecut n-a pierdut nici o iotă din puterea sa. Să fim atenți să nu descurajăm pionierii lucrării sau să-i facem să simtă că ei nu mai pot face decât foarte puțin. Influența lor încă poate fi exercitată cu putere în lucrarea Domnului. Mărturia slujitorilor în vârstă va fi totdeauna un ajutor și o binecuvântare pentru biserică. Dumnezeu veghează permanent asupra purtătorilor de steag încercați și cre-dincioși până când vine timpul ca ei să depună armura lor. Să-i asigurăm că sunt sub protecția Celui care niciodată nu doarme și sunt păziți de santinele neobosite. Cunoscând aceasta și având asigurarea locuirii în Hristos să se odihnească încrezători în făgăduințele lui Dumnezeu.

„Până la sfârșit“

[63] Mă rog cu seriozitate ca lucrarea pe care o facem în acest timp să impresioneze profund inima, mintea și sufletul. Încurcăturile vor crește dar noi, cei credincioși lui Dumnezeu să ne încurajăm unul pe altul. Să nu coborâm stindardul, ci să-1 înălțăm tot mai sus, privind la Cel ce este Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre. Când în timpul nopții nu pot dormi, îmi înalț inima în rugăciune către Dumnezeu și El mă întărește și-mi dă asigurarea că este alături de servii Săi acasă, în câmpuri și țările îndepărtate. Sunt încurajată și binecuvântată când îmi dau seama că Dumnezeul lui Israel călăuzește încă poporul Său și că va continua să fie cu ei până la sfârșitul veacului.

Înaintare cu eficiență sporită.

Sunt instruită să spun fraților noștri slujitori: faceți ca soliile care vin de pe buzele voastre să fie pline de puterea Duhului Sfânt. Dacă a fost vreodată, un timp când am avut nevoie de călăuzirea specială a Duhului Sfânt, acesta este acum. Avem nevoie de o deplină consacrare. A sosit timpul să arătăm lumii o demonstrație a puterii lui Dumnezeu în viețile și lucrarea noastră.

Domnul dorește ca proclamarea întreitei solii îngerești să fie dusă cu eficiență sporită. După cum El a lucrat în veacurile trecute să dea poporului Său biruințe, tot așa, în acest veac, dorește să ducă la o împlinire triumfală planurile pentru Biserica Sa. El îndeamnă pe sfinții credincioși să înainteze uniți din tărie în tărie, cu credință și încredere în adevărul și dreptatea cauzei Sale.

Trebuie să stăm statornici ca o stâncă la principiile Cuvântului lui Dumnezeu, amintindu-ne că El este cu noi pentru a ne întări să întâmpinăm fiecare nouă experiență. Să susținem în viețile noastre principiile neprihănirii, pentru ca să putem merge înainte, din putere în putere, în Numele Domnului. Trebuie să susținem ca pe un lucru sfânt credința care a fost dovedită prin instruirea și aprobarea Duhului Sfânt de la experiența noastră cea mai timpurie și până în prezent. Trebuie să considerăm lucrarea pe care Domnul a dezvoltat-o prin poporul care ține poruncile Sale ca foarte prețioasă, iar prin puterea și harul Său ea va deveni mai puternică și mai eficientă pe măsură ce timpul trece. Vrajmașul caută să întunece discernământul poporului lui Dumnezeu și să-i slăbească eficiența, dar dacă el va lucra după îndrumarea Duhului Sfânt, El îi va crea ocazii să lucreze pentru zidirea vechilor dărâmături. Experiența lui va fi una de creștere constantă până când Domnul va coborî din ceruri cu putere și mare slavă să sigileze pe credincioșii săi pentru triumful final.

Lucrarea care stă înaintea noastră va solicita fiecare putere a ființei noastre. Ea va chema la exercitarea unei credințe puternice și unei vegheri permanente. Uneori dificultățile pe care le vom întâlni vor fi din cele mai descurajatoare. Chiar mărimea uriașă

[64]

a mandatului încredințat uneori ne va înspăimânta. Și totuși, cu ajutorul lui Dumnezeu servii Lui vor triumfa în final. De aceea, fraților, doresc să nu slăbiți din pricina încercărilor care stau în fața voastră. Isus va fi cu voi. El va merge înaintea voastră prin Duhul Sfânt ca, să pregătească calea. El va fi ajutorul vostru în orice împrejurare neașteptată. „Iată de ce zic, îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, din care își trage numele orice familie în ceruri și pe pământ, și-L rog ca potrivit cu bogăția slavei sale să vă facă să va întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul din lăuntru, așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru că având rădăcina și temelia pusă în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu. Iar a Celui ce prin puterea ce lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi, a Lui să fie slava în Biserică și în Isus Hristos, din neam în neam, în vecii vecilor, Amin!“ (G.C.B., 27 mai 1913, p. 164— 165).

Încrederea exprimată în 1915

Nu mă aștept să mai trăiesc mult... Lucrarea mea este aproape terminată. Nu cred că mai am alte mărturii pentru poporul nostru. Oamenii noștri cu minți puternice știu ce este bine pentru înălțarea și consolidarea lucrării. Cu iubirea lui Dumnezeu în inimi, ei au nevoie să pătrundă din ce în ce mai adânc în studiul lucrărilor Lui (R.H. 15 aprilie 1915)

[65]

[66]

Viitorul bisericii advente

[67]

Cuprins II

Viitorul bisericii advente

Născută sub îndemnul Duhului Sfânt la timpul hotărât de cuvântul profetic, întinzându-și astăzi ramificațiile până la marginile pământului, potrivit planului divin, mișcarea adventă nu este o mișcare de origine omenească. Ea își înfige adânc rădăcinile în pământul rodnic al Cuvântului lui Dumnezeu și al scrierilor Spiritului profetic, de unde își scoate puterea care o hrănește, nădejdea care o susține și lumina care o conduce.

Dacă măsurăm adevărurile fundamentale ale soliei cu frânghia Sfintei Scripturi, sau dacă ne amintim de providențele extraordinare, care au prezidat la nașterea mișcării, la formarea și la extinderea ei neîncetată, mai ales în, cursul ultimilor ani de primejdie și criză, putem să ne spunem și noi împreună cu apostolul Petru: „Nu întemeindu-ne pe niște basme meșteșugit alcătuite“.

Prin evenimentele actuale, vocea divină proclamă cu putere că Fiul lui Dumnezeu e „La UȘĂ“. Prin credință noi putem întrevedea de pe acum venirea în curând a Regelui regilor și ziua glorioasă a veșniciei. Totuși un lucru ne desparte de ora mult dorită a supremei libertăți: Lucrarea neterminată. Către împlinirea acestei mari însărcinări misionare trebuie să se îndrepte toată energia Bisericii: „Cele mai mari fapte din istoria acestei mișcări nu sunt în trecut, ci ele aparțin viitorului. Însuflețiți de o nouă și mai deplină consacrare, mai multă supunere față de Dumnezeu, având Biserica instruită și organizată în vederea serviciului, să răspundem chemării cerului și să mergem ca un singur om spre a duce lucrarea la bun sfârșit. În toate orașele din țara noastră, ca și în câmpurile misionare, ocazii fără precedent ni se oferă pentru predicarea soliei. Fără îndoială este în planul lui Dumnezeu ca Departamentul Misiunii Interne să accentueze în mod deosebit asupra rolului evanghelizării laice. Fiecare credincios trebuie să fie un misionar. Cea mai mare grijă a Bisericii, la această oră, trebuie să fie de a-și strânge forțele și resursele în vederea terminării lucrării lui Dumnezeu pe pământ. Apelul divin, invitându-ne să terminăm lucrarea, răsună cu o putere mai

[69]

mare ca oricând la urechile noastre“. (J. L. McElhany, Președintele Conferinței Generale).

Dar succesul acestei mari lucrări misionare este strâns legat de starea spirituală a poporului lui Dumnezeu. Pentru motivul acesta ne propunem să studiem viitorul pregătit Bisericii și condițiile biruinței sale, în lumina Bibliei și Mărturiilor.

Intenția noastră este de a studia temeinic scrierile sorei White, prin care Dumnezeu a găsit cu cale să avertizeze, să mustre, să învețe și să îndemne pe poporul Său în vederea pregătirii impusă de evenimentele care vor încheia istoria Bisericii luptătoare și istoria omenirii.

Ultimele evenimente

„După aceea, am văzut pogorându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui. El a strigat cu glas tare și a zis: «A căzut, a căzut Ba-bilonul cel mare! A ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte; pentru că toate neamurile au băut din vinul mâniei curviei ei, și împărații pământului au curvit cu ea, și negustorii pământului s-au îmbogățit prin risipa desfătării ei».

«Apoi am auzit din cer un alt glas, care zicea: »«Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei! Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit și au ajuns până la cer; și Dumnezeu Și-a adus a-minte de nelegiuirile ei. Răsplățiți-i cum v-a răsplătit ea, și întoarceți-i de două ori cât faptele ei: Turnați-i îndoit în potirul în care a amestecat ea! Pe cât s-a slăvit pe sine însăși și s-a desfătat în risipă, pe atât dați-i chin tânguire! Pentru că zice în inima ei: Șed ca împărăteasă, nu sunt văduvă, și nu voi ști ce este tânguirea! Tocmai pentru aceea, într-o singură zi vor veni urgiile ei: moartea, tânguirea și foametea. Și va fi arsă de tot în foc, pentru că Domnul Dumnezeu, care a judecat-o, este tare»“.

(Apoc. 18, 1—8)

[70]

Partea cea mai mișcătoare și mai glorioasă din istoria poporului advent nu este în trecut. Ea este cu adevărat înaintea noastră. Încă noi putem vedea umbra sa întinzându-se de-a lungul drumului nostru.

Sub înfățișarea fiarei cu șapte capete și zece coroane, capitolul, treisprezece din Apocalips ne descrie activitatea extraordinară a acestei formidabile puteri politico-religioase, care este sufletul istoriei lumii. Capodopera lui Satana, balaurul cel mare, ea și-a primit de la el autoritatea. Ea își deschide gura spre a rosti cuvinte semețe și hule centra lui Dumnezeu și contra templului. Ea primește puterea de a lucra timp de patruzeci și două de luni, de a face război sfinților și de a-i birui. După aceea vine un timp întunecos: „Unul din capetele ei părea rănit de moarte“. Acesta este sfârșitul mării perioade profetice de 1260 de ani, epoca Revoluției franceze și începutul

vremii sfârșitului. Această eclipsă politică din istoria fiarei trebuie să fie urmat de o nouă perioadă de dominație: „Rana de moarte fusese vindecată“. Profetia ne îngăduie să întrevădem împrejurările în care are loc această vindecare și consecințele ei teribile. Cele scrise în capitolul treisprezece din Apocalips sunt completate în capitolul șaptesprezece, în care profetul este transportat în vremea noastră spre a contempla noile aspecte ale ultimelor evenimente.

„Fiara pe care ai văzut-o, era, și nu mai este. Ea are să se ridice din Adânc și are să se ducă la pierzare. Și locuitorii pământului, ale căror nume n-au fost scrise de la întemeierea lumii în cartea vieții, se vor mira când vor vedea că fiara era, nu mai este și va veni“. (17,8).

„Și toți locuitorii pământului i se vor închina, toți-aceia al căror nume n-a fost scris, de la întemeierea lumii, în cartea vieții Mielului, care a fost junghiat“. (13.8).

[71] „Și fiara care era și nu mai este, ea însăși este al optulea împărat: este din numărul celor șapte și merge la pierzare.

Cele zece coroane pe care le-ai văzut, sunt zece împărați care n-au primit încă împărăția, ci vor primi putere împărătească timp de un ceas împreună cu fiara. Toți au același gând și dau fiarei puterea și stăpânirea lor. Ei se vor război cu Mielul; dar Mielul îi va birui, pentru că El este Domnul domnilor și împăratul împăraților. Și cei chemați, aleși și credincioși, care sunt cu EL, de asemenea îi vor birui“. (Apoc. 17, 11—14).

Profetia este clară, Cele zece coarne care, după profetul Daniel, știm că sunt puterile europene care ocupă teritoriul vechiului imperiu roman, trebuie să primească în ultimele zile o formă de guvernământ sub influența căreia vor face împreună planul de a da autoritatea lor fiarei pentru a domina cu ea. Această combinație politico-religioasă va inaugura venirea celui de-al optulea rege. Acesta va însemna vindecarea completă, dar de scurtă durată a răni de moarte. Babilonul cel mare, se va uni din nou cu fiara, după cum. s-a întâmplat și în timpul lungii perioade de 1260 ani.

Chipul fiarei va fi astfel refăcut. Peste ocean fiara are două coarne, care vorbesc ca un balaur, și ajutată de puterea sa ocultă, se va manifesta prin minuni și semne, punând greutatea formidabilă a influenței sale în serviciul iscusitei înșelăciuni satanice: „Apoi am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară, care avea două coarne ca ale unui miel și vorbea ca un balaur. Ea lucra cu toată puterea fiarei

dintâi înaintea ei; și făcea ca pământul și locuitorii lui să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată. Săvârșea semne mari, până acolo că făcea chiar să se pogoare foc din cer pe pământ, în fața oamenilor. Și amăgea pe locuitorii pământului prin semnele pe care i se dăduse să le facă în fața fiarei. Ea a zis locuitorilor pământului să facă icoană fiarei, care avea rana de sabia și trăia. I s-a dat putere sa dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească, și să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei. Și a făcut ca toți, mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte, și nimeni să nu poată cumpăra sau. vinde, fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei, sau numărul numelui ei“. (Apoc. 13, 11—17).

[72]

Moment îngrozitor! Cetatea cea mare a Babilonului, așezată ca regină, va învărti din nou sceptrul intoleranței și al persecuției. Ea va impune semnul ei lumii îngenunchiată în umilință la picioarele sale. Atunci, în cele mai întunecoase ore ale conflictului, prințul acestei lumi va face un ultim și disperat efort pentru a șterge numele și legea lui Dumnezeu, de pe fața pământului. El va arunca o ultimă sfidare în fața Suveranului universului, întorcând în profitul său ascultarea și adorația datorată Celui care a făcut cerurile și pământul. Mica rămășiță a fiilor femeii va rezista eroic și va ridica sus de tot stindardul adevărului. Dumnezeu va descoperi în favoarea Sa „brațul sfințeniei sale în ochii tuturor neamurilor“. Netulburați în mijlocul furtunii, gata să sufere mai degrabă chinul și moartea decât să se lase intimidați, sau să-și tăgăduiască credința, „cei chemați, aleși și credincioși“, vor birui prin puterea Mielului. Adâncurile întunecoase ale pământului vor fi luminate de slava lui Dumnezeu, care se va reflecta pe fața sfinților. Vocea lor va duce apelul cerului, care va proclama cu putere ultima chemare: „Ieșiți din Babilon, poporul Meu!“ Aceste scene extraordinare se vor petrece în ultimele ore din timpul de har, chiar înainte ca plăgile să fie vărsate asupra marelui și tiranului apostat și asupra lumii robită de puterea răului. În vederea acestor evenimente trebuie să grăbim noi pregătirea noastră personală. Aprofundarea acestor serii de studii asupra viitorului Bisericii ne ajută să ieșim biruitori din ultima strâmtorare.

Spiritul profeției

Manifestarea specială a mărturiei lui Isus sub inspirația Spiritului profetic este una din caracteristicile bisericii sfârșitului. (Apocalips 12,17, 19, 10). Viitorul bisericii este în strânsă legătură cu poziția pe care o ia fiecare membru față de acest dar al providenței divine.

[73] Așa după cum a făcut totdeauna în decursul perioadelor grele din istoria poporului Sau, Dumnezeu a căutat un instrument special pentru a conduce Biserica Sa prin evenimentele întunecoase din ultimele zile. Dacă a fost vreodată mai imperioasă nevoia de un astfel de ajutor, atunci este tocmai în vremurile primejdioase în care trăim noi.

Cei care studiază în mod serios istoria manifestării Spiritului profetic în viața și slujba sorei E. G. White și mai ales acei care cercetează îndeaproape scrierile sale, nu cu un spirit de îndoială și critică, dar cu o inimă însetată după dreptate, adevăr și lumină, își dau imediat seama că aici este vorba de inspirație de sus. Nu voi uita niciodată experiența pe care am făcut-o la câțiva timp după ce am primit botezul, în cursul unei călătorii în Canada. Descoperisem un colț liniștit, departe de mulțimea trecătorilor, înapoia corăbiei; Mă retrăgeam acolo în fiecare zi și citeam cartea Patriarhi și Profeți, Era, ca să zicem așa, primul meu contact cu Spiritul profetic. E foarte greu a descrie impresiile și binefacerile primite în cursul acestor ore de lectură și de meditație. O lumină necunoscută țâșnea deodată din textele Sfintei Scripturi; noi orizonturi se deschideau înaintea mea și de multe ori îmi veneau lacrimi în ochi. Îmi simțeam sufletul a-tras către Dumnezeu și o nouă sete de ideal și de consacrare cobora în inima mea. Clipele acelea au lăsat în viața mea urme neșterse. De câte ori n-am primit de atunci din studiul Mărturiilor, lumină, încurajare, trezirea conștiinței și zel nou, atunci când aveam nevoie! De câte ori n-am găsit eu în ele solia de care sufletul meu, avea neapărat nevoie și aceea, care era hrana la timpul potrivit pentru Biserică. După orele petrecute în meditație asupra Bibliei, acelea care su fost consacrate studiului Spiritului profetic, au fost cea mai

mare putere pentru viața mea și totdeauna izvorul unui experiențe noi cu Dumnezeu. Țin să dau cu această ocazie slava Aceluia care este autorul oricărui dar desăvârșit pentru moștenirea sfântă pe care a încredințat-o poporului Sau prin slujba și misiunea sorei White.

Sunt mii de cazuri când oamenii din lume, cu totul străini de mișcarea noastră, au recunoscut inspirația profetică, citind scrierile sale.

O doamnă cu influență, specialistă în științele pedagogice, cărora își consacrase cariera sa, zări odată cartea „Educație“ pe masa uneia dintre infirmierele care o îngrijeau. Primi imediat propunerea de a o citi. Înapoind cartea după câteva zile, ea făcu această mărturisire: „Am citit multe cărți asupra acestui subiect. Aceasta le întrece însă pe toate. Doamna White trebuie să fi făcut studii îndelungate pentru a scrie o lucrare atât de remarcabilă“. Când infirmiera îi spuse că nu așa stau lucrurile, ea răspunse: „Atunci cu siguranță trebuie să fi fost inspirata de sus“. O observație a-semănătoare a fost făcută. de un avocat, după ce a citit cartea „Hristos Lumina lumii“, în timp ce se afla bolnav într-unul din sanatoriile noastre.

[74]

Unul dintre lucrătorii noștri călătorea odată prin Statele Unite. Revenind la locul său după ce stătuse câtva timp în alt vagon, el găsi un domn citind unul din volumele din Mărturii pentru Comunitate pe care el îl lăsase pe bancă. Îl lasă să se uite prin carte netulburat. După ce citi mai multe pagini, acest domn își exprimă admirația sa vie: „Eu sunt profesor la universitatea din New-York, zise el, și toată viața mea am colecționat cele mai bune cărți. Aceasta însă este o carte extraordinară“. Se interesă asupra originii ei. Apoi adăugă: „Denominațiunea care posedă asemenea cărți are un privilegiu“. Și el își exprimă dorința de a-și procura cărțile Ellen-ei White.

A neglija acest dar al lui Dumnezeu înseamnă să azvârli o comoară de preț. Cu cât mai bună, mai fericită și mai curată ar fi viața noastră de creștini și cu cât mai rodnice și mai vii ar fi străduințele lucrătorilor noștri, dacă, renunțând la atâtea alte cărți fără prea mare valoare, ne-am lua timp să studiem cu credință și rugăciune soliile atât de felurite venite de la Dumnezeu pe calea aceasta.

Nimeni nu poate citi aceste pagini cu inima dornică după o comuniune cu Dumnezeu, fără ca să nu fie întărit în credință, fără ca să nu simtă născându-se în el o nevoie mai profundă de a cunoaște și de a iubi pe Dumnezeu, de a studia mai cu credincioșie Cuvântul

Său, de a I se preda cu totul și de a-și concentra toată energia sa către ținta glorioasă, pe care Dumnezeu a pus-o în fața acelor care sunt chemați să treacă biruitori ultimele zile de strâmtorare, salutând cu bucurie pe Mântuitorul la venirea Sa. Cine studiază în sinceritate Mărturiile, își dă imediat seama că singurul lor scop este de a îndemna pe oameni să studieze Biblia și de a face pe oameni să se lase cu totul în brațele Mântuitorului, de a se pregăti cu frică și cutremur pentru viață veșnică și a se așeza cu totul în slujba lui Dumnezeu pentru mântuirea sufletelor.

Într-adevăr, roadele acestea sunt roadele unui pom divin. Noi n-avem nimic a pierde, ci numai de câștigat, dacă cercetăm cu umilință paginile mișcătoare ale suflului de sus, pentru a bea pe încetul din acest izvor înviorător.

Una din greșelile cele mai frecvente și cele mai grave ale poporului Israel fu aceea că nu recunosc pe profeții trimiși de Dumnezeu și luă o poziție de indiferență sau de împotrivire dâră față de soliile lor. Aceasta a fost cauza decăderii sale. „Ci iată porunca pe care le-am dat-o: «Ascultați glasul. Meu și Eu voi fi Dumnezeuul vostru, iar voi veți fi poporul Meu; umblați pe toate căile pe care vi le-am poruncit, ca să fiți fericiți». Dar ei n-au ascultat și n-au luat aminte, ci au urmat sfaturile și pornirile inimii lor rele, au dat înapoi și n-au mers înainte. Din ziua când au ieșit părinții voștri din Egipt, până în ziua de azi, v-am trimis pe toți slujitorii Mei, prooroci, i-am trimis în fiecare zi de dimineață. Dar ei nu M-au ascultat, n-au luat aminte; și-au înțepenit gâtul și au făcut mai rău decât părinții lor. Și chiar dacă le vei spune toate aceste lucruri, tot nu te vor asculta; și dacă vei striga la ei, nu-ți vor răspunde“. (Ier. 7, 23—27). „Fiindcă v-am vorbit dis-de-dimineață și n-ați ascultat, fiindcă v-am chemat și n-ați răspuns..., vă voi lepăda de la fața Mea“. (v. 13, 15).

Și noi suntem expuși astăzi aceleiași primejdii. Îndoiala și necredința sunt în mod deosebit bolile spirituale caracteristice ale mentalității credincioșilor din timpul sfârșitului. Germenii acestor boli sunt răspândiți chiar în aerul pe care îl respirăm. E ușor, dar foarte primejdios, de a lua față de Spiritul profetic o atitudine de scepticism distrugător, de critică subtilă — fățiș sau ascuns — de indiferență sistematică, potrivit cu raționalismul și cu modernismul la modă în secolul nostru, când adevărata credință și ascultarea tinde să dispară din ce în ce mai mult.

„Mi-a fost arătat că necredința față de Mărturii a sporit mereu în măsura în care oamenii s-au îndepărtat de Dumnezeu. Aceasta se întâmplă în rândurile noastre peste tot. Dar puțini știu prin ce experiențe vor trece Comunitățile noastre. Eu văzui că noi trăim astăzi sub îngăduința divină, dar nimeni nu poate spune cât timp va mai dura această îngăduință. Nimeni nu-și poate da seama cât de mare este mila care a fost dovedită față de noi. Puțini însă sunt aceia care s-au devotat cu totul lui Dumnezeu. Puțini mai sunt aceia care, asemenea stelelor într-o noapte furtunoasă strălucesc ici și colo printre nori“. — Mărturii vol. 5, p. 76. [76]

Invit cu ocazia aceasta pe lucrătorii Întregii Biserici de a reciti, sub ochii lui Dumnezeu paginile 7 până la 48 din volumul 1 din Mărturii. Aici este expus cu multă claritate subiectul acesta în toată amploarea sa, scoțând la lumină importanța lui capitală. Acolo se găsește și fraza aceasta: „Tactica constantă a lui Satana este de a slăbi credința poporului lui Dumnezeu în Mărturii“. Și ea se termină prin acest îndemn stăruitor:

„Și acum, fraților, vă rog să nu vă interpuneți între mine și popor spre a îndepărta lumina pe care Dumnezeu le-o dă. Nu luați, prin criticile voastre, toată forța, valoarea și puterea Mărturiilor. Să nu credeți! că le puteți dezmembra spre a le potrivi propriilor voastre idei, pretinzând că Dumnezeu v-a dat iscusința de a deosebi ce este lumina din cer și ce este simpla expresie a înțelepciunii omenești. Dacă Mărturiile nu vorbesc potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, lepăda-ți-le. Hristos și Belial nu pot fi uniți. Pentru numele lui Hristos, nu încurcați mințile oamenilor cu sofistărie omenească și scepticism și nu faceți stearpă lucrarea pe care vrea s-o îndeplinească Domnul. Nu faceți — prin lipsa voastră de discernământ spiritual — din acest mijloc al lui Dumnezeu o piatră de poticnire, de care mulți să se lovească și să cadă, să fie prinși în cursă și să fie luați“, (p. 48).

O nouă viață, o nouă iubire, o nouă bucurie în slujba lui Dumnezeu va fi partea tuturor acelor care vor primi din toată inima îndemnul lui Iosafat adresat poporului său, când se afla în primejdie: „Încredeți-vă în Domnul, Dumnezeul vostru, și veți fi întăriți; încredeți-vă în proorocii Lui, și veți izbuti“. (2 Cron. 20, 20).

Conflictul final

[77] Un cuvânt inspirat descrie conflictul final în termeni mișcători: „în viziune am văzut două oștiri în luptă îngrozitoare. Una din oștiri purta în fruntea ei steaguri pe care erau semnele lumii; cealaltă purta în frunte steagul pătat de sânge al Prințului Emanuel. Steag după steag era lăsat să se plece în țărână, când grupă după grupă din oastea Domnului se unea cu vrăjmașul, și seminție după seminție din rândurile vrăjmașului se unea cu poporul lui Dumnezeu care ținea poruncile. Un înger zbura în mijlocul cerului și punea steagul lui Emanuel în multe mâini, în timp ce un general puternic striga cu voce tare: «Intrați în rânduri! Aceia care sunt credincioși față de poruncile lui Dumnezeu și față de mărturia: lui Hristos, să-și ocupe pozițiile. Ieșiți din mijlocul lor și fiți deosebiți, și nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi, și vă voi fi Tată, iar voi îmi veți fi fii și fiice. Toți cei care vor să vină să ajute Domnului, să dea ajutor Domnului împotriva celui tare.»“

„Lupta era în toi. Biruința era când de o parte, când de alta. Deodată ostașii crucii dădură înapoi, ca atunci când un stegar leșină“. Isa. 10, 18 (ed. engl.). Dar retragerea lor aparentă avea loc numai pentru ca să câștige o poziție mai avantajoasă. Se auzeau strigăte de bucurie, Se înălța un imn, de slavă pentru Dumnezeu și glasuri de îngeri se uniră în cântec, când ostașii lui Hristos înfipseră steagul Lui pe zidurile cetății stăpânită până atunci de vrăjmașul. Căpitanul mântuirii noastre conducea lupta și trimitea ajutor ostașilor Lui. Puterea Lui se desfășura cu mare tărie, încurajându-i să împingă lupta până la porți. El îi învăța lucruri mari în ce privește dreptatea, în timp ce-i călăuzea pas cu pas, biruitor și ca să biruiască.

„În cele din urmă lupta a fost câștigată. Oastea care venea după steagul cu inscripția: «Poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus», era strălucitor de biruitoare. Ostașii lui Hristos erau chiar lângă porțile cetății și cetatea a primit cu bucurie pe împăratul ei. Împărăția păcii, bucuriei și a dreptății veșnice a fost întemeiată“. — „Mărturii pentru Comunitate“, vol. 2, p. 276, 277.

În cursul acestei lupte va fi cernut poporul lui Dumnezeu. „Căci iată, voi porunci și voi vântura casa lui Izrael între toate neamurile, cum se vântură cu ciurul, fără să cadă un singur bob la pământ! Toți păcătoșii poporului Meu vor muri de sabie, cei ce zic; «Nu ne va ajunge nenorocirea și nu va veni peste noi». În vremea aceea voi ridica din căderea lui cortul lui David, îi voi drege spărturile, îi voi ridica dărâmurile, și-1 voi zidi iarăși ca în zilele de demult“. (Amos 9, 9—11).

[78]

În capitolul 8 și 9. este arătat lămurit că aici este vorba de experiența poporului lui Dumnezeu în ultimele zile. „Zilele curățirii Bisericii se apropie. Dumnezeu dorește un popor curat și credincios. În examenul amănunțit care va avea loc în curând, noi vom putea măsura mai bine puterea lui Israel. Semnele ne povestesc că s-a apropiat vremea când Domnul va arăta că vânturătoarea este în mâna Sa și că atunci Își va curăți Biserica Sa“. — Mărturii, vol. 5, pag. 80, Spiritul profetic nu lasă să se strecoare nici o îndoială asupra acestei alegeri. „Una după alta, cete din oștirea Domnului treceau de partea vrăjmașului“. Declarația aceasta ar trebui să umple cu o teamă sfântă orice inimă sinceră. Unde va fi fratele și sora mea? În rândurile credincioșilor sau în rândurile rătăcirii?

Să medităm la avertismentele care urmează și să cumpănim fiecare frază: „Nu mai este mult timp până când încercarea va veni peste fiecare suflet. Ni se va cere ca să primim semnul fiarei. Acelora care au cedat puțin câte puțin cerințelor lumești și s-au potrivit obiceiurilor ei, nu le va fi greu să cedeze puterilor veacului acestuia, mai degrabă decât să se expună batjocurii, insultelor, amenințărilor, închisorii și morții. Lupta se dă între poruncile lui Dumnezeu și poruncile oamenilor. În timpul acesta aurul va fi despărțit de zgura care se găsește în Biserică. Adevărata evlavie, se va deosebi clar de evlavie aparentă și falsă. Multe stele pe care le admirăm pentru strălucirea lor, vor pleca atunci în întunec. Asemenea unui nor, pleava va fi purtată de vânt departe, chiar din locurile unde acum vedem numai arii bogate de grâu. Toți aceia care își asumă podoabele templului, dar nu sunt îmbrăcați cu dreptatea lui Hristos, se vor arăta atunci în rușinea goliciunii lor“. — Mărturii, vol. 5, pag. 81.

„Lucrarea pe care biserica a neglijat s-o facă într-un timp de pace și prosperitate, o va face într-o criză grozavă, în împrejurările cele mai descurajatoare și cele mai grele. Avertizările pe care aco-

[79] modarea cu lumea le-a adus la tăcere sau le-a împiedicat, trebuie să fie date sub cea mai aprigă împotrivire din partea dușmanilor credinței. În vremea aceasta cei superficiali și egoiști, a căror influență a întârziat foarte mult progresele lucrării, se vor lepăda de credință și vor trece de partea dușmanilor ei vădiți, către care de multă vreme se îndreptau sentimentele lor. **Acești decăzuți vor da atunci pe față cea mai aprigă dușmănie, făcând tot ce le stă în putere ca să apese și să asuprească pe frații lor de mai înainte, și să ațâțe nemulțumirea împotriva lor.** Vremea aceasta este chiar în fața noastră“. — Mărturii, vol. 5, pag. 463.

„La apropierea furtunii, un mare număr dintre aceia care au profesat credința în solia celui de al treilea înger, dar care n-au fost sfințiți prin ascultarea de adevăr, vor părăsi pozițiile lor și vor trece în rândurile împotrivorilor. Unindu-se cu lumea și luând parte la spiritul ei, ei au ajuns să vadă lucrurile aproape în aceeași lumină, și când vine încercarea ei sunt pregătiți să primească partea ușoară și populară. Oameni de talent și cu vorbire frumoasă, care s-au bucurat odată de adevăr, își vor întrebuița puterile lor spre a înșela și a pierde sufletele și vor deveni cei mai înverșunați vrăjmași ai fraților lor de mai înainte. Când păzitorii Sabatului vor fi târați înaintea tribunalelor ca să dea socoteală de credința lor, acești rătăciți sunt cei mai activi a-genți al lui Satana, ca să-i ponească și să-i învinuiască și vor căuta să ațâțe pe conducători împotriva lor“. — Marea Luptă, pag. 650. 651.

Urmările lepădării luminii

Acela care neglijează interesele sale veșnice face o greșeală fatală. El suferă o pierdere nemăsurat de mare. Mai târziu el va vedea nebunia purtării sale și va cădea într-o disperare fără margini. „Iată, vin zile, zice Domnul Dumnezeu, când voi trimite foametea în țară, nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci foamete și sete după auzirea cuvintelor Domnului. Vor pribegi atunci de la o mare la alta, de la miază-noapte la răsărit, vor umbla istoviți încoace și încolo, ca să caute Cuvântul Domnului, și tot nu-l vor găsi în ziua aceea se, vor topi de sete fetele frumoase și flăcăii“, (Amos 8,11—13).

Tineri ai bisericii advente! Poziția voastră de acum față de Mântuitorul hotărăște experiența voastră, căci va veni fără de veste vremea strâmtorării, așa cum n-a fost niciodată.

[80]

Astăzi este timpul potrivit de a căuta în Isus adăpost sigur contra furtunii care se anunță.

Apoi am văzut că cele șapte plăgi urmau să fie curând vărsate asupra acelor ce n-au acoperământ: totuși lumea nu le dădea mai multă atenție decât unor picături de apă, care au să cadă în curând. Am fost apoi făcută în stare să suport teribila vedere a celor șapte plăgi ale mâniei lui Dumnezeu.

„Văzui că mânia Lui este înspăimântătoare și teribilă, și cât dacă El Și-ar întinde mâna Sa, ori dacă ar ridica-o cu mânie, atunci locuitorii lumii vor ajunge să fie ca și cum n-ar fi fost niciodată, sau vor suferi de boli de nevindecat și de plăgi pustiitoare venite asupra lor, fără putință de scăpare, ci urmând a fi distruși de ele. Groaza mă cuprinse, și căzui cu fața înaintea îngerului și îl rugai să facă să se îndepărteze viziunea aceasta, să o ascundă din fața mea, căci era îngrozitoare. Atunci înțelesei ca niciodată importanța cercetării cu îngrijire a Cuvântului lui Dumnezeu, ca să știm cum sa scăpăm de plăgile care — zice Cuvântul — vor veni asupra tuturor netemătorilor de Dumnezeu, care se închină fiarei și chipului ei și primesc semnul ei pe frunțile și pe mâinile lor. Mi se părea o mare minune, ca oamenii să-și îngăduie să calce legea și Sabatul

lui Dumnezeu, când așa mânie și urgie este rostită contra lor“. —
Experiențe și Viziuni, pag. 66—67.

Viața veșnică

„Apoi privirile îmi fură îndreptate asupra măririi cerurilor și asupra comorilor păstrate acolo pentru credincioși. Toate erau plăcute și strălucite. Îngerii intonau cântări plăcute, apoi încetau cântarea, își luau coroanele de pe cap și le depuneau strălucind la picioarele iubitului Domn Isus și cu voce melodioasă strigau: «Mărire, Aleluia!» Mă unii cu ei în cântările lor de laudă și mărire aduse Mielului, și de fiecare dată când deschideam gura să laud pe Domnul, simțeam în nespus de mare măsură mărirea care mă înconjură. Era foarte multă, nespusă și veșnică mulțime de mărire. Îngerul zise: «Puținii rămași, care iubesc pe Dumnezeu și țin poruncile Sale și sunt credincioși până la urmă, se vor bucura în mărirea aceasta, și vor fi totdeauna înaintea Domnului Isus, cântând cu sfinții îngeri».” — Experiențe și viziuni, pag. 66.

[81]

Iubiți frați și surori, recitiți, cu rugăciune în inimile voastre, ultimul capitol din Marea Luptă: „Sfârșitul luptei“. Ascultați vocea Domnului. Puneți-vă în fața grozavei realități a judecății și a lacului de foc și, de altă parte, în fața asigurării glorioase a veșniciei pe noul pământ,

„Cercetează-mă, Doamne, încearcă-mă, trece-mi prin cuptorul de foc răunchii și inima!“ Ps. 26, 2. Unde este viața mea spirituală? Sunt eu gata pentru ținta divină? Voi fi și eu printre aceste grăunțe păstrate cu grijă și din care nici-unul nu se va pierde?; sau printre pleava care va fi arsă în foc veșnic?

Starea bisericii

„Îngerului Bisericii din Laodicea scrie-i; Iată ce zice Cel ce e Amin, Martorul credincios și adevărat, începutul zidirii, lui Dumnezeu: «Știi faptele tale: că nu ești nici rece nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece nici în clocot, am să te vărs din gura Mea. Pentru că zici; »Sunt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic“, și. nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol, te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești; și haine albe, ca să te îmbraci cu ele, și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale; doftorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii, și să vezi. Eu mustru și pedepsesc pe toți a-ceia, pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă dar, și pocăiește-te! Iată Eu stau la ușă, și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine. Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit; și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie». (Apoc. 3, 14—21).

În ce stare ne aflăm noi? E de absolută nevoie să ne facem iarăși și iarăși, cu multă grijă, bilanțul stării noastre spi-rituale. Care este sentința divină? «Știi că îți merge numele că trăiești, dar ești mort». (Apoc, 3, 1), «Dar, fiindcă ești căldicel..., am să te vărs din gura Mea», «Te crezi bogat.... și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol».

[82]

Ce stare grozavă! Să te amăgești singur cu privire la starea ta! Să trăiești nepăsător și fără grijă într-o siguranță înșelătoare, atunci când totul e sortit pieirii! Să rămâi liniștit și fără grijă, cufundat într-o indiferență de moarte, sătul de predici, surd de îndemnuri, și poate chiar plin de mândrie sau obișnuit să răspândești vești rele și să critici, atunci când flăcările judecății au cuprins deja clădirea! Această amortire a sufletului, această orbire spirituală care duce o mare parte dintre membri într-o prăpastie fără fund, reprezintă foarte bine starea Bisericii advente. În zadar caută unii să-și acopere ochii ca să nu vadă realitatea. Dimpotrivă, este de absolută nevoie să pipăi bine rana și să te cercetezi bine pe tine însuși, înainte de a

fi prea târziu. Aceia care se cercetează sincer și pe deplin și care se îngrijesc de starea lor spirituală mai mult decât de alții, pot avea speranța mântuirii. Pentru starea acelor care rămân nepăsători, indiferenți și mulțumiți de ei înșiși, nu mai e nici o îndoială de a rămâne simpli membri sau vestitori ai Evangheliei.

«Văzui că spiritul lumesc pătrunde repede în Biserică. Mergeți pe aceeași cale, ca și Israelul din vechime». — Mărturii, vol. 5, p. 75—76.

„Mulți care ascultă cu plăcere adevărurile din Cuvântul lui Dumnezeu sunt morți spiritual, în timp ce mărturisesc că trăiesc. Ani de zile au luat parte la adunările noastre, dar ei par a fi din ce în ce mai puțin simțitori față de valoarea adevărului descoperit. Ei nu flămânzesc și nici nu însetează după dreptate. N-au nici o plăcere de lucrurile spirituale sau dumnezeiești. Ei aprobă adevărul, dar nu sunt sfințiți prin el. Nici Cuvântul lui Dumnezeu și nici mărturiile Spiritului Său nu fac vreo impresie dăinuitoare asupra lor. Ei vor fi osândiți chiar potrivit cu lumina, privilegiile și ocaziile pe care le-au lepădat. Rugăciunea Spiritului lui Dumnezeu, ca și muzica divină, făgăduințele Cuvântului Său așa de bogate și îmbelșugate, amenințările împotriva idolatriei și neascultarea, toate sunt fără putere să înmoaie inima lor lumească împietrită.

Mulți dintre membrii noștri sunt împietriți. Ei sunt în situația lui Meroza: nici pentru, nici contra, nici reci, nici în clocot. Ei ascultă cuvintele lui Hristos, dar nu le împlinesc. Dacă rămân în starea aceasta, El îi va arunca cu scârbă“. — Idem, p. 76—77.

[83]

„Biserica este decăzută din pricină că membrii ei își mânjesc trupurile și își pângăresc sufletele.

«Dacă toți cei care se strâng la adunările de edificare și de rugăciune, ar fi priviți ca adevărați închinători, am nădăjdui mai mult, deși ar mai rămâne mult pentru noi. Dar e zadarnic să ne înșelăm pe noi înșine. Lucrurile sunt departe de a fi așa cum ni se par nouă. De la distanță mulți par frumoși, dar dacă îi cercetăm mai aproape, sunt plini de defecte»“. — Idem, p. 79.

„Știu că mulți au păreri prea bune despre timpul nostru. Aceste suflete mulțumite de ele vor fi înghițite de ruina generală. Totuși noi nu disperăm. Am fost înclinați să credem că acolo unde nu sunt predicatori credincioși, nu pot fi adevărați, creștini; dar lucrurile nu stau astfel. Dumnezeu a făgăduit că acolo unde păstorii nu sunt

credincioși, va purta El însuși grijă de turmă. Dumnezeu n-a lăsat niciodată turma să depindă în totul de instrumentele omenești. Dar vremea curățirii Bisericii vine cu grăbire. Dumnezeu dorește un popor curat și credincios. În cernerea cea mare care va avea loc în curând, vom fi mai în stare de a măsura tăria lui Israel. Semnele ne arată că este aproape clipa când Domnul va dovedi că are în mâna Sa ciurul și că va curăța în mod desăvârșit Biserica Sa“; (pag. 80).

„Aceia care trăiesc pe urma slăbiciunilor și lipsurilor altora și care strâng pentru ei miasmele vătămătoare ale neglijenței și greșelilor, se fac gunoierii Comunității. Ei nu sunt de nici un folos pentru societatea din care fac și ei parte, ci sunt mereu o povară pentru Comunitatea în care s-au vârât“.

„Biserica n-are trebuință de greutate, ci de lucrători zeloși; nu de căutători de greșeli la alții, ci de oameni care să ajute la zidirea Sionului“. — Mărturii, vol. 4, 194.

Îngerul va zice: „Lipsa de iubire și credință sunt cele mai mari păcate ale poporului lui Dumnezeu de astăzi“. Lipsa de credință duce la neglijență și la iubire de sine și de lume...

Mulți se dedau la poftă și la plăceri, cu toată lumina care le arată primejdia, și mai ridică încă vocea, dând avertismente. Fiți cu luare aminte! Fiți stăpâni pe voi! Renunțați la plăceri! Plata păcatului este moartea!...

[84]

O! câți se măgulesc că sunt buni și dreți, pe când lumina adevărată a lui Dumnezeu dezvăluie că toată viața lor au trăit numai spre a-și place lor! Toată purtarea lor este urâtă de Dumnezeu...

Cât de trist și cât de grozave sunt greșelile pe care le săvârșesc mulți! Ei își au temelia pe nisip și se înșeală pe ei crezând că o au pe Stânca eternă. Mulți dintre cei care practică binele se avântă fără teamă și sunt atât de nesimțitori față de primejdie, ca și cum niciodată n-ar mai veni judecata. O răspântie grozavă îi așteaptă și cu toate acestea ei stau sub controlul pornirilor lor și a plăcerilor lor necioplite; ei își scriu un raport întunecat al vieții lor pentru judecată. Îmi „ridic glasul și avertizez pe toți aceia care mărturisesc numele lui Hristos să se dea în lături de la orice nelegiuire. Curăți-ți-vă de orice necurățire a cărnii și a spiritului, desăvârșind sfințirea voastră în temere de Dumnezeu. Aceia pentru care se potrivesc cuvintele pe care le-am spus, știu ce vreau să spun. Și chiar voi care v-ați stricat căile voastre față de Domnul, luând parte la neleguirile care

abundă și întunecă sufletele voastre de păcat. Isus vă cheamă să vă întoarceți de la căile voastre, cerând de la El putere și a găsi în El pacea, puterea și harul acela care vă face mai mult decât biruitori în numele Său. Păcatele veacului acestuia decăzut au mânjit multe suflete care au slujit lui Dumnezeu“...

„Câmpul trebuie curățat. Toți aceia care cheamă numele lui Hristos, trebuie să vegheze, să se roage și să păzească intrările sufletului; pentru că Satana este la lucru ca să nimicească și să strice, dacă îi este dată cea mai mică posibilitate“.

„Domnul nu lucrează acum spre a aduce multe suflete la adevăr, pentru că sunt membri care n-au fost niciodată convertiți și alții care au fost cândva convertiți, dar care au dat înapoi. Ce influență vor avea acești membri neconsacrați asupra noilor convertiți? Nu vor face ei fără efect solia pe care Dumnezeu a dat-o poporului Său spre a o vesti?“.

Solia Martorului credincios este serioasă și hotărâtoare. Dar nu este aceasta cuțitul Marelui Medic care ne este de folos astăzi? [85]

„Căci așa vorbește Domnul către oamenii din Iuda și din Ierusalim: «Desteleniți-vă un ogor nou, și nu semănați între spini! Tăiați-vă împrejur pentru Domnul, tăiați-vă împrejur inimile, oamenii lui Iuda și locuitori ai Ierusalimului, ca nu cumva să izbucnească mânia Mea ca un foc, și să se aprindă, fără să se poată stinge, din pricina răutății faptelor voastre»“. Ier. 4, 34.

„Curățește-ți inima de rău, Ierusalime, ca să fii mântuit! Până când vei păstra gânduri nelegiuite în inima ta?“ Ier 3,14.

„Întoarceți-vă la Mine, și Mă voi întoarce și Eu la voi, zice Domnul oștirilor“, Maleahi 3, 7.

„Întoarceți-vă, copii răzvrățiți, și vă voi ierta abaterile“.

„Iată-ne, venim la Tine, căci Tu ești Domnul, Dumnezeul nostru“. Ier. 3, 22.

„Întoarce-mă Tu, și mă voi întoarce, căci Tu ești Domnul Dumnezeul meu!“ Ier. 31, 18.

„Vindecă-mă, Tu, Doamne, și voi fi vindecat; mântuiește-mă Tu, și voi fi mântuit; căci Tu ești slava mea!“ Ier. 17, 14.

„Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie“.

Răspunderile lucrătorilor

Oricât ar fi de însemnată sau neînsemnată însărcinarea ce ne-a fost încredințată în lucrarea Domnului, noi avem datoria ca să ne cercetăm și să ne judecăm pe noi înșine. E lucru lămurit că o mare parte din păcatele Bisericii se datorește lipsei de spiritualitate a lucrătorilor. Dumnezeu Și-a ales un popor binevoitor și dornic de a umbla în căile Domnului și de a face lucrarea Sa. Dar suntem noi la înălțimea chemării creștine ca conducători și ca păstori ai turmei?

[86] „Iar tu, om al lui Dumnezeu, fugi de aceste lucruri, și caută neprihănirea, evlavia, credința, dragostea, răbdarea, blândețea. Luptă-te lupta cea bună a credinței; apucă viața veșnică la care ai fost chemat“. 1 Tim. 6, 11. 12.

Suntem noi într-adevăr vrednici să purtăm acest titlu de noblețe: „Oameni ai lui Dumnezeu“? Fugim noi în fiecare clipă cu hotărâre de tot ce vine de la lume și de poftele sale, de poftele cărnii și de stricăciunile sale, de inima noastră din, fire decăzută, de caracterul nostru rău cu nedesăvârșirile sale, cu înclinațiile sale către mândrie, către egoism, necredință, critică și rău sub toate formele lui atrăgătoare și înșelătoare?

Căutăm noi cu stăruință, în lupte lungi pe genunchi, în meditații, în examene serioase ale conștiinței, harul spiritual care va face din noi adevărate modele pentru turmă?

Suntem noi cu adevărat îmbrăcați în dreptatea lui Hristos, nu cum am fi cu o haină, ce ascunde murdăria, ci ca și cu o putere care transformă caracterul și viața, sfințește voința și întreaga ființă, Luptăm noi în fiecare clipă lupta cea bună a credinței pe câmpul de luptă al inimii noastre, până când ea ajunge să fie locuită de Duhul Sfânt? Am apucat noi viața veșnică în așa măsură ca să ajungem „morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu“, astfel că eul să fie răstignit în fiecare zi, să fim liberați de orice idolatrie, ca Hristos să trăiască în noi și să domnească în noi ca suveran?

Întrebări serioase și grozave chiar, care cer un examen lăuntric al inimii noastre, un examen al vieții noastre de familie, ca și un

examen al nostru aparte, precum și un examen al slujbei pe care o îndeplinim. Să nu pierdem nici o clipă din vedere că suntem expuși atacurilor celor mai înverșunate și mai iscusite ale vrăjmașului.

„Satana vine cu ispite speciale la predicator. **El știe că predicatorii nu sunt decât oameni, că nu au o dreptate și o sfințenie a lor proprie;** că comorile Evangheliei au fost așezate în vase de lut, pe care numai puterea divină le poate face vase de cinste. «El știe că Dumnezeu a rânduit ca predicatorii să fie un mijloc puternic pentru salvarea sufletelor și că ei , vor avea succes în lucrarea lor, numai dacă vor lăsa ca Tatăl ceresc să conducă viața lor. De aceea el folosește toată iscusința sa, ca să-i atragă în păcat, știind că slujba lor face ca păcatul în ei să fie cu atât mai păcătos, căci, săvârșind păcatul, ei se fac singuri slujitori ai păcatului».” — Slujitorii Evangheliei, p. 124.

[87]

Ce mărturie răspândim noi?

Să facem față cu mult curaj și căință muștrării aspre pe care ne-o adresează îndurarea divină. Ochiul cercetător care pătrunde străfundurile inimii, care cunoaște tainele vieții noastre ascunse și care cântărește până și cele mai ascunse motive, nu se înșeală niciodată în judecățile Sale.

„Ar trebui să fie de o sută de ori mai multe întoarceri la Dumnezeu, de cum arată astăzi raportul, dacă lucrătorii ar fi fost ceea ce trebuie să fie; o mare parte din superficialitatea lucrării se datorește superficialității lucrătorilor“. — E.G. White, *Review and Herald*, No. 14, 1889.

„Cum aş putea vorbi ca să trezesc poporul nostru? Vă mărturisesc că nu sunt puțini lucrătorii, care stau înaintea poporului spre a le explica Scripturile și care sunt mânjiți. Inimile lor sunt stricate și mâniile lor necurate. Și cu toate acestea mulți strigă: «Pace, pace!» și lucrătorii nelegiurii nu sunt alarmați“. — *Mărturii*, vol. 5, p. 78.

„Se apropie zilele când va avea loc o mare confuzie și încurcătură. Satana îmbrăcat în haine de înger va înșela, dacă se poate, chiar și pe cei aleși. Mulți vor fi dumnezeii și domnii. Vor sufla felurite vânturi de doctrină. Acei care au adus un omagiu suprem, «științei, pe nedrept numită astfel», nu vor mai fi atunci conducători. Acei care și-au pus încrederea în știința lor, în geniul și talentul lor, nu vor mai sta în capul rândului și să pășească înainte. Ei nu au ținut pas cu lumina. Acelora care s-au dovedit necredincioși, nu li se va mai încredința atunci conducerea turmei. În lucrarea solemnă din timpul sfârșitului puțini oameni mari vor lua parte. Ei -sunt încrezuți în ei înșiși, fără o legătură cu Dumnezeu, și El nu-i poate folosi“. — *Idem*, p. 80.

„Mulți au ridicat în slăvi știința și au pierdut din vedere pe Dumnezeu oricărei științe. Nu așa se întâmplă în vremurile de curățire ale bisericii. Dumnezeu va face în zilele noastre o lucrare la care puțini se gândesc. El va ridica din mijlocul nostru pe aceia care sunt învățați mai mult prin ungera Duhului Sfânt, decât printr-o altă edu-

cație științifică din școli. Aceste înlesniri nu trebui disprețuite sau condamnate, căci ele sunt de la Dumnezeu, dar nu pot să dea decât rezultate exterioare. Dumnezeu va arăta că nu depinde de savanții, muritori și îngâmfați.

[88]

«Sunt puțini oameni cu adevărat consacrați printre noi: puțini care au luptat și au câștigat biruința în eul personal. *Adevărata pocăință este o schimbare completă a sentimentelor și a adâncurilor inimii; o deplină rupere față de tovarășiiile lumesti, fugind de atmosfera lor spirituală și o scăpare de sub puterea care stăpânește gândurile, ideile și influențele lor*».“ — Idem, p. 82—83.

Lucrătorii de care are nevoie Dumnezeu

„Noi nu suntem poporul lui Dumnezeu dacă nu suntem în întregime ai Săi. Orice povară și orice păcat trebuie dat la o parte“. — Idem, p. 83.

„Influența divină face sarea creștinismului să aibă gust. Mulți predică doctrinele și teoriile credinței noastre, dar predica lor este ca și sarea care și-a pierdut gustul, căci Duhul Sfânt nu activează în lucrarea lor lipsită de credință. Ei nu și-au deschis inima ca să primească harul lui Hristos; ei nu cunosc lucrarea Duhului; ei sunt ca și o frământătură fără aluat, căci nici un principiu activ nu există în lucrarea lor și nu pot să câștige suflete pentru Hristos; aceasta este o haină pe care ei n-o poartă, o plinătate pe care ei n-o cunosc, o fântână din care ei nu beau.

O, dacă ar cerceta ei cu mai mult interes lucrarea de ispășire a lui Hristos! Dacă ar adânci toți Cuvântul lui Dumnezeu cu interes și cu rugăciune, nu pentru a ști să răspundă în discuții asupra doctrinei, ci ca unii care flămânzesc și vor să fie săturați, care însetează și vor să-și potolească setea la fântâna vieții. Numai atunci Se descopere Isus în sufletele noastre în toată frumusețea Sa, când cercetăm Scripturile cu inimi smerite, dându-ne seama de slăbiciunea și nimicnicia noastră.

Atunci când devenim părtași ai firii dumnezeiești, vom privi cu scârbă orice înălțime de sine și ceea ce noi vom fi socotit drept înțelepciune, ne va apărea ca zgură și noroi“. — E.G. White, Review and Herald, No. 29, 1893.

[89] „Lucru de care are nevoie Biserica în aceste zile grele, este o armată de lucrători care, asemenea lui Pavel, să se fi educat pentru o slujbă cu folos, care au o temeinică experiență în cele ale lui Dumnezeu și care să fie plini de zel și entuziasm.

Dumnezeu are nevoie de oameni sfinți și gata a se lepăda de ei înșiși, oameni în a căror inimă Hristos a devenit, «nădejdea slavei» și care cu buzele atinse de focul sfânt propovăduiesc Evanghelia. Din pricina lipsei de asemenea lucrători, lânțezește lucrarea lui Dumnezeu, și rătăcirii mari, asemenea unei otrăvi de moarte, mân-

jesc morala și întunecă speranța unei mari părți din omenire“. — Slujitorii Evangheliei, p. 61.

„Vremurile acestea cer o mai mare activitate rodnică și o mai deplină consacrare. Eu strig către Dumnezeu: Scoate și trimite soli cuprinși de simțământul răspunderii, oameni în a căror inimă idolatria egoismului — test care stă la temelia oricărui păcat — a fost răstignită: oameni care sunt gata să se consacre în slujire lui Dumnezeu, fără nicio rezervă; lucrători care își dau seama de sfințenia misiunii lor și de răspunderile chemării lor; hotărâți a nu aduce lui Dumnezeu o jertfă schilodită, care să nu-i coste nici o efortare și nici o rugăciune“. — Idem, p. 114.

Fraților, în această lucrare binecuvântată, Dumnezeu ne-a încredințat slujba sfântă și glorioasă a împăcării. Dar suntem noi înșine împăcați cu El? Cu toate păcatele și relele noastre din trecut, El mai nădăjduiește încă și astăzi în noi. Să-L dezamăgim noi până într-atât încă să fie silit a mișca sfeșnicul nostru din locul său și a da privilegiile noastre, altor instrumente mai umile și mai ascultătoare? Sau vrem să cădem astăzi-la picioarele Sale cu inima plină de simțământul adânc al nimicniciei noastre și slăbiciunii noastre, implorându-L ca să ne învețe să răstignim eul nostru și să ne conducă la o consacrare mai deplină și mai statornică?

„Când cineva este golit cu totul de el însuși, când orice idol este scos din suflet, golul acesta este umplut de revărsarea Duhului lui Hristos“. — Slujitorii Evangheliei, pag. 287. Aceasta este experiența la care trebuie să ajungem fiecare dintre noi care purtăm vasele Domnului.

„Cum dorește un cerb izvoarele de apă, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule!“ Ps. 42, 1.

„Nu Te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta“. Gen. 32, 26.

Bunul Dumnezeu să ajute ca Biserica să urmeze îndemnurile Sfintei Scripturi și să mijlocească, să stăruiască cu dragoste și râvnă pentru conducătorii pe care Dumnezeu i-a pus în mijlocul ei.

Ceasul Judecații

„El zicea cu glas tare: «Temeți-vă de Dumnezeu, și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui»“. (Apoc. 14, 7).

„În curând se împlinesc 164 (acum e 2008) de ani de când ceasornicul ceresc a sunat ceasul judecății. În acel timp a avut loc împlinirea scenei descrisă în viziunea lui Daniel: «Mă uitam la aceste lucruri, până când s-au așezat niște scaune de domnie. Și un îmbătrânit de zile a șezut jos. Haina Lui era albă ea zăpada, și părul capului Lui era ca niște» lână curată; scaunul Lui de domnie era ca niște flăcări ele foc, și roatele Lui ca un foc aprins. Un râu de foc curgea și ieșea dinaintea Lui. Mii de mii de slujitori îl slujeau, și de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui. S-a ținut judecata și s-au deschis cărțile. Eu mă uitam mereu, din pricina cuvintelor pline de trufie, pe care le rostea cornul acela: m-am uitat până când fiara a fost ucisă, și trupul ei a fost nimic și aruncat în foc, ca să fie ars. Și, celelalte fiare au fost dezbrăcate de puterea tor, dar li s-a îngăduit o lungire a vieții până la o vreme și un ceas anumit M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte, și iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului; a înaintat spre Cel îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui. I s-a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, pentru ca să-i slujească toate popoarele, neamurile și oa-menii de toate limbile. Stăpânirea lui este o stăpânire veșnică, și nu va trece nicidecum, și împărăția Lui nu va fi nimici-tă niciodată“. Daniel 7, 9—14. Judecata se continuă în cer în timp ce pe pământ națiunile se frământă, încă până când Fiul omului după ce-Și va fi terminat lucrarea de mijlocire Se va scula ca să primească stăpânirea veșnică.

[91] Din anul 1844 a început să se facă la tribunalul ceresc apelul tuturor oamenilor care au locuit pe pământ în decursul veacurilor. Numele înscrise în cartea vieții sunt revizuite în fața martorului, după faptele fiecăruia, înscrise în amănunt în cărțile din cer. Aceasta este ora solemnă în care sunt aduse în fața lui Dumnezeu de trei ori sfânt, lucrurile ascunse, gândurile cele mai tănuite și orice faptă a

omului. În acea clipă numai sângele și dreptatea lui Hristos ne poate șterge orice greșală, nevrednicia, ori fapta rea și nedesăvârșirile firii. Acolo unde se găsește acest remediu singur, marele Mijlocitor intervine, dreptul Judecător primește sângele vărsat pentru plata păcatului și astfel păcătosul este iertat. Apoi numele său rămâne pentru totdeauna înscris în cartea vieții. Dar vai de acela care în această clipă supremă nu este îmbrăcat cu haina dreptății a sfintei jertfe! Numele său este șters pentru totdeauna din cartea vieții și nu mai rămâne pentru el decât să aștepte judecata grozavă.

Judecata Celor Vii

„De aceea și voi fiți gata; căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți“. Mat. 24, 44.

Această oră necunoscută este înainte de aceea în care numele noastre în parte vor fi chemate înaintea tribunalului ceresc. După declarația apostolului Petru, judecata va începe cu casa lui. Dumnezeu, adică de la acei credincioși azi în viață. Acest ceas al judecății va veni pe neașteptate pentru noi, fără o înștiințare de mai înainte. Cine poate ști? Această serie de articole sau o alta asemănătoare poate că sunt ultima sfortare a Spiritului Sfânt pentru a ne trezi și a ne cerceta starea noastră și a primi harul înainte de a fi prea târziu. Odată timpul sosit, ceasul judecății sună, iar numele sunt chemate înaintea Judecătorului. După ce fiecare dosar este cercetat, este dată o hotărâre fără recurs și ale cărei urmări sunt veșnice. O! Dumnezeu să ne ajute să înțelegem solemnitatea și importanța de temut a ceasului în care trăim. Dacă noi am putea să ne deschidem ochii și să contemplăm scenele care se desfășoară astăzi în cer, inimile noastre s-ar umple de teamă. Atunci am striga către Dumnezeu zi și noapte: „Doamne, spală-mă, transformă-mă primește-mă, ia-mă Tu cu totul“. Ioel descrie starea care ar trebui să se găsească în biserică

[92] la apropierea zilei celei mari a Domnului: „Dar chiar acum, zice Domnul, întoarceți-vă la Mine cu toată inima... Sfâșiați-vă inimile nu hainele. Sunați cu trâmbița în Sion! Vestiți un post, chemați o adunare“ de sărbătoare! Strângeți poporul, țineți o adunare sfântă!... Slujitorii Domnului, să plângă între tindă și altar, și să zică: „Doamne îndură-Te de poporul Tău“!... (Ioel 2, 12—17.) Iar Țefania adăugă (2,3): „Căutați pe Domnul, toți cei smeriți din țară, care împliniți poruncile Lui! Căutați dreptatea, căutați smerenia! Poate că veți fi cruțați în ziua mâniei Domnului“.

Ceasul Judecății este aproape

Noi nu știm când va suna, dar știm că nu mai e mult. În timp ce vânturile războiului sunt ținute, se face cernerea. Sigiliul lui Dumnezeu este pus pe fruntea celor credincioși. Dar nu întreaga biserică îl primește, ci numai acei care îl caută pe Dumnezeu din toată inima lor; nu aceia care vorbesc de rău și critică pe frații lor, ci aceia care suspină și gem din pricina tuturor urâciunilor care se săvârșesc în Ierusalim. Ceilalți, cei drepți în ochii lor proprii, fățarnicii, nepăsătorii și cei care sunt mânjiți de păcat sunt sortiți sabiei și nimicirii. (Ezechiel 9, 1—7.). Ce deșteptare grozavă pentru aceia care și-au astupat urechile și și-au închis inima față de apelurile iubirii divine!

„Văzui că mulți neglijează pregătirea cea atât de necesară și privesc spre timpul «reînsuflețirii» și spre «ploaia cea târzie», ca aceasta să-i facă în stare să stea în ziua Domnului și să trăiască înaintea Sa. O, cât de mulți văzui în ziua strâmtorării fără nici un adăpost! Ei neglijaseră pregătirea necesară, de aceea nu putură primi «reînsuflețirea» pe care toți trebuie să o aibă, ca să-i pună în stare să trăiască în prezența Dumnezeului prea sfânt. Cei ce refuză a fi muștrați de profeți și nu-și curăță sufletele lor prin ascultarea de întreg adevărul, și care sunt gata să creadă că starea lor e mult mai bună, decât e în adevăr, vor ajunge în timpul venirii plăgilor și atunci vor vedea, că aveau nevoie să fie muștrați și să fie șlefuiți pentru clădire. Dar atunci nu mai este timp pentru o asemenea lucrare și nu mai este Mijlocitor, care să apere cauza lor înaintea Tatălui. Încă înainte de timpul acesta s-a vestit solemnă declarație: «Cine este nedrept să rămână tot nedrept; cine este murdar să rămână tot murdar; dar cine este drept să rămână mai departe drept, și cine e sfânt să rămână tot sfânt»“. — *Experiențe și Viziuni*, p. 72.

[93]

Omul îmbrăcat în haine de in, ținând în mâna sa sigiliul Dumnezeului celui viu, e gata să-și împlinească lucrarea sa. După aceea am văzut patru îngeri, care stăteau în picioare în cele patru colțuri ale pământului. Ei țineau cele patru vânturi ale pământului, ca să nu

sufle vânt pe pământ, nici pe mare, nici peste vreun copac. Și am văzut un alt înger, care se suia dinspre răsăritul soarelui, și care avea pecetea Dumnezeului celui viu. El a strigat cu glas tare la cei patru îngeri, cărora le fusese dat să vatăme pământul și marea, zicând; „Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până nu vom pune pecetea pe fruntea slujitorilor Dumnezeului nostru“. Apoc. 7, 1—3. În timp ce neamurile sunt mâniate, îngerul al șaptelea trebuie să se scoale să sune din ultima trâmbiță. Apoc. 11, 13—19.

„Văzui patru îngeri care aveau o lucrare de făcut pe pământ, și erau pe cale de a o face. Domnul Isus era îmbrăcat cu veșminte preoțești. El Se uită cu milă la cei numiți rămășiță; apoi ridicând mâinile, cu o voce de foarte adâncă mila, strigă: «Sângele Meu, Tată, sângele Meu, sângele Meu, sângele Meu!» Atunci văzui o nespuse de strălucitoare lumină venind de la Dumnezeu care ședea pe tronul cel mare, alb și re-vărsându-se asupra Domnului Isus. Apoi văzui un înger cu însărcinare de la Domnul Isus, zburând repede la cei patru îngeri, care aveau de făcut o lucrare pe pământ și — fluturând ceva cu mâna sa — striga cu glas tare: «Opriti! Opriti! Opriti! Opriti!», până când servii lui Dumnezeu vor fi sigilați pe frunțile lor.

[94] Întrebai pe îngerul meu însoțitor de înțelesul celor ce auzeam și ce lucrare urmau să facă cei patru îngeri. El îmi spuse, că însuși Dumnezeu oprea puterile și că El dădea îngerilor Săi însărcinări cu privire la cele pământești; că cei patru îngeri aveau putere de la Dumnezeu să țină cele patru vânturi și că era aproape să le dea drumul; dar, pe când mâinile lor slăbeau frânele, și cele patru vânturi erau aproape să sufle, ochiul milos al Domnului Isus se uită la cei ai rămășiței încă nesigilați și El ridică mâinile către Tatăl și interveni în favoarea lor, căci El Și-a vărsat sângele pentru ei. Atunci un alt înger fu trimis să zboare repede la cei patru îngeri, să le spună să țină vânturile până ce servii lui Dumnezeu aveau să fie sigilați cu sigiliul viului Dumnezeu pe frunțile, lor“ — *Experiențe și viziuni*, p. 43, 44.

Fără nici o îndoială, noi trăim în timpul descris în aceste rânduri. Dacă noi primim cu ușurătate îndemnul Spiritului Sfânt, ne primejduim salvarea noastră veșnică. Să nu abuzăm de răbdarea lui Dumnezeu

„Iubiți frați și surori, căutați ca poruncile lui Dumnezeu și mărturia lui Isus Hristos să fie continuu în ființele voastre, pentru ca

astfel cugetele și grijile lumești să fie date afară. Cugetați la ele când vă culcați și când vă sculați. Trăiți și lucrați cu totul în vederea venirii Fiului omului. Timpul sigilării este foarte scurt și se termină repede. Acum este timpul, în vreme ce, cei patru îngeri mai țin cele patru vânturi, acum să facem sigură chemarea și alegerea noastră“.

— *Experiențe și Viziuni*, pag. 61.

Vremea potrivită

„De aceea, cum zice Duhul Sfânt: Astăzi dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile!“ Evrei 3, 7.

„Iată că acum este vremea potrivită; iată că acum este ziua mântuirii“. 2 Cor. 6, 2.

Cel ce studiază în mod serios starea lumii în lumina Bibliei și a Spiritului Profetic, nu poate să nu se convingă- că am ajuns la punctul hotărâtor al istoriei bisericii și lumii. Trăim în clipa când Dumnezeu își prelungește mila încă pentru puțină vreme. În îndelunga Sa răbdare, dorind ca niciunul să nu piară, El face o supremă încercare spre a trezi pe poporul Său și a-l smulge din ruina care îl amenință. Ne pândește primejdia de a rămâne adormiți și mulțumiți și de a lăsa să treacă momentul potrivit.

[95] „Noi stăm dar la marginea lumii veșnice. Fiind în posesia unor adevăruri atât de solemne, având o lumină atât de mare și o lucrare atât de importantă de făcut, noi trebuie să dublăm silința noastră. Fiecare trebuie să facă tot ce stă în puterile sale. Iubite frate, tu ești în primejdie cu propria ta mântuire dacă rămâi în urmă acum“, — Mărturii vol. 5, pp. 460, 461.

„Satana, acum în timpul sigilării, folosește tot felul de viclenii ca să abată cugetele poporului lui Dumnezeu de la adevărul prezent și să-l determine să se clatine. Văzui un acoperământ pe care Dumnezeu îl întinsese deasupra poporului Său, să-l acopere în timpul strâmtorării; și fiecare suflet care era hotărât pentru adevăr și cu inima curată, avea să fie acoperit cu acoperământul Atotputernicului.

Satana știe aceasta și el lucrează cu putere, să țină mințile a cât mai multora în îndoială și nehotărâre pentru adevăr“. — Experiențe și viziuni, p. 48,

În clipa de față, efortul principal al arhivărilor constă în a ne menține într-o stare sufletească de toropeală.

„Ce să mai spun ca să trezesc poporul rămășiței? Mi-a fost arătat că scene teribile stau în fața noastră. Satana și îngerii săi folosesc toată puterea lor spre a zdrobi pe poporul lui Dumnezeu. El știe că

dacă ei mai dorm încă puțină vreme, el este sigur de ei, căci ei vor fi învinși cu siguranță... Iubite frate și iubită soră, dacă aceste prețioase clipe de har nu sunt folosite, voi nu veți avea nici o scuză. Dacă, voi nu depuneți eforturi deosebite spre a vă trezi, dacă nu arătați zel în a vă pocăi, aceste clipe de aur vor trece în curând iar voi veți fi puși în balanța și veți fi găsiți prea ușori! Atunci strigătul vostru de deznădejde nu va mai sluji la nimic“. — Mărturii, vol. 1, p. 263.

O alta metodă a celui rău constă în a ispiti în diferite chipuri sau a pune piedici progresului în viața spirituală.

„Văzui că Satana lucrează prin agenții săi în numeroase feluri... Unii dintre acești agenți ai Satanei atacau corpurile unora dintre sfinți, — pe aceia pe care ei nu-i puteau amăgi, ca să-i abată de la adevăr prin influența satanică. O, dacă ar putea toți să înțeleagă toate acestea, așa cum mi le-a descoperit mie Dumnezeu, ca să cunoască mai multe din amăgirile Satanei și să știe să se ferească! Văzui că Satana e la lucru prin mijloacele acestea, ca să abată, să amăgească și să rătăcească pe poporul lui Dumnezeu, chiar acum în timpul sigilării. Văzui pe unii, care nu stăteau hotărâți pentru adevărul prezent. Genunchii lor tremurau, picioarele le alunecau, pentru că ei nu erau hotărât clădiți pe adevăr, iar acoperământul Atotputernicului Dumnezeu nu putea fi tras peste ei cât timp ei tremurau așa.

[96]

Satana încercă toate meșteșugurile sale, să-i țină în starea în care se aflau, până ce va trece sigilarea și până ce acoperământul se va trage peste poporul lui Dumnezeu, iar ei să fie lăsați fără adăpost în fața mâniei arzătoare a Lui Dumnezeu, în timpul celor șapte plăgi. Dumnezeu a început să tragă acoperământul acesta peste poporul Său, iar în curând el va fi tras deasupra tuturor care trebuie să aibă un adăpost în ziua măcelului. Dumnezeu lucrează cu putere pentru poporul Său; dar se va permite și Satanei să lucreze și el“. — Experiențe și viziuni, pp. 48, 49.

„Se povestește despre experiența unui predicator al E-vangheliei care se pregătea să vorbească asupra textului: «Iată că acum este vremea potrivită; iată că acum este ziua mântuirii».“ „În timp ce studia, el adormi și visă că era transportat în iad și așezat într-o enclavă a spiritelor rele adunate pentru a cerceta mijloacele de care să se folosească pentru a ispiti pe oameni. Unul dintre ele zise: «Mă voi duce eu pe pământ și voi spune oamenilor că Biblia nu este Cuvântul lui Dumnezeu». Asta fu socotită ca fără efect.

Un altul spuse: «Lăsați-mă să mă duc eu și voi spune oamenilor că nu există Dumnezeu, nici Mântuitor, nici iad». Și aceste cuvinte fură primite cu un zâmbet răutăcios. Nu, nici asta nu va fi potrivit. «Noi niciodată, nu vom reuși să facem pe oameni să creadă așa ceva», zise unul dintre ei. Imediat se sculă un alt spirit. Pe figura sa era întipărită înțelepciunea. Ca un șarpe viclean își dete și el părerea: «Voi pleca eu pe pământ la oameni; le voi spune că există un Dumnezeu, că există un Mântuitor, că există un cer care se poate câștiga, și chiar un iad de care să se ferească, dar le voi mai spune că nu e nevoie să se silească și că mai este timp de pregătire și mâine»“. Atunci îl trimiseră pe acesta pe pământ. — „Pescari de oameni“, pp. 55—56.

Observați de câte ori repetă Mărturiile în citatul următor cuvântul astăzi: „**Astăzi** trebuie să ne ținem pe noi și pe copiii noștri nemânjiți de lume. **Astăzi** trebuie să ne spălăm hainele caracterului nostru și să le albim în sângele Mielului. **Astăzi** trebuie să biruim mândria, pasiunile și lenevia spirituală. **Astăzi** trebuie să ne trezim și să facem eforturi hotărâtoare pentru formarea unui caracter desăvârșit... Ne găsim într-o situație foarte critică în așteptarea arătării Domnului nostru Isus Hristos... **Astăzi** este timpul să ne pregătim“. — Mărturia I, voi, 5, pp. 215—216.

Momentul e grav. Timpul ne constrânge. Lucrarea de renaștere a inimii e grabnică. Glasul divin repetă cu o gingașă neliniște: **ASTĂZI** „dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile!“

Sigiliul lui Dumnezeu

Când se va închide timpul de har, omenirea se va despărți în două tabere cu totul deosebite.

„Și toți locuitorii pământului i se vor închina (fiarei), toți aceia al căror nume n-a fost scris, de la, întemeierea lumii, în cartea vieții Mielului, care a fost junghiat“. Apoc. 13, 8.

Numai biruitorii păcatului și ai eului personal vor trece victorioși încercarea judecății și își vor avea numele scrise în cartea vieții în ziua conflictului final. Ceilalți vor fi șterși din registrul ceresc. Apoc, 3—5. Ajunși cu studiul nostru până aici, putem trage foarte bine concluzia că sigiliul divin este definitiv așezat pe fruntea credincioșilor, în clipa când ei vor trece biruitori încercarea judecății. Ei sunt sigilați pentru slavă. Ei primesc semnul distinctiv care le va asigura protecția în timpul plăgilor și al încercărilor finale. Fără îndoială că sigiliul lui Dumnezeu este adăpostul acesta și el este acoperământul protector întins asupra acelor care în mod credincios au căutat adevărata pregătire, după cum am văzut din viziunile Spiritului Profeției, citate mai înainte.

Viziunea din capitolul 9 din Ezechiel confirmă, de asemenea, acest fapt. Cât de grabnic este să ne asigurăm că experiența noastră este potrivită cu îndemnurile divine și că inimile noastre și frunțile noastre sunt gata a primi pecetea cerului.

Ce este sigiliul lui Dumnezeu?

[98] Avem multe dovezi biblice pe baza cărora putem spune că Sabatul este sigiliul lui Dumnezeu. Acesta este un adevăr, dar el nu este decât o parte a adevărului. Păzirea Sabatului este semnul ascultării de poruncile lui Dumnezeu, spre deosebire de semnul care caracterizează spiritul răzvrătirii.

Totuși păzirea numai de formă a Sabatului nu va reprezenta sigiliul divin. Asupra acestei chestiuni trebuie să ne păzim de a săvârși o greșeală fatală, pe care Mărturiile o scot în evidență.: „Nu toți cei care mărturisesc că păzesc Sabatul vor fi sigilați. Sunt mulți printre cei care învață pe alții adevărul dar care nu vor primi sigiliul lui Dumnezeu pe frunțile lor. Ei au lumina adevărului, ei cunosc voia Stăpânului, ei au înțeles fiecare punct al credinței, dar faptele lor nu corespund cu mărturisirea lor de credință. Acei care cunoșteau atât de bine profeția și comorile înțelepciunii divine, ar fi trebuit să pună în practică credința lor. Ei ar fi trebuit să-și conducă familiile lor potrivit cu lumina primită și prin exemplul lor să exercite în numele adevărului o influență mai mare asupra inimii omenești“. — Mărturii, vol. 5, pp. 213—214.

Sabatul este sigiliul, dar Spiritul lui Dumnezeu este acela prin oare suntem sigilați. Efes. 4, 30. Lucrarea Duhului constă în a schimba inima, și a înscrie în ea legea lui Dumnezeu. Aceasta vrea să spună că spiritul răzvrătirii din inima de carne este înlocuit cu spiritul supunerii de bună voie și cu plăcere al inimii renăscute. Păzirea poruncii a patra devine atunci un semn al sfințirii și un simbol al iertării în Odihna lui Dumnezeu, alcătuită din bucuria și pacea în dragoste și sfințenie, care aduc în viața omului armonia și asemănarea cu Dumnezeu, așa cum au fost ele în primul Sabat de la creațiune când primii noștri părinți adorau pe Creator față în față în sfânta comuniune a familiei cerești și când în fața slavei operei lui Dumnezeu și stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie. Tocmai lucrul acesta ie-se în evidență când studiem cu atenție capitolul patru din epistola către Evrei și mai ales versetele nouă și,

zece: „Deci dar rămâne încă repaos de Sâmbătă pentru poporul, lui Dumnezeu. Căci cine a intrat în repaosul Lui, acela s-a și odihnit de lucrurile sale, după cum Dumnezeu de ale Lui“.

Am înțeles noi bine că porunca a patra are ca scop de a așeza întreaga viață sub controlul divin, în primul rând cele șase zile de lucru și apoi ziua de odihnă? Într-adevăr, atâta timp cât eu n-am lucrat șase zile făcând *tot lucrul meu*, adică *tot* ceea ce Dumnezeu e în drept să ceară de la mine, trupește, sufletește și spiritual, pentru a mă odihni apoi în ziua șaptea în bucurie și comuniune cu Dumnezeul meu, eu n-am păzit cu adevărat porunca patra și prin urmare nu pot primi sigiliul divin. Aceasta implică controlul în întregime al vieții prin Duhul Sfânt. Fără această experiență integrală, care va avea ca roade sfințirea întregii vieți, nu poate fi vorba de adevărata păzire a poruncii și deci nici de „sigiliul lui Dumnezeu. Acesta este înțelesul adânc și măreț al poruncii a patra și se înțelege că el constituie un punct fundamental al ultimei solii și că Satana și-a îndreptat totdeauna atacurile sale îndârjite în mod deosebit asupra acestui adevăr evanghelic pe care încearcă să-1 strice și să-1 facă să dispară cu orice preț.

[99]

Semnul exterior al sigiliului lui Dumnezeu este deci păzi-rea poruncii a patra dar semnul lui interior și adânc este făptura nouă în Isus Hristos, este o viața renăscută“ și sfințită, rodul ascultării, iubirii, credincioșiei, adorării Creatorului și Mântuitorului, într-un cuvânt o viață pusă în întregime sub controlul și conducerea Duhului Sfânt. „Sigiliul lui Dumnezeu nu va fi pus niciodată pe fruntea unui bărbat sau unei femei necurate. El nu va fi pus niciodată pe fruntea bărbaților și femeilor a căror limbă este mincinoasă și a căror inimă este înșelătoare. Toți acei care primesc sigiliul lui Dumnezeu trebuie să fie fără pată înaintea Lui — candidați la împărăția lui Dumnezeu“. — Mărturii 4, vol. 5, p. 210,

„Acei care primesc sigiliul viului Dumnezeu și care vor fi apărați în timpul strâmtorării, trebuie să arate pe fața lor chipul deplin al Domnului Isus“. — *Experiențe și Viziuni*, p.72.

Fără această experiență, nici un sigiliu nu va fi pus pe frunțile noastre, nici un loc nu va fi pentru numele nostru pe paginile cărții vieții, nici un loc de scăpare nu se va găsi în ziua strâmtorării, ci numai înfricoșătoarea deznădejde a celor care vor striga munților și stâncilor: „Cădeți peste noi și ascundeți-ne de Fața Celui ce șade pe

scaunul de domnie și de mânia Mielului; căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui și cine poate sta în picioare“ Apoc. 6,16—17.

Încet și neîndurător ușa harului se închide. Minutele prețioase ale milei dispar în abisul fără fund al trecutului. Fecioarele înțelepte se zoresc să iasă în întâmpinarea mirelui pentru a intra cu el în camera de nuntă. Numai acei care sunt gata, au un loc rezervat la masa Stăpânitorului. În sfârșit sala s-a umplut, ultimul loc a fost ocupat.

[100] Stăpânul casei se ridică.

„Și s-a încuiat ușa!“

O, cât de mare era durerea și întristarea fecioarelor nebune! Nepăsătoare, mulțumite cu starea lor, legate de plăcerile lor, de ambițiile lor, de nenumăratele forme ale iubirii de lume, de păcatele favorite, de josniciile caracterelor lor stricate, credința lor nu era decât o simplă teorie, untdelemnul credinței și al iubirii care renaște viața și o transformă după chipul Mântuitorului făcut, fără putere. În zadar încearcă acum îngrozite să mai găsească un loc de scăpare de furtuna care se dezlănțuie. Ușa harului este pentru totdeauna închisă. În neliniștea adâncă a deznădejzii lor ele ascultă acum vocea care le chema atât de des cu gingășie rostind cuvintele fatale: „Adevărat vă spun, că nu vă cunosc!“

„Oamenii sunt cernuți și încercați un timp oarecare spre a se vedea dacă ei sunt gata să sacrifice idoli lor și să ia seama la sfatul Martorului Credincios. Dacă unii nu vor fi curățiți prin ascultarea de adevăr și nu vor birui egoismul, mândria și poftele lor rele, îngerii lui Dumnezeu au însărcinarea aceasta cu privire la ei: Ei s-au unit cu idoli lor; lăsați-i singuri, și ei își văd mai departe de treabă, lăsând pe aceștia cu trăsăturile lor păcătoase, sub stăpânirea îngerilor răi. Acei care se ridică până la un anumit punct, care trec cu bine toate încercările și biruiesc oricât de mare ar fi prețul pe care trebuie să-1 plătească, au luat aminte la sfatul Martorului Credincios“. — Mărturii, vol. 1, p. 187.

Să grăbim pasul înainte de a fi prea târziu! ASTĂZI mila divină ne mai cheamă. Să ne grăbim a căuta un refugiu sub protecția sigiliului divin, spre a fi apărați până când va trece îngerul păzitor și de a ne găsi un loc în ceata care va fi luată la venirea Domnului pe norii cerului.

Lucrarea Duhului Sfânt

„Cereți de la Domnul ploaie, ploaie de primăvară! Domnul scoate fulgerele și vă trimite o ploaie îmbelșugată, pentru toată verdeța de pe câmp“. (Zah. 10, 1.)

[101] Există în lucrarea Duhului Sfânt două aspecte foarte lămurite. Cel dintâi este reprezentat prin ploaia timpurie.

Ea s-a revărsat peste prima biserică din abundență la Rusalii. Aceasta a fost instaurarea Duhului Sfânt care și-a continuat lucrarea sa prin diferite manifestări și diferite grade de intensitate în decursul veacurilor. Această lucrare blândă și tainică asupra inimilor se continuă și astăzi în lume și în biserică. Duhul convinge de păcat, descoperă pe Hristos Mântuitorul, lucrează pocăința, conduce în adevăr, învață și conduce Biserica. Această influență zilnică este fundamentală. Noi de multe ori nu ne dăm seama de ea. Câteodată suntem prea orbiți și nepăsători pentru a-L recunoaște, prea leneși sau prea indiferenți pentru a-L căuta, prea lipiți de păcat sau adoratori ai eului personal pentru a ne supune Lui. Noi întristăm Duhul Sfânt, iar urmarea este viață ticăloasă, pipernicită, schimonosită, șubredă, nemernică, searbădă, câteodată chiar primejdioasă, pentru care de multe ori trebuie să ne batem pieptul.

Duhul este acela care așteaptă, care suspină, care mijlocește, care pledează pentru a învinge învârtoșarea inimilor necredincioase, răzvrătite, mândre și egoiste.

O, dacă am ști noi să ne umilim înaintea lui Dumnezeu, să deschidem cu adevărat inimile noastre, să ne rugăm mai mult și să medităm mai mult la Cuvântul și la Mărturiile Duhului Său, cât de cu totul alta ar fi experiența noastră și viața noastră!

Cereți de la Domnul ploaie! Cu fiecare zi care se scurge în veșnicie ne apropiem tot mai mult de sfârșitul timpului de har. Să ne rugăm, ca niciodată mai înainte, ca Duhul Sfânt să pună cu totul stăpânire pe noi și ca influența Sa sfințitoare să cuprindă pe toți lucrătorii noștri. Astfel, aceia pentru care ei se jertfesc, vor vedea că ei au umblat cu Isus și că au învățat de la El.

„Noi avem nevoie de o nouă viziune spirituală care ne va îngădui să dăm pe față mai bine planurile vrăjmașului și ca niște santinele credincioase să anunțăm primejdia. Noi avem nevoie de putere de sus pentru a pătrunde mai bine doctrinele adânci ale creștinismului și lărgimea cea mare a principiilor lor“. — Slujitorii Evangheliei, pp. 288—289.

Este timpul să căutăm ungera Duhului Sfânt, să învățăm a-L cunoaște. Primul său efect este de a descoperi păcatele în viața noastră și greșelile din caracterul nostru, în sfârșit, el trebuie ascultat, adică să murim față de lume, față de păcat și față de noi înșine. Al doilea efect va fi acela de a ne învăța să veghem, să fugim de rău, să ne supunem inimile, a cere cu o credință vie puterea și biruința care sunt în Hristos. [102]

„Noi nu putem folosi Duhul Sfânt; Duhul Sfânt vrea să ne folosească pe noi.... Prin mijlocirea Duhului, Dumnezeu lucrează în poporul Său, și dă, «după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea». (Filip. 2, 13. 9.) Dar mulți nu vor să se lase conduși. Ei preferă să se conducă singuri. Acesta este motivul pentru care nu pot primi ei darul ceresc. Numai acelora care așteaptă cu umilință totul de la Dumnezeu, care așteaptă conducerea și harul Său, le este dat Duhul Sfânt. Această binecuvântare făgăduită se primește prin credință și va aduce cu ea tot felul de binecuvântări“. — Slujitorii Evangheliei, p. 285.

„Astfel lucrarea crescândă a sfințirii se va continua în inimile noastre și noi vom fi pregătiți pentru sigiliul lui Dumnezeu și pentru o nouă zi a Rusaliilor. Numai prin mărturisirea și părăsirea păcatului, prin rugăciune arzătoare și prin consacrarea față de Dumnezeu a ființei lor s-au pregătit primii ucenici pentru revărsarea Duhului Sfânt în ziua de Rusalii. Aceeași lucrare, dar într-o măsură mult mai mare, trebuie să se aducă acum la îndeplinire...“ — Review and Herald, 2 Martie, 1897.

Ploaia târzie

Isus lucră timp de trei ani și jumătate și își termina lucrarea pe Cruce fără ca să vadă roadele muncii Sale. Dar în ziua Cinci-zecimii, sămânța aruncată un timp. atât de îndelungat printr-o muncă grea, sacrificiu, lacrimi și sânge, răsări în curând și dete un seceriș bogat.

[103] Măsurând marea lucrare ce rămâne s-o facem noi, piedicile în aparență imposibil de trecut, care se ridică în fața noastră, ne întrebăm uneori: cum poate fi vestită solia în lumea întreagă în această generație; și suntem ispitiți să credem că trebuie să mai treacă mult timp până să vină Domnul Hristos.

Ne înșelăm amar! Dumnezeu poate termina lucrarea foarte repede., El a spus că o va face. Vorbind despre încheierea lucrării Sale în ultimele zile ale sfârșitului, El zice: „Eu, Domnul, voi grăbi aceste lucruri la vremea lor“. Isa. 60, 22.

„Căci Domnul va împlini pe deplin și repede pe pământ cuvântul Lui“. Rom. 9, 28.

„Voi turna Duhul Meu, în zilele acelea. Voi face să se vadă semne“. Ioel 2, 29—30.

„După aceea, am văzut pogorându-se din cer un alt înger, care avea o marcă putere; și pământul s-a luminat de slava lui“. Apoc. 18, 1.

„Marea lucrare a Evangheliei nu se va încheia cu o mai mică manifestare a puterii lui Dumnezeu decât s-a observat la început. Profețiile care s-au împlinit prin revărsarea ploii timpurii la începutul predicării Evangheliei, se vor împlini din nou prin ploaia târzie la încheierea ei. Acestea vor fi vremile de înviorare, pe care Petru le văzuse mai dinainte când zicea: «Pocăiți-vă dar, și întoarceți-vă ia Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremile de înviorare». Fapte 3, 19.“ — (Marea Luptă, pag. 611—612).

„Prezența Duhului trebuie să rămână cu Biserica Sa până la sfârșitul timpului. Aproape de terminarea secerișului pământului, este făgăduită o revărsare specială de putere spirituală ca să pregă-

tească Biserica pentru venirea Fiului Omului, Această revărsare a Spiritului este asemănată cu căderea ploii târzii; și tocmai pentru această putere mare, creștinii trebuie să înalțe cererile lor la Domnul secerișului «în vremea ploii târzii». — Faptele Apostolilor, p. 55.

Remarcăm un alt lucru de seama:

„Niciunul din noi nu va primi vreodată sigiliul lui Dumnezeu, atâta timp cât caracterele noastre au pete sau zbârcituri pe ele. Rămâne pe seama noastră ca să lecuim defectele din caracterele noastre, să curățim templul sufletului nostru de ori mânjitură. Atunci ploaia cea târzie va cădea asupra noastră așa cum ploaia timpurie a căzut de Rusalii“. — Mărturii, vol. 5, p. 214.

„Cei care primesc sigiliul viului Dumnezeu și care vor fi apărați în timpul strâmtorării, trebuie să arate pe fața lor chipul deplin al Domnului Isus... «Văzui că niciunul nu poate primi „reînșuflețirea“ dacă n-a dobândit biruința asupra oricărui păcat, asupra mândriei, asupra egoismului, asupra iubirii de lume și asupra oricărui cuvânt rău și faptă rea»“. — Experiențe și viziuni, p. 72.

[104]

Aceste declarații leagă strâns laolaltă sigiliul lui Dumnezeu și vremile de înviore, cel dintâi fiind calificarea pentru cel de al doilea și acesta fiind sfârșitul firesc al celui dintâi. Prin urmare, așa după cum am văzut mai sus, că nu toți păzitorii Sabatului vor primi sigiliul lui Dumnezeu, ci numai aceia care au experiența cerută, tot astfel nu toți vor avea parte de ploaia târzie. Numai aceia o vor primi, care au pe frunțile lor pecetea cerului. Biruința lor este sigilată pentru viața veșnică. Cu o putere și mai mare ca la Rusalii Duhul Sfânt va fi revărsat asupra acelor care s-au predat cu totul lui Dumnezeu pentru a fi sfințiți. Cu un glas puternic „ei vor face să răsunе ultima solie. Apoi am auzit din cer un alt glas care zicea: «Ieșiți din mijlocul ei (lumii) poporul Meu!»“. (Apoc. 18, 4.) Mii de suflete sincere răspândite în lume răspund la chemare și vin să ocupe în rândurile poporului lui Dumnezeu locul lăsat gol de mulțimea celor indiferenți și a celor nelegiuiți care apostaziază în momentul când sunt zdruncinați de ciurul ceresc al persecuției și strâmtorării. Ei au săvârșit marea greșală de a nesocoti pe Dumnezeu și avertismentele solemne atât de des repetate, neglijând pregătirea necesară.

„Dacă nu progresăm în fiecare zi cu punerea în practică a virtuților creștine, noi nu vom recunoaște manifestările Duhului Sfânt în ploaia târzie. Această ploaie va putea cădea peste cei din jurul

nostru fără ca noi s-o recunoaștem sau s-o primim... Dacă noi nu progresăm, dacă nu ne punem în poziția aceea care să ne facă în stare să primim ploaia timpurie și târzie, «noi ne vom pierde sufletele și răspunderea va cădea asupra noastră»“. — *Review and Herald*, 2 Martie 1897.

[105] „Văzui că mulți neglijează pregătirea cea atât de necesară și privesc spre timpul «reînsuflețiri» și spre «ploaia târzie», ca aceasta să-i facă în stare să stea în ziua Domnului și să trăiască înaintea Sa. O, cât de mulți văzui în ziua strâmtorării fără nici un adăpost! Ei neglijează pregătirea necesară, de aceea nu putură primi «reînsuflețirea» pe care toți trebuie s-o aibă, ca să-i pună în stare să trăiască în prezența Dumnezeului prea sfânt“. — *Experiențe și Viziuni*, p. 72.

„Mi-a fost arătat că dacă poporul lui Dumnezeu nu face și el eforturi din partea sa, ci așteaptă ca să vină învierea asupra lor și să îndrepteze lipsurile lor și să repare greșelile lor; dacă ei așteaptă ca numai acel eveniment să-i curățe de toate mânjiturile corpului și ale spiritului și să-i facă vrednici a se angaja în strigarea cea mare a îngerului al treilea, vor fi găsiți prea ușori. Reînsuflețirea sau puterea de la Dumnezeu vine numai asupra acelor care s-au pregătit pe ei înșiși, făcând lucrul pe care Dumnezeu li l-a dat să-l facă și anume, să se curățe de orice mânjitură a trupului și a spiritului, de-săvârșindu-se în sfințenie și în temere de Dumnezeu. Toți aceia care sunt indiferenți și care se sustrag de la aceasta lucrare... vor fi găsiți prea ușori“. — *Mărturii*, vol. 1, p. 619.

Este timpul nimerit a fugi de mânia viitoare și a ne asigura un loc în rândurile celor care câștigă în fiecare zi biruința credinței și a consacrării.

Credincioșii biruitori vor fi îmbrăcați cu armătura cerească ca și cu un scut protector în ceasul strâmtorării și al plăgilor. Ei nu se vor mai teme de nimic, Dezlănțuirea furioasă a puterilor răului nu va avea nici o putere asupra lor. Ei au văzut mai dinainte liberarea care le stă în față și fericirea cerească și chiar moartea le va fi plăcută pentru a slăvi pe Isus, pe Care ei îl așteaptă.

Unde voi fi eu în ziua aceea? Iubite frate și iubită soră unde vei fi tu? Să căutăm pe Domnul cât încă nu e prea târziu. Să strigăm la Dumnezeu zi și noapte cu strigătul celor aleși care însetează și flămânzesc după dreptate și sfințenie. Aceasta este ora conflictului

final. Vai de cei nelegiuiți! Vai de cel ce întârzie! Ferice de cel ce ia aminte la vocea Martorului credincios, care Îl ascultă:

„Fii plin de râvnă dar, și pocăiește-te! Iată Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine.

Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu, de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie.

Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericilor Duhul“. Apoc. 3, 19—22.

[106]

Redeșteptare și transformare

Dacă membrii bisericii Laodicea nu vor să fie vărsați din gura lui Dumnezeu și să piară în ticăloșie, este clar că au nevoie de o transformare. Redeșteptarea este prima condiție de absolută trebuință pentru o adevărată reformă. Persoana care, spiritual vorbind, se deșteaptă, dorește și primește influența și înrâurirea Spiritului Sfânt. Ea devine conștientă, și își dă seama de starea sa și de lipsurile sale. Este cuprinsă de sete și foame după dreptate și viață adevărată. Împins de o dorință arzătoare să atingă idealul divin, se duce să cumpere haina alba a dreptății lui Hristos ca să-și acopere ticăloșia lui, aurul credinței care lucrează în iubire ca să-i îmbogățească viața sa păcătoasă și nevrednică, alifia Duhului Sfânt ca să-i deschidă ochii spre a contempla pe Mântuitorul său, pentru ca să fie transformat după chipul Său și făcut în stare să îplinească planurile Sale. O astfel de persoană nu va mai fi căldicică și lipsită de viață. O transformare din ce în ce mai mare va avea loc în caracterul și viața sa. Ea va deveni înflăcărată de iubire și de zel și se va consacra cu totul Domnului, său pentru salvarea sufletelor. Nu este, oare, aceasta experiența care ne lipsește astăzi și de care avem o nevoie urgentă?

„Predicatorii și copiii lui Dumnezeu sunt chemați să se trezească. Cerul întreg este în mișcare. Scenele istoriei lumii acesteia sunt pe sfârșite. Ne găsim azi în mijlocul primejdiilor din zilele de apoi. Primejdii și mai mari ne stau în față, dar totuși nu ne-am trezit. Această lipsă de activitate și de seriozitate din partea noastră în lucrarea lui Dumnezeu este teribilă. Această împietrire de moarte este de la Satana“. — Mărturii, vol. 1, p. 260—261.

„Ce trebuie să spun spre a deștepta rămășița poporului lui Dumnezeu? Mi-a fost arătat că înaintea noastră stau scene îngrozitoare; Satana și îngerii săi pun la lucru toate puterile lor ca să nimicească pe copiii lui Dumnezeu. El știe că dacă ei dorm puțin mai mult, el este sigur de ei, căci vor fi învinși“. — Idem, p. 263.

[107] De aceea vrăjmașul cel mare folosește toate mijloacele sale ca să ne țină într-o stare de îngreunare și de indiferență, care ne va

aduce moarte veșnică. În timpul acesta dacă zi după zi, ne trezim din nepăsarea noastră, căutăm pe Dumnezeu cu zel fierbinte, ne dăm toate străduințele pentru a deschide inimile noastre influenței Spiritului Sfânt și a supune Lui voința noastră, Satana nu poate să ne răpească binecuvântarea cerească:

„De nimic nu se teme Satana atât de mult ca de aceea ca poporul lui Dumnezeu să libereze calea, îndepărtând orice piedică, astfel încât Domnul să poată turna Duhul Său asupra bisericii lăncezite și asupra unei adunări nepocăite. Dacă ar fi după Satana, n-ar mai avea loc niciodată o redeșteptare, mare sau mică, până la vremea sfârșitului. Dar noi n-am fost lăsați în necunoștință în ce privește amăgirile sale. Este cu putință să ne împotrivim puterii sale. Când calea pentru Duhul lui Dumnezeu este pregătită, va veni și binecuvântarea. Dacă Satana nu poate să închidă ferestrele cerului ca ploaia să nu mai poată veni pe pământ, cu atât mai mult nu va putea împiedica o ploaie de binecuvântare de a cădea asupra poporului lui Dumnezeu. Nelegiuirile și demonii nu pot împiedica lucrarea lui Dumnezeu, și nici nu pot opri prezența Sa de la adunările poporului Său, dacă ei, cu inimile supuse și smerite, își vor mărturisi și îndepărta păcatele lor, și se vor prinde cu credință de făgăduințele Sale“. — Solii pentru tineret, p. 102.

Redeșteptarea aceasta va avea loc, și trebuie să fim siguri că am ajuns în timpul când trebuie să o căutăm mai presus de orice.

„Înainte de ultima revărsare a judecăților lui Dumnezeu asupra pământului, în mijlocul poporului lui Dumnezeu va fi o asemenea redeșteptare a evlaviei de la început, cum nu s-a mai văzut din timpurile apostolice. Spiritul și puterea lui Dumnezeu vor fi revărsate asupra copiilor Săi“.

— „Marea luptă“, p. 464.

„Am fost foarte mult mișcată de scenele care mi-au trecut prin fața ochilor în timpul veghilor de noapte. Părea că o mare lucrare — o lucrare de redeșteptare — se făcea în multe locuri. Poporul nostru înainta ca răspuns la chemarea lui Dumnezeu. Frații mei. Domnul ne vorbește. Vom asculta noi glasul Său? Ne vom pregăti noi oare candelile, și ne vom purta ca niște oameni care așteaptă pe Domnul lor să vină.? A venit timpul când să ducem lumina și să lucrăm“ — „Mărturii pentru predicatori“, pp. 514—515.

Studiul aprofundat al Bibliei și în deosebi al luminii cuprinse în Apocalips, trebuie să ocupe un loc precumpănitor în pregătirea pentru redeșteptarea personală a fiecăruia.

„Să ne luăm mai mult timp pentru studierea Bibliei. Noi nu înțelegem Cuvântul lui Dumnezeu, după cum ar trebui. Cartea Apocalipsului începe cu o porunca ca să înțelegem învățămintele cuprinse în ea. Ferice ,de cine citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei proorocii, și păzesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape!“ Când noi ca popor vom înțelege că această carte este scrisă pentru noi, atunci va avea loc printre noi o mare redeșteptare. Noi nu înțelegem pe deplin învățăturile pe care ea ni le dă, cu toate că ne este dată porunca să o cercetăm și să o studiem....

„Scenele solemne descoperite prin profeție să nu fie lăsate în umbră. Dacă poporul nostru ar fi pe jumătate trezit și dacă și-ar da seama cât de aproape sunt scenele descrise în Apocalips, atunci s-ar produce o reformă în Comunitățile noastre și mult mai mulți ar crede în solie“. — Idem, pp. 113—118..

Reformațiune

Dar redeșteptarea nu-i de nici un folos dacă nu este însoțită de o schimbare deplină a vieții. Această reformă este scopul sau ținta fundamentală a ultimei solii. Se cuvine să-i dăm o atenție cu totul deosebită. Vom aprofunda acest subiect în studiile noastre care vor urma cu privire la viitorul Bisericii. Acum vom studia câteva pasagii din Spiritul Profeției, care vorbesc de această reformă. Există nenumărate pasagii care amintesc reforma sanitară și îi atribuie un rol însemnat în pregătirea noastră spirituală în vederea manifestării făgăduite a puterii lui Dumnezeu. Totuși, oricât de plin de învățăminte ar fi acest punct special, trebuie să ne mărginim deocamdată la ceea ce privește reforma în general. Ce găsim noi în Biblie și în Mărturii, cu privire la aceasta?

[109]

Reforma continuă

Ea este de absolută, trebuință în toate Comunitățile noastre, și trebuie să fie continuă. „Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: «Îndreptați-vă căile și faptele, și vă voi lăsa să locuiți în locul acesta»“. Ier. 7, 3. „Semănați potrivit cu neprihănirea și veți secera potrivit cu îndurarea, Deșteleniți-vă un ogor nou! Este vremea să căutați pe Domnul, ca să vină și să ploaie mântuire“. Osea 10, 12.

„Reforma, o reformă continuă, trebuie prezentată cu tărie popoului, iar prin exemplul nostru să dăm tărie învățăturilor noastre“. — Sfaturi pentru sănătate, p. 445.

„Avem nevoie de o reformă deplină în fiecare din Comunitățile noastre“. — Mărturii pentru predicatori, p. 443. De această reformă continuă este nevoie „în fiecare din Comunitățile noastre“, iar nu în organizație, după cum pretind unii.

„Dacă Comunitatea care acum este cuprinsă de aluatul alunecării spirituale, nu se va pocăi și întoarce, ea își va mânca rodul propriilor sale fapte, până ce se va scârbi ea însăși. Dacă ea se împotrivește răului și alege binele, dacă caută pe Dumnezeu în toată umilința și dacă răspunde chemării sale în Isus Hristos; dacă rămâne statornică adevărului veșnic, și dacă prin credință aduce la îndeplinire planurile pregătite pentru ea, atunci ea va fi vindecată. Ea va apare în simplitatea și curățenia date de Dumnezeu, ferită de încurcături pământești, arătând că adevărul a făcut-o într-adevăr liberă. Atunci membrii ei vor fi aleși într-adevăr de Dumnezeu, pentru a fi reprezentanții Săi. A venit timpul când să aibă loc o reformă totală“. — Mărturii, vol. 8, pp. 250—251. Prin cuvintele „alunecarea spirituală“ redăm expresia din original. Trebuie a observa că în mod intenționat sora White l-a folosit în limba originală. Deci trebuie stabilit aceasta, contra abuzurile făcute de unii asupra acestei fraze spre a da impresia că Biserica se află într-o stare de completă apostazie. Studiarea originalului interzice o interpretare atât de tendențioasă. Biserica este fără nici o îndoială Laodicea, dar ea nu este și nu va fi niciodată Babilon.

[110]

Partea soliei

Predicatorii ar trebui să fie în capul acestei mișcări de reformă care are ca scop părăsirea păcatului și sfințirea vieții: „Plecați, plecați, ieșiți din Babilon! Nu vă atingeți de nimic necurat! Ieșiți din mijlocul lui! Curățiți-vă, cei ce purtați vasele Domnului!“ Isaia 52, 11.

„Când predicatorii vor înțelege nevoia unei reforme depline în ei înșiși, și când își vor da seama că trebuie să atingă un nivel spiritual mai înalt, influența lor în Comunități va fi spre zidire și curăție. Între predicatori sunt și păcătoși. Ei nu se frământă ca să intre pe poarta cea strâmtă. Dumnezeu nu colaborează cu ei, căci El nu poate suferi prezența păcatului. Acesta este singurul lucru pe care-l urăște El. Chiar pe îngerii care înconjurau tronul Lui și pe care El îi iubea, dar care nu și-au păstrat prima lor poziție de credincioșie, Dumnezeu îi goni din cer, împreună cu conducătorul lor răzvrătit. Sfințenia este temelia tronului lui Dumnezeu; păcatul este opus sfințeniei; păcatul a răstignit pe Fiul lui Dumnezeu. Dacă oamenii ar putea vedea cât este de respingător păcatul, nu l-ar tolera și nu l-ar cultiva în inimile lor. Ei și-ar schimba viața și caracterul. Greșelile ascunse vor fi biruite. Dacă vreți să fiți sfinți în cer, trebuie să fiți mai întâi sfinți pe pământ“. — Mărturii pentru predicatori, p. 145.

În familie

„Căci Eu îl cunosc și știu că are să poruncească fiilor lui și casei lui după el să țină calea Domnului, făcând ce este drept și bine, pentru ca astfel Domnul să împlinească față de Avraam ce i-a făgăduit“. Gen. 18, 19. „Iată, vă voi trimite pe proorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua acea mare și înfricoșată. El va întoarce inima părinților spre copii, și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc țara cu blestem“. Mal. 4, 5—6.

Această lucrare trebuie să înceapă din cămin, și pe temelia ascultării de legea lui Dumnezeu.

[111] „Noi am vorbit de o serie de adunări care să se țină în acest loc, și de lucrarea ce trebuie făcută pentru popor, dar nu îndrăznim să întindem brațele spre a vă ridica noi. Dorim ca voi să începeți această lucrare de reformare în propriile voastre cămine. Dorim ca aceia care au rămas în urmă să înainteze. Trebuie să începeți să lucrați, și când noi vom vedea că ați început să lucrați pentru voi înșivă, vom veni în ajutorul vostru. Sperăm că veți putea să schimbați pe copiii voștri, ea ei să se întoarcă la Hristos, și ca spiritul reformei să pătrundă în toate rândurile voastre. Dar atâta timp cât voi vă veți dovedi de două ori morți și gata să fiți deznădăcinați, nu îndrăznim să întreprindem lucrarea.

„Domnul să vă ajute să simțiți lipsa voastră, așa cum n-ați simțit-o niciodată mai înainte, și să vă ajute să muriți pentru voi înșivă și să primiți spiritul reformei în căminele voastre, pentru ca îngerii, lui Dumnezeu să vină în mijlocul vostru spre a sluji pentru voi, ca să fiți pregătiți pentru a fi ridicați la cer“. — Mărturii, vol. 2, p. 376.

„Legea, lui Dumnezeu este temelia oricărei reforme durabile. Noi trebuie să prezentăm lumii, în cuvinte clare și precise, nevoia de a asculta de lege. Ascultarea de legea lui Dumnezeu este marea forță care împinge la activitate, la economie, la sinceritate, la legături bune între om și semnul său“. — Sfaturi pentru sănătate, p. 359.

„Aceia care duc ultima solie de har lumii, trebuie să simtă datoria lor de a învăța pe părinți în ceea ce privește religia în familie. Marea

mișcare de reformă trebuie să înceapă prezentând taților, mamelor și copiilor, principiile legii lui Dumnezeu“. — Mărturii, vol. 2, p. 110.

Declarațiile Spiritului Profetiei sunt clare. Ele ne dau o idee precisă despre lucrarea pe care Domnul vrea s-o facă în sânul poporului Său. În momentul de față, vedem că e nevoie de reforma Bisericii și că această reformă este dorită de Dumnezeu, că ea trebuie făcută prin studiul adevărilor solemne descoperite prin Spiritul profetic, că predicatorii trebuie să predice prin exemplul lor și prin cuvinte, că părinții au răspundere deosebită pentru ei înșiși și pentru copiii lor, că această reformă are ca temelie legea lui Dumnezeu săpată în inima credinciosului și ca țintă, părăsirea păcatului și sfințirea vieții. S-ar putea cita pagini întregi din Mărturii, care arată că reforma este o lucrare individuală și interioară, ea având loc, sau producându-se în fundul inimii tuturor acelor care iubesc pe Dumnezeu mai mult decât orice și se predau. Lui fără nici o rezervă, în niciun loc Biblia sau Spiritul profetic nu o prezintă sub forma unei mișcări de abatere de la preceptele Bisericii, sau potrivnică organizației pe care Dumnezeu a dat-o poporului Său, lucrând alături sau în afara Bisericii. Dar ea nu trebuie făcută cu forța sau votând un program, sau dând în capul altora cu „Mărturiile“, criticând pe lucrători, organizația, faptele nesocotite sau păcatele pretinse sau chiar adevărate ale unuia sau altuia. Reforma aceasta nu-și poate avea izvorul decât în lucrarea Spiritului Sfânt asupra inimii fiecăruia în parte, fie predicator sau simplu membru al Bisericii, care ascultă glasul Domnului când vorbește inimii sale și se umilește adânc înaintea Lui, spre a fi schimbat după chipul divin prin supunerea voinței sale și prin lăsarea întregii sale ființe sub controlul marelui Vicar al lui Dumnezeu pe pământ, și anume, Spiritul Sfânt. în cele ce urmează vom vedea aceasta mai bine. Dumnezeu ne cheamă azi din nou, iubiți frați și surori, după cum ne-a mai chemat de atâtea ori în trecut, la această reformă personală, cea mai binecuvântată experiență, care lucrează ca și aluatul în plămădeală, având ca scop să ne pregătească pentru sigiliul lui Dumnezeu și pentru ploaia târzie.

Ce poziție luăm noi, zi după zi, ca răspuns la invitațiile stăruitoare pe care Martorul Credincios nu încetează să ni le adreseze?

„Ferice de poporul, care cunoaște sunetul trâmbiței, care umblă în lumina feței Tale. Doamne!“ Ps. 89, 16.

[112]

Spre a evita greșeli, fatale și spre a deosebi cursele viclene ale vrăjmașului, e nevoie, înainte de a trece mai departe, să scoatem în evidență anumite principii fundamentale pentru viața Bisericii, spre a așeza întreaga reformă pe o bază sănătoasă și solidă.

Ce este Biserica?

Biserica lui Dumnezeu pe pământ este „trupul lui Hristos“. (Efes. 5, 23). Această definiție atât de surprinzătoare prin simplitatea ei, a fost inspirată sfântului apostol Pavel prin Duhul Sfânt. Botezul este ușa de intrare a acestui organism viu. Membru formează un tot cu acest corp și prin diferite funcțiuni, toți au parte obștească la privilegiile și răspunderile sale. Capitolele 12 din epistola întâia către Corinteni și 4 din epistola către Efeseni arată clar condițiile după care se conduce viața acestui organism: organizația sa și legăturile dintre diferitele sale părți. Subiect edificator, înălțător, demn de cele mai serioase gânduri din partea noastră.

[113]

În Biserică Dumnezeu este autoritatea suverană, necontestată, sub scutul căreia poporul se așează și trebuie să rămână. Dumnezeu este Acela care învață și conduce prin mijloacele alese de El: 1. Cuvântul lui Dumnezeu, Duhul Sfânt, locțiitorul legitim al lui Hristos investit cu autoritatea divină, reprezentând pe pământ și în inimi pe Capul Bisericii, pe când Acesta își îndeplinește misiunea Sa de unic mijlocitor în Sanctuarul ceresc până la revenirea Sa în slavă. 2. Instrumentele omenești „rânduite de Dumnezeu“ în Biserică, după nevoile organismului și pentru folosul obștesc: 1 Cor. 12, 27—30, 7—11, Să nu ne înșelăm cu gândul că Biserica lui Dumnezeu pe pământ este un organism anarhic, unde fiecare poate să facă tot ce i se pare lui că e bine și să tulbure după bunul său plac viața Comunității, impunând vederile sale deosebite, spiritul său tiranic, pizmuirile sale personale sau reaua sa dispoziție, altor membre ale corpului.

Fiecare membru primește bunurile materiale și spirituale, împărțite după buna plăcere și înțelepciune a Duhului, pentru folosul obștesc. Fiecare este dăruit cu un loc potrivit cu priceperea sa și trebuie să îndeplinească funcțiunea pe care i-o cere locul său pentru clădirea întregului organism. Unii au primit daruri deosebite și sunt rânduiți ca apostoli, medici, conducători, administratori, etc., iar alții pot să nu fie decât simple celule răspândite în masa organismului,

[114] dar care conlucrează tot atât de mult la sănătatea și creșterea întregului corp. Fiecare parte sănătoasă își ocupă cu plăcere locul ei, fără nici o invidie, fără murmur, fără gelozie și fără ambiție dăunătoare. Chiar dacă suferă de un rău care ataca organismul ea se obosește fără încetare, fără nici o precupețire de sine, ținând spre împlinirea rolului ei, și asigurând continuarea funcțiunii sale deosebită pentru prosperitatea corpului. În înțelepciunea Sa, Domnul a potrivit lucrurile așa fel, că prin legăturile strânse care trebuie să fie păstrate între toți credincioșii, creștin să fie unit cu creștin și biserică cu biserică. În felul acesta instrumentul omenesc va fi făcut în stare să conlucreze cu divinul. Fiecare orânduire va fi pusă sub conducerea Duhului Sfânt și toți credincioșii vor fi uniți într-un efort organizat și bine condus pentru a aduce lumii vestea cea fericită a harului lui Dumnezeu. — Faptele Apostolilor, p. 164.

Sublim tablou, dar vai! atât de puțin pus în practică de un corp încovoiat sub blestemul mizeriei nedesăvârșirilor omenești și în care membrele nu se dăruiesc în totul curentului sângelui divin pentru a-i îngădui să. le învieze. Să nu căutăm greșeala la fratele nostru, ci la noi înșine. Să nu uităm că fiecare va avea să dea socoteală pentru el însuși în ceasul judecății de felul cum a folosit ocaziile, talentele și privilegiile și de felul cum s-a achitat de funcțiunea sa deosebită Atunci cea mai din urmă celulă va putea fi spre onoare sau spre întristare în aceeași măsură ca și cel mai de cinste dintre membre.

Și atunci când simțim greutatea propriei noastre nedesăvârșiri și aceea a infirmităților care slăbesc corpul, să nu dăm ocazie descurajării, așa după cum ar dori diavolul, ci să privim la Isus, izvorul vieții nestricăcioase și îmbelșugate și să venim la El. Iată ce ne spune El: „Nimic altceva în lume nu este atât de scump pentru Dumnezeu ca Biserica Sa. Nimic nu ofensează pe Dumnezeu atât de mult ca o faptă care strică influența acelor care sunt în slujba Sa. El va cere socoteala tuturor acelor care ajută pe Satana în lucrarea sa de critică și de descurajare“. — Mărturii, vol. 6, p. 42.

[115] „Așa slabă și nedesăvârșită cum ar putea să pară, Biserica este totuși singurul obiect asupra căruia Hristos își îndreaptă în chip deosebit atenția Sa. Ea este locul dezvăluirii harului Său în care El își găsește plăcerea să-Și descopere puterea Sa pentru transformarea inimilor“. — Faptele Apostolilor, p. 12.

Autoritatea în biserică

Suveranitatea aparținând Duhului Sfânt, Hristos a putut să învestească fără nici o teamă Biserica Sa cu deplină autoritate, Dumnezeu consfințind în ceruri hotărârile poporului Său. Matei 18, 18. Ne este dat, între multe altele, un exemplu minunat în cap. 5 din Faptele Apostolilor prin moartea lui Anania și Safira, loviți pentru faptul de a fi „mințit pe Duhul Sfânt“ reprezentat prin apostoli în capul Bisericii. Pentru ea, pentru bunul mers al lucrării lui Dumnezeu, cât și pentru binele nostru personal, este absolut necesar să înțelegem bine aplicarea principiului autorității în ceea ce ne privește pe noi.

Autoritatea divină este dată corpului în întregime. O simplă celulă în China, în Africa sau în altă parte își are partea sa de autoritate în cadrul și armonia ansamblului. Principiul acesta fundamental, atâta timp cât este respectat și recunoscut, exclude din capul locului introducerea tiraniei. Dumnezeu n-a stabilit nici o putere dominantă în biserică adventă spre a controla întregul corp sau spre a controla vreo ramură oarecare a lucrării. El nu s-a îngrijit ca răspunderea administrării să stea numai asupra unei mici grupe de persoane. Răspunderile sunt împărțite între un mare număr de persoane competente.

„Fiecare membru al Comunității are un vot la alegerea slujbașilor Comunității. Comunitatea prin delegații ei alege pe slujbașii Conferinței. Delegații aleși de Conferințe alege slujbașii Uniunii; și delegații aleși de Uniune alege pe slujbașii Conferinței Generale. Prin această orânduială, fiecare Comunitate și fiecare persoană aparte, fie direct sau prin reprezentanți, are un vot; în alegerea persoanelor care să poarte răspunderile cele mai mari ale Conferinței Generale“. — Mărturii vol. 8, pp. 230—237.

Dar cum trebuie exercitată autoritatea? Un corp este o structură organizată în care toate părțile legate între ele se completează, se susțin și se ajută între ele. O armonie și o ordine desăvârșită domnește în toate funcțiunile sale. El își primește ordinele de la cap și viața de la inimă. Întregul organism este susținut de sistemul osos, scheletul

[116] edificiului; ordinele și viața sunt transmise prin sistemul nervos și circulator.

Prin asemănare regăsim aceleași principii și în corpul Bisericii. El este supus unei organizații precis voită și stabilită de Dumnezeu, a cărei necesitate este vădită. E imposibil să se poată concepe întinderea soliei în toată lumea, progresul lucrării, unitatea credinței, continuitatea și armonia eforturilor, fără o organizație minuțioasă. Cugetați la acest corp imens, la manifestările nenumărate, atât de variate și asemănătoare în același timp, întinzându-și ramificațiile sale până la marginile pământului. Dumnezeu în înțelepciunea Sa a prevăzut lucrul acesta de la început. El este acela care a rânduit în Biserică diferitele daruri și slujbe raportate în 1 Cor. 12 și Efeseni 4 pentru desăvârșirea sfinților și pentru zidirea corpului lui Hristos. Biserica nu poate prospera decât în măsura în care ea recunoaște și respectă organizația și autoritatea pe care Dumnezeu a stabilit-o în sânul ei.

Ce zice martorul credincios

„Dumnezeu a așezat în Biserică un glas care trebuie să îndrume pe membrii ei“. — Mărturii, vol. 5, p. 108.

„Biserica este autoritatea lui Dumnezeu delegată pe pământ... Majoritatea Bisericii este o putere care trebuie să călăuzească pe fiecare dintre membrii ei“. Idem. p. 107.

„Dumnezeu are pe pământ o Comunitate, care e forma-tă din aleșii Săi, care țin poruncile Sale. El nu conduce indivizi răsăriți la întâmplare, unul aici, altul colo, ci El conduce un popor“. — Mărturii către Predicatori, p. 61.

„Hristos este capul Bisericii, Biserica este a Lui; și dacă din fiecare o mie de membri 999 ar încerca să distrugă organizația din sânul Bisericii advente de ziua a șaptea, ei n-ar reuși. Dezorganizatorii ar fi dați afară, și lucrarea ar continua să înainteze în mod glorios“. — Buletinul zilnic, 1899, p. 93.

„Nu vă temeți că ar putea fi distrusă lucrarea lui Dumnezeu“. — Idem, p. 63.

Respect fața de autoritate

[117] „Mulți nu-și dau seama de caracterul sfânt al legăturilor Bisericii și sunt îndărătnici în a se supune restricției și disciplinei. Felul lor de a fi, arată că ei înalță judecata lor proprie mai presus decât aceea a obștii Bisericii, și nu caută să ia seama asupra lor înșile ca să nu încurajeze un spirit de împotrivire față de glasul ei. Cei care au o poziție de răspundere în Biserică pot avea defecte obișnuite ca și ceilalți oameni și pot greși în hotărârile lor; dar cu toate acestea Biserica lui Hristos pe pământ le-a dat o autoritate care nu poate fi ușor desconsiderată“. — Mărturii, vol. 4, p. 17.

„După cum toate membrele corpului nostru se unesc pentru a forma corpul întreg, și după cum fiecare își îndeplinește funcțiunea sa ascultând de inteligența care guvernează întregul corp, tot astfel membrii Bisericii lui Hristos trebuie să fie uniți într-un corp simetric, supus conducerii sfinte a întregului corp“, — Idem, p. 16.

„Părerile personale să fie supuse autorității Bisericii“. — Idem, p. 19.

„Voi sunteți înclinați neîncetat către independență personală. Voi nu vă dați seama că independența; este un lucru dăunător dacă ea vă duce să aveți prea multă încredere în voi înșivă, și să vă încredeți în propria voastră judecată mai mult decât să respectați sfatul și să prețuiți judecata fraților voștri, în mod deosebit a acelor care ocupa funcțiunile pe care Dumnezeu le-a rânduit pentru mântuirea poporului sau. Dumnezeu a investit Biserica cu o autoritate specială și cu o putere pe care nimeni nu este îndreptățit s-o nesocotească, căci făcând aceasta, vocea lui Dumnezeu este disprețuită“. — Mărturii, vol. 3, p. 11.

„Cei care sunt înclinați să considere judecata lor personală ca supremă, sunt în mare primejdie. Satana face eforturi studiate pentru a despărți asemenea persoane de aceia care sunt canale de lumină prin care Dumnezeu a lucrat la zidirea și ia întinderea lucrării Sale pe pământ. A neglija și a disprețui pe aceia pe care Dumnezeu i-a ales să poarte răspunderile de conducere în raport cu înaintarea

adevărului, însemnează a lepăda mijloacele pe care El le-a stabilit pentru siguranța, încurajarea și tăria poporului Său“. — Faptele Apostolilor, p. 164.

„În aceste vremuri din urmă s-au ridicat printre noi oameni care mărturisesc că sunt slujitori ai lui Hristos, dar a căror lucrare este potrivnică unității pe care Domnul a stabilit-o în Biserică... Sunt unii care supraveghează pe con-lucrătorii lor și se străduiesc cu mare grijă să le arate greșelile, când ar trebui să caute în mod serios să-și pregătească propriul lor suflet pentru lupta ce le stă în față“. — Mărturii, vol. 5, p. 238. [118]

La aceste citate deja destul de numeroase, am putea adăuga multe pagini subliniind aceleași principii de autoritate a Bisericii, unitatea și respectul rare le datorează acelor care ocupă funcțiunile de conducere, răspunderea stabilită de Dumnezeu pentru zidirea corpului lui Hristos.

Am spus deja: Biserica adventă este chiar Laodicea. Corpul pastoral, ca și membrii, sunt departe a fi la nivelul spiritual al luminii primite, al solemnității soliei și nevoilor timpului actual. Ea merită toate reproșurile, toate muștrările pe care i le adresează Biblia și Spiritul profeției. Dar această Biserică nu este și nu va fi niciodată Babilon. Nu există nici cel mai mic loc în cadrul profeției pentru o a opta biserică, pentru o nouă mișcare, pentru o nouă organizație. Aceasta este deci Laodiceea care va termina programul divin. Ea este cea din urmă cohortă a Bisericii luptătoare, după care vine Biserica triumfătoare, împărăția veșnică a Sfinților.

În lumina Mărturiilor pe care le-am citat, o concluzie este de neînlăturat.

Orice mișcare, oricare ar fi pretențiile ei, care se organizează în cadrul său în afara Bisericii, refuzând să recunoască autoritatea sa și să i se supună, nu poate fi de la Dumnezeu, pentru că ea calcă în picioare principiile divine arătate lămurit în Biblie și Spiritul profeției. O asemenea mișcare are un caracter subversiv. Cu cât ar părea mai nevinovate și atrăgătoare motivele ei, cu, atâta cursa este mai subtilă. Satana nu poate reuși în planurile sale decât deghizându-se în înger de lumină. O asemenea mișcare, în loc de a aduce reforma vestită în Mărturii, va face ceea ce au făcut și alte mișcări asemănătoare înaintea ei. Ea va sfârși prin dezbinare, schismă, slăbind lucrarea lui Dumnezeu și pierzând sufletele pe care Satana le caută. Să nu ne

[119] dăm înapoi așa ușor de la calea noastră cea dreaptă, ci să studiem cu liniște și cu rugăciune îndrumările Spiritului profeției, spre a vedea ce spune el de fapt în ansamblul învățaturii sale, și nu ceea ce unii au interesul să spună pentru a ajunge la tainicele lor răstălmăciri.

Am redat în aceste câteva rânduri o piatră de încercare. Vom mai da și altele prin glasul Martorului Credincios ce vorbește Bisericii, în studiile noastre care vor urma, și vom avea ocazia a lămuri diferitele aspecte ale mărețului subiect al Reformei în sânul poporului lui Dumnezeu.

Prin slăbiciunile sale, prin. neajunsurile sale prin greșelile sale atât de evidente, Biserica își urmărește lucrarea ei și înaintează în îndeplinirea planului divin. Dumnezeu care a făcut să se nască această mișcare, care a condus-o până astăzi prin furtuni și împrejurări grele, o va conduce în mod victorios și în mijlocul încercărilor strâmtorărilor și al luptei teribile care se anunță. Dincolo de stâncile care acopăr drumul, dincolo de furtuna care va izbucni în curând pentru curățirea Bisericii, se zărește portul. Curaj, fraților, să ne adunăm puterile pentru ultima etapă.

Evitați contrafacerile

În materie de religie, autenticitatea este fundamentală și de absolută trebuință. Dumnezeu este Dumnezeul adevărului, Autorul realităților veșnice, a principiilor neschimbătoare ce cârmuiesc universul. Adevărul luminează, dezrobește și sfințește. Omul este mântuit în măsura în care primește Adevărul și umblă în Adevăr. Satana este tatăl minciunii, prin care reuși să orbească și să târască după el o treime din stelele cerului. Prin minciună amăgi el pe Eva, minciună pe care a întronat-o și a cărei stăpânire o menține pe globul nostru pământesc. De la răzvrătirea lui Satana, universul asistă la o luptă înverșunată între lumina Adevărului și întunericul minciunii.

Departate de a se înfățișa totdeauna sub aspectul vizibil de amăgire și înșelăciune, minciuna se ascunde pretutindeni în lumea aceasta, sub înfățișările cele mai diferite și cele mai iscusite. Dar dintre toate formele acestei arme de temut, cea mai primejdioasă este contrafacerea, imitarea adevărului, reproducerea frauduloasă, ce trece drept realitate. Întreg sistemul satanic de amăgire se bazează pe principiul contrafacerii.

Lucifer a prezentat îngerilor o contrafacere a guvernării divine, prin care spera să ia locul Fiului lui Dumnezeu. El a oferit Evei, și oferă și oamenilor, o speranță înșelătoare, a-vând înfățișarea și atracția realității. El propune aspirațiilor sufletului omenesc diferite forme de religie falsă. El a așezat alături de creștinismul adevărat, autentic, o contrafacere: astfel caută a pune o altă divinitate, tatăl, mama și copilul, în locul Tatălui, Fiul și Spiritul Sfânt, o lege ciuntită și schimbată, în locul Decalogului, înlocuind Ziua de odihnă, piatra de amintire a Puterii creatoare și sfințitoare a Dumnezeului celui viu, cum și Spiritul Sfânt; un mijloc de mântuire fals, o răscumpărare falsă; o contrafacere în toate amănuntele, imitând toate fazele planului de mântuire, o capodoperă a marelui amăgitor, ascunzând sub înfățișarea adevărului, sfințeniei, dreptății și iubirii, înșelăciunile ipocriziei și violențele prigoanei.

[120]

Principiul contrafacerii îl găsim în istoria întreagă a poporului lui Dumnezeu, de la Moise, până în zilele noastre, sub formă de profeți falși, hristoși falși și mișcări false de reformă. După ce amintește progresul lucrării începută de Luther, sora White scrie: „Dar Satana nu a rămas inactiv. El încearcă, după cum făcuse totdeauna în asemenea împrejurări, să înlocuiască lucrarea de Reformă printr-o contrafacere prin care să amăgească și să piardă sufletele. După cum și în primul secol al Bisericii au fost hristoși. falși, tot așa se ridică și în secolul șaptesprezece profeți falși“. — Marea Luptă, p. 187.

Primul „reformator“

Știți care este numele lui? El se numește Lucifer. Dar schimbându-și și stricându-și caracterul, poziția și rolul său, a devenit Satana, vrăjmașul. Ros de ambiție, invidie și nemulțumire, el a întreprins o pseudo-reformă. Dând la o parte autoritatea legitimă a lui Dumnezeu, ascunzând planul său sub o îmbrăcăminte de lumină, înfățișându-se ca un apărător al dreptului și dreptății, el și-a atribuit misiunea de a îndrepta abuzurile, pretinsele nelegiuiri, ale căror victime zicea că sunt oamenii. Prin acușările și calomniile sale, învăluite cu dibăcie sub o aparență de adevăr, el a lucrat în ascuns, ca să dărâme încrederea ca astfel să-și stabilească opera lui de anarhie și distrugere. O, și noi cunoaștem rezultatele dureroase! Și în felul acesta, primul „reformator“ a devenit marele „DEFORMATOR“, iscusitul semănător al criticii neîncrederii, vrăjmășiei și dezorganizării. El este părintele tuturor pretinselor reforme care s-au așezat de-a curmezișul lucrării lui Dumnezeu, Numai o singură literă deosebește Reformațiunea de Deformațiune. Acest fapt este foarte semnificativ: deformațiunea poate contraface până într-atât Reformațiunea, încât este greu să deosebești de la început cursele.

[121]

În acest timp ai sfârșitului, vreme de cea mai mare primejdie pentru Biserică. Satana se folosește de arma sa favorită. Isus anunță hristoși falși și profeți falși. Vrăjmașul va contraface venirea Domnului, ca să amăgească, dacă e cu putință, chiar și pe cei aleși. (Matei 24, 23—25). Spiritul profeției descrie o redeșteptare măreață a Bisericii, prin care lumea va O luminată de slava cerească. El prevede, de asemenea, și redeșteptări false, care să împiedice planul divin.

Înainte de ultima revărsare a judecăților lui Dumnezeu va fi o asemenea redeșteptare a evlaviei de la început, — cum nu s-a mai văzut din timpurile apostolice... Vrăjmașul sufletelor vrea să pună stavilă acestei lucrări, și înainte ca timpul unei astfel de mișcări să fi sosit, el va depline toate eforturile să o împiedice prin contrafacerile sale. — Idem, p. 464.

Chiar de la începutul mișcării advente, această prezicere s-a dovedit ca adevărată. Ajunși în ajunul ultimilor evenimente, noi suntem martorii eforturilor de temut ale marelui vrăjmaș, pentru a amăgi sufletele prin contrafacerea prezentată sub forma înșelătoare de pseudo-reformă. Încă odată, după cincisprezece ani, am avut personal de dat piept cu mișcări de reformă în diferite câmpuri ale Diviziunii, noastre. De curând chiar, am primii din Statele Unite, din America de Sud, Olanda, Africa și din alte părți, scrieri de ale unor persoane sau grupe care pretind că au o lumină nouă și care își iau pe nedrept misiunea de a reforma biserica. De diferite forme și înfățișări, toate aceste mișcări au aceleași tendințe și aceleași caracteristici. Dacă aceasta n-ar fi primejdia care-i urmărește pe frații și surorile puțin avertizate, n-ar merita să ne oprim nici măcar o clipă asupra acestor lucruri. În general, aceste mișcări sunt conduse de oamenii care își atribuie rolul de „reformatori“

[122]

ce pretind autoritatea stabilită de Dumnezeu în Biserică și lucrează, după cum spun ei, în numele Mărturiilor prin armele înșelătoare ale criticii, vorbirii de rău, bârfirii și nemulțumirii.

Exemple din trecut

Asemenea tendințe nu sunt ceva nou. Iată cum sunt ele judecate prin spiritul profeției:

„Biblia ne atrage atenția în mod deosebit să ne păzim ca în mod ușuratic să aducem învinuire contra acelor pe care Dumnezeu i-a chemat să fie trimișii Lui. Apostolul Petru, vorbind despre o anumită clasă de oameni, spunea: «Ca niște îndrăzneți și încăpățânați ce sunt, ei nu se tem să batjocorească dregătoriile, pe când îngerii care sunt mai mari în tărie și putere nu aduc înaintea Domnului nici o judecată batjocoritoare împotriva lor». Și apostolul Pavel, în instrucțiunile sale pentru cei care au fost puși peste biserici, zice: «împotriva unui prezbiter să nu primești învinuire decât din gura a doi sau trei martori». El care a pus asupra oamenilor greaua răspundere de conducători și învățători ai poporului Său, va trage la socoteală pe popor de felul în care se poartă ei cu servii Lui. Noi trebuie să onorăm pe cei pe care Dumnezeu i-a onorat. Judecata căzută asupra Mariei ar trebui să fie o avertizare pentru boți care se lasă stăpâniți de gelozie, și murmură contra acelor asupra cărora Dumnezeu a pus sarcinile lucrării Sale“. — Patriarhi și Profeti, p. 386.

Răscoala lui Core este, din acest punct de vedere, plină de învățăminte: „Dar nu-și vor trage decât osândă acești oameni, care se ridică să vestească lumina nouă și totuși se dezbină de acei servi pe care Dumnezeu îi conduce. Aceasta a fost calea apucată de Core, Datan și Abiram, iar răscoala și acțiunea acestora stă scrisă ca avertisment pentru toți ceilalți. Noi nu trebuie să facem ca ei, ca să învinuim și să osândim pe cei asupra cărora Dumnezeu a pus sarcina și răspunderea lucrării Sale“. — Biserica celor rămași nu este Babilon, p. 20.

Cei care au urmărit de aproape falsele mișcări de reformă, cunosc originea lor și au putut observa caracterul conducătorilor lor, știu cu câtă exactitate aceștia sunt descriși în istoria lui Core și a tovarășilor săi, „Învinuirile lor erau primite cu atâta căldură, încât ei au mers mai departe, și în cele din urmă ei credeau cu adevărat că ar fi mânați de un zel pentru Dumnezeu... Gelozia a dat naștere la invidie, și apoi

[123]

invidia la răscoală. Ei discutase atât de mult asupra dreptului pe care-l avea Moise la o așa mare autoritate și onoare, încât ajunseră să creadă că el ocupa o poziție foarte de invidiat, și că oricare dintre ei ar fi putut s-o îndeplinească tot atât de bine ca și el. Pe de altă parte, ei se făcuse unul pe altul să creadă că Moise și Aaron își asumare aceste poziții pe care le aveau. Nemulțumiții ziceau că, luând asupra lor preoți-a și conducerea, acești conducători se ridicaseră deasupra adunării Domnului, pe când familia lor nu avea nici un drept la această distincție în Israel; ei nu erau mai sfinți decât poporul, și că ar fi trebuit să se mulțumească să fie pe aceeași treaptă cu frații lor, care erau ca și ei favorizați de prezența specială și de protecția lui Dumnezeu“. — Patriarhi și Profeți, pp. 396—397.

Vorbind de atitudinea față de conducătorii lucrării, atât de disprețuiți, spionați și criticați de reformiști, iată ce spune Martorul Credincios: „Este peste putință oamenilor să aducă o mai mare insultă lui Dumnezeii decât disprețuind și alungând pe acei de care El Se servește spre mântuirea, noastră“. (Idem, p. 402). Care este originea unei astfel de dispoziții?

Rebeliunea lui Core reprezintă, într-o formă mai mică, manifestările spirituale care duse la răscoala lui Satana în ceruri. Mândria și ambiția împinseră pe Lucifer să se plângă de guvernarea lui Dumnezeu și să caute să răstoarne ordinea care fusese stabilită în ceruri. De la căderea lui, scopul său a fost să infiltreze același spirit de invidie și de nemulțumire, aceeași ambiție după poziții înalte și onoare în mințile oamenilor. El fu acela care lucră asupra spiritelor lui Core, Datan și Abiram, ațâțând în ei iubirea de mărire, invidia, neîncrederea și revolta. Împingându-i să înlăture pe oamenii pe care Dumnezeu îi alesese, Satana îi îndemna să lepede pe Dumnezeu ca conducător al lor. Și cu toate acestea, în timp ce ei defăimau pe Dumnezeu și murmurau împotriva lui Moise și a lui Aaron, ei se înșelau pe ei înșiși crezându-se neprihăniți și socoteau pe aceia care condamnase cu îndrăzneală păcatele lor, ca fiind împinși de Satana.

[124]

„Dar oare acum nu mai există relele care pregătiră nimicirea lui Core? Mândria și ambiția sunt pretutindeni: și când acestea sunt nutrite în inimă, ele deschid ușa invidiei și umblării după onoare; atunci sufletul se depărtează de Dumnezeu și intră fără să-și dea seama în rândurile lui Satana. **Asemenea lui Core și tovarășilor săi, chiar printre cei care pretind a fi urmași ai lui Hristos, sunt mulți**

care plănuiesc, gândesc și lucrează cu atâta încordare pentru înălțare de sine, încât spre a obține simpatia și sprijinul oamenilor, sunt gata să schimbe adevărul, să calomnieze pe slujitorii lui Dumnezeu și chiar sa-i învinuiască de motivele mârșave și egoiste de care sunt stăpânite propriile lor inimi. Tot repetând mereu minciuna, și aceasta împotriva oricărei dovezi contrarii, ei sfârșesc prin a o crede adevărată. Și tot slăbind încrederea oamenilor în oamenii lui Dumnezeu, ei se cred într-adevăr că sunt angajați într-o lucrare bună, aducând serviciul lui Dumnezeu“. — *Idem*, pp. 403—404.

Foarte adesea, aceia care predică cu credincioșie adevărul., condamnăm în felul acesta păcatele lor, își atrag ura lor. Nedispuși să îndure suferințele și sacrificiile pe care le cer o reformă, ei se întorc împotriva servilor Domnului și socotesc muștrările lor ca nechemate și aspre. Ca și Core, ei declară că poporul nu are nici o vină, și că cel care muștră este acela care pricinuieste tot răul. Și nutrindu-și conștiința lor cu această amăgire, invidioșii și nemulțumiții se unesc spre a semăna neînțelegere în biserică și a slăbi eforturile acelor care caută să o întărească.

„Orice progres realizat de aceia pe care Dumnezeu i-a numit să conducă în lucrarea Sa, a trezit bănuială; orice faptă de-a lor a fost prezentată în rău de invidioși și de bârfitori. Tot așa a fost și pe vremea lui Luther, a lui Wesley și a altor reformatori. Și tot astfel este și astăzi“. — *Idem* p. 404.

Cu toate acestea, Dumnezeu făgăduiește că va feri de amăgire pe aceia care sunt legați cu tărie de adevăr: „Satana poate prezenta o contrafacere care să semene atât de bine cu adevărul ca să amăgească pe aceia care vor să fie amăgiți, și care vor să fie scutiți de renunțarea de sine și de sacrificiul cerut de adevăr: dar este cu neputință pentru el să aibă sub puterea sa nici măcar un suflet sincer care dorește cu orice preț să cunoască adevărul...“

[125]

Urmașii lui Hristos nu au decât o slabă idee despre uneltirile pe care Satana și agenții săi le pregătesc împotriva lor. Dar Acela care locuiește în ceruri va întoarce toate aceste uneltiri pentru împlinirea marilor Sale planuri....

„Nici oamenii cei rai și nici demonii nu pot împiedica lucrarea lui Dumnezeu, sau să îndeapărteze prezența Sa din mijlocul poporului Său, dacă având o inimă supusă și smerită ei își mărturisesc și

leapădă păcatele lor și în credință cer împlinirea făgăduințelor Sale. Orice ispită, orice influență potrivnică, fie deschisă sau în ascuns, poate fi înfruntată cu succes «nici prin putere, nici prin tărie, ei prin Duhul Meu», zice Domnul oștirilor“. — *Marea Luptă*, pp. 528, 529.

Studierea acestor fapte, descoperă că mișcările reformiste aproape toate iau naștere în același fel. Un om sau o grupă de oameni încep o acțiune împotriva organizației, pentru că frații conducători s-au văzut nevoiți să reziste uneltirilor lor tendențioase, să înfrâneze exagerările lor, să îndrepte pe cei care manifestau un spirit distrugător și care vroiau să-și impună vederile lor extremiste. Refuzând să-și recunoască hotărârile lor rău voitoare și să-și reformeze căile și inimile lor, acești oameni sfârșesc prin a-și închipui că trebuie să ia armele împotriva bisericii și organizației ei. Pentru a-și ajunge scopurile, ei își iau rolul de „reformatori“, fără să-și dea seama că sunt orbiți de înclinațiile rele ale inimii lor lipsită de umilință, dragoste, milă și de sinceritate, care trebuie să caracterizeze pe aceia care sunt cu adevărat inspirați și conduși de Spiritul Domnului.

Astfel s-a întâmplat cu Core și cu tovarășii săi, care fură aduși să ațâțe în mijlocul poporului răscoala împotriva lui Moise și lui Aaron. Inima firească a avut totdeauna aceleași înclinări primejdioase. Spiritul profeției subliniază faptul că, în privința aceasta, istoria s-a repetat și se repetă și astăzi.

Câteva caractere ale prefacerii

Diferite mișcări de pseudo-reformație, dacă se deosebesc în anumite puncte, ele se aseamănă toate în ceea ce privește spiritul, metodele și roadele. De regulă generală, ele se împart: în două categorii. Unele declară deschis că Biserica adventă a devenit Babilon și că trebuie să se despartă de aceasta, iar alții mai șireți, mai subtili și prin urmare mai periculoși, se păzesc foarte mult a da poporului lui Dumnezeu numele mării desfrânate, dar se trudesă pe toate căile a stabili că Biserica, în frunte cu conducătorii, s-au abătut de la Dumnezeu, ca este compusă în cea mai mare parte din apostaziați, oameni lumești și orbi. Ei nădăjduiesă să distrugă astfel încrederea în organizați una și conducerea mișcării și, sub pretext ca reformează Biserica, strâng ucenici în jurul lor și întorc în folosul lor încrederea și fondurile atât de necesare lucrării lui Dumnezeu. [126]

Ei se feresc a recomanda părăsirea Comunității, știind că prin aceasta ar fi condamnați de către Mărturii. Ei rămân deci aici pentru formă, dar se trudesă să organizeze grupe care se adună separat, a căror membri iau Sfânta Cină între ei, care sunt ostili organizației, care critică tot ce nu se potrivește cu părerile lor personale. Ei încearcă să formeze un fel de Biserică în Biserică, semănând în jurul lor un spirit de dizarmonie și neîncredere. Ei spionează îndeosebi pe predicatori și pe cei cărora Dumnezeu le-a încredințat conducerea lucrării Sale, pentru a găsi prilejuri să vorbească de rău și să calomnieze. Acești „prea curați“ își închipuie a fi primit din cer misiunea de a judeca, a critica și a condamna pe toți cei care refuză să împărtășească vederile lor și să se supună pretențiilor lor. Într-adevăr e curioasă reforma care dă astfel de rezultate.

Spiritul Profetiei a condamnat în chip sever aceste manifestări, într-un șir de articole adunate în broșura „Biserica celor rămași nu e Babilon“. Faptul că aceste articole au fost scrise cu ocazia unui fapt anumit nu le reduce nimic din forță. Sora White stăruiește din contră asupra aplicației generale a Mărturiilor personale. Este o trăsătură distinctă a mișcărilor în chestiune de a da dovadă de o iscusință-

[127]

consumată în arta de a se sustrage Mărturiilor care le condamnă. Fiecare manifestare reformistă constituie un gen nou, dar speța rămâne aceeași. Anumite amănunte diferă, dar spiritul și scopul rămân identice și metodele nu se schimbă. Broșura indicată conține *Principii fundamentale* pentru viața Bisericii. Aceste principii interesează, iar nu Cadrul în care au fost date. Ele sunt care ne permit să deosebim adevărul de înșelăciune. Oricine vrea să fie lămurit, trebuie să facă studii foarte amănunțite în această direcție. Ele ne lămuresc cu privire la toate manifestările deviate și separatiste ale reformismului, oricare ar fi pretențiile lor. De îndată ce un om sau o mișcare își îngăduie să calce în picioare unul din principiile acestea, oricare ar fi și sub orice pretext, nu-i dați crezare. Oricât de atrăgătoare ar părea cauza prezentată, șarpele cel vechi își vâra coada; nu vă lăsați prinși în cursă! Este deajuns să citiți pasajul următor pentru a fi asigurați că Mărturiile în chestiune nu se mărginesc la un caz anume care le-a prilejuit, ci ele dau principii aplicabile tuturor adevărilor despre reformism:

„Asemenea soli vor veni și vor susține că au fost trimiși de Dumnezeu; dar aceste susțineri ale lor nu sunt adevărate; căci nu sunt pline de lumină ci de întuneric. Vor fi rostite împotriva poporului lui Dumnezeu solii acuzatoare,“ asemenea lucrării lui Satana, când pâra pe poporul lui Dumnezeu și aceste solii se vor auzi tocmai în timpul când Dumnezeu va zice poporului Său: „Scoală-te, luminează! Căci lumina ta a venit“. — Biserica celor rămași nu este Babilon, p. 10.

Natura acestor mișcări și timpul lor sunt definite aici. Este vorba de solii de învinuire în timpul când slujitorii lui Dumnezeu se trudesă să facă pe popor a înțelege că ceasul celor vii este la ușă și că trebuie să fie gata pentru arătarea slavei lui Dumnezeu. Un examen atent al soliiilor prezentate în adunările, în scrierile și în îndemnurile noastre, din Săptămâna de Rugăciune, ne dovedesc că reforma inimii, indispensabilă pentru a sta în fața marelui Judecător, este preocuparea de căpetenie a fraților conducători. Mișcările reformiste au marele rău prin aceea că voiesc să spargă o ușă deschisă sub pretext că este închisă.

Sub mască

Slujirea apostolului Pavel a avut mult de suferit de pe urma veninului „reformismului“, într-atâta încât el a trebuit să se apere prin scris și prin viu grai. Urmele acestei lupte se găsesc în mai multe din epistolele sale. Oameni ambițioși, vicleni, plini de sine, îi spionau lucrările. Chiar în viața marelui apostol care putea să spună: „Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Hristos“, „Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine“, acești mânuitori abili au reușit să descopere pretinse capete de acuzație, cu ajutorul cărora ei au născocit aparența apostaziei și necredinței față de învățăturile divine, iar în mai multe cazuri, ei au reușit să molipsească Biserica, să submineze influența slujitorilor lui Dumnezeu, puși să vegheze asupra bunului mers al Bisericii, să o apere contra tiraniei apostolului mânat „de firea pământească“ (2 Cor. 10, 1—2), și să o conducă pe culmi mai înalte. Ei pretindeau sfințenia și o reformă „după propria lor măsură“. Apostolul i-a mustrat după cum o meritau: „Oamenii aceștia sunt niște apostoli mincinoși, niște lucrători înșelători, care se prefac în apostoli ai lui Hristos. Și nu este de mirare căci chiar Satana se prefacă într-un înger de lumină. Nu este mare lucru dar, dacă și slujitorii mi se prefac în slujitori ai neprihănirii. Sfârșitul lor va fi după faptele lor“. (2 Cor. 11, 13—15.).

[128]

Sora White dezvăluie originea acestei mișcări în contra apostolului Pavel. Ea se datora luptei contra hotărârilor luate de Biserica de la început și spiritului de ambiție și de încredere în sine a acestor profeți falși. Astfel ni se spune:

„Oamenii aceștia își asumau dreptul de a lua parte în lucrare pe răspunderea lor proprie. Ei își îngăduiau multe murmure și critici, propunând planuri noi și căutând să dărâme lucrarea oamenilor pe care Dumnezeu îi chemase să propovăduiască solia Evangheliei. De la început Biserica a avut de dat piept cu astfel de obstacole, care vor dura până la sfârșitul vremii“. — Faptele Apostolilor, pp. 196—197.

Lucrurile nu s-au schimbat. Reformiștii umblă încă sub masca virtuții, socotindu-se chemați a fi promotorii unei înălțări spirituale

pe care ei înșiși n-au încercat niciodată. Acum câțiva ani, unul dintre ei umbla prin Comunitățile noastre din Alsacia cu un caiet de Mărturii alese în mod iscusit, ciuntite, potrivite, așa încât să dea o înfățișare legitimă mișcării sale de reformă. După ce prin cuvinte meșteșugite strecura în spiritul fraților otrava defăimărilor sale cum și a vorbirilor de rău în contra conducătorilor lucrării și a organizației, el se prosterna cu fața la pământ și se ruga cu lacrimi în glas. Strângând Biblia la piept, el pleca zicând: „Eu mă duc cu Isus al meu“.

[129]

O întreită falsificare

Întâiul venit își poate da titlul de „Campion al Spiritului Profeției“. Dar între profesiunea de credință, aparență și realitate, este în cazul reformismului o depărtare ca de la cer la pământ. Prima condiție de apărare a Mărturiilor este fără îndoială o respectare riguroasă a integrității și totalității învățămintelor lor. Această însușire alcătuiește în chip dureros defectul acelor care, în numele unei pretinse reforme, își dau aere de adânci cunoscători în materie de Mărturie. Sora White dă precizări asupra metodelor și abuzurilor comune tuturor acestor manifestări; „Eu știu că solia lor este amestecată cu adevăr, dar adevărul este rău întrebuințat și sucit, pentru că este combinat cu rătăcire și fals“. — Biserica celor rămași nu este Babilon, p. 4.

„Domnul a dat poporului Său corespunzătoare solii de avertizare, de muștrare, de sfătuire și de învățare; dar nu e lucru potrivit a se scoate aceste solii din cadrul lor, a le separa de împrejurările în care ele au fost date și a le pune acolo, unde ele ar părea că dau putere soliei rătăcirii și minciunii“. — Idem, p. 6.

Mărturiile alcătuiesc mai multe volume mari. Ele tratează sub înfățișări deosebite subiectele cele mai variate. Așa după cum cineva poate să mânuiască Biblia și să găsească sprijin pentru greșelile cele mai grave, la fel nu trebuie decât puțină îndemânare pentru a face același lucru cu Mărturiile.

Înfățișarea unui munte se schimbă cu desăvârșire atunci când îl privim dintr-o parte. Pentru a avea o idee clară despre Biblie sau Mărturie este neapărat trebuincios să facem tot înconjurul muntelui, adică să luăm totalitatea declarațiilor care tratează un subiect. Fără de aceasta se ajunge în mod fatal la contradicții, la necumpănire și la fanatism. Acei care citesc cu atenție scrieri reformiste sunt izbiți de un fapt. Aproape toate citatele lor din Mărturie au un înțeles unic. Un spirit neatent în deajuns, poate fi rătăcit. Dar cineva care este obișnuit cu scrierile sorei White, știe că ele conțin altceva, și își dă numaidecât seama că această manevră dibace, această prezentare

[130]

unilaterală a Mărturiilor nu este nimic altceva decât o *falsificare* a învățaturii Martorului Credincios. Pentru a-și ajunge scopul, aceștia scotocesc cărțile sorei White, nu pentru a se clarifica sau a lua de acolo lumină, ci pentru a descoperi acolo arme cu care să lovească pe alții. Ei adună tot ce poate servi cauzei lor și lasă cu religiozitate deoparte tot ce-i condamnă sau răstoarnă clădirea lor. Sub titlul: „O lucrare de amăgire“, Mărturiile condamnă cu asprime acest fel de a lucra: „Veți vedea că acei care răspândesc vești neadevărate, nu au idei prea înalte despre cinste și integritate. Ei vor amăgi pe oameni și vor amesteca rătăcirea lor cu Mărturiile sorei White și vor întrebuița acest nume, ca să dea putere lucrării lor. Ei aleg din Mărturii partea care le pare mai ușor de sucit, ca să întărească punctul lor de vedere, și vâra textul într-un cadru de neadevăr, pentru ca rătăcirea lor să capete greutate și să fie primită de oameni. Ceea ce Dumnezeu a dat Comunității ca sfat, avertizare, muștrare, mângâiere și îmbărbătare pentru aceia care vor forma ultima Comunitate a lui Dumnezeu a celor rămași, ei expun fals și aplică în chip fals. Cei care primesc Mărturiile ca solie a lui Dumnezeu, trebuie să simtă prin ele sprijin și binecuvântare; cei care însă iau numai bucăți, ca să-și întărească propriile lor teorii și presupuneri, și să justifice calea lor rătăcită, nu vor trage nici un folos și nici o binecuvântare din învățăturile lor“. — Idem, p. 11.

„Am văzut că mulți s-au folosit de cele ce Dumnezeu a arătat cu privire la păcatele și greșelile altora. Ei au exagerat înțelesul celor ce mi-au fost arătate în viziune, și l-au forțat până ce acesta a căpătat tendința de a slăbi credința multora în cele ce Dumnezeu a arătat și a descuraja și mârni Biserica“. — Mărturii, vol. 2, p. 166.

Veți întâlni persoane care aleg Mărturii uneori rău traduse pentru ca să arate că Biserica a apostaziat în 1890, 1900, 1905, sau în alte vremi. Astfel de afirmații sunt fanteziste. Ele alcătuiesc o curată FALSIFICARE a Spiritului Profetic. Mulțumită lui Dumnezeu, sora White a trăit până în anul 1915. Ea a primit numeroase solii și a publicat mai multe volume după aceste date. Cercetarea acestor volume condamnă definitiv afirmațiile acestor falsificatori ai Mărturiilor. Ca și precedentele, ultimele volume publicate continuă să mustre Biserica și pe predicatori, dar de asemenea și să-i îndemne și să-i încurajeze. Ele insistă tot atât cât și primele asupra autorității conducerii organizației și conducătorilor puși în fruntea lucrării.

[131]

Mai mult decât atât, deși ele stăruie ca și mai înainte asupra lipsurilor lucrătorilor, dau totuși mărturie despre o încredere completă în acest corp pastoral, care, dacă am voi să dăm crezare interpretărilor defăimătorilor organizației, trădează cauza lui Dumnezeu de treizeci, patruzeci de ani, sau mai mult. Până în ultima clipă, sora White a dat pe față credința ei în conducerea pe care Dumnezeu a pus-o în fruntea poporului Său, și ea a declarat că El va conduce lucrarea până ce ea se va sfârși în glorie. Este deci o deplină contrazicere între Spiritul profeției și acei care își iau calitatea de apărători ai adevărului.

O altă formă foarte subtilă de falsificare a Mărturiilor vădește intențiile rău voitoare ale acestor persoane. Aceasta este introducerea unor expresii care nu se găsesc în original, dându-i un înțeles tendențios, cel mai adesea pentru a arunca bănuiele asupra acelor care poartă răspunderea lucrării. Acestea sunt adesea simpli termeni adăugați între paranteze. Aproape în toate cazurile restul conținutului contrazice în chip formal lămuririle aduse prin aceste adăugiri. Este deci din nou vorba de FALSIFICĂRI izbitoare a învățaturii Spiritului Profeției. Este tocmai cazul să cităm pilda paiului și a bârnei. Acești preținși campioni ai Mărturiilor, așa de înfocați în a acuza pe alții că disprețuiesc lumina primită, nu văd bârna din propriul lor ochi când voiesc să nu țină seama de toate cele ce, în scrierile sorei White, condamnă lucrarea lor, îngăduindu-și falsificări vădite ale soliilor Domnului.

Ne este greu că trebuie să vorbim atât de aspru. Iubim pe toți frații și surorile noastre, și suferim la gândul primejdiei în care aleargă cei care s-au apucat să ridice armele împotriva Bisericii luptătoare. Regretăm mai ales faptul că dâșii refuză să țină socoteală de îndemnurile și sfaturile care le sunt dăruite cu răbdare, în nădejdea de a-i vedea întorcându-se din calea lor cea rea și plecându-se în fața învățămintelor și înștiințărilor Mărturiilor.

Față de rămânerea lor mai departe, noi continuăm să cerem lui Dumnezeu a le deschide ochii înainte de a fi prea târziu, și noi nu ne putem da înapoi de la datoria pe care ne-o pune în față Stăpânul turmei: „După întâia și a doua muștrare, depărtează-te de cel ce aduce dezbinări, căci știm că este un stricat și păcătuiește, de la sine fiind osândit“. Tit 3, 10. 11.

„Învățătorii falși se pot arăta foarte zeloși pentru lucrarea tui Dumnezeu și pot face sacrificii și cheltuieli foarte mari pentru a aduce teoriile lor la cunoștința lumii și a Comunității; dar, pentru că ei amestecă minciuna cu adevărul, solia adusă de ei este o amăgire și duce sufletele pe calea pierzării. Trebuie să ne împotrivism lor și să-i combatem, nu pentru că ei personal ar fi oameni răi, dar pentru că sunt învățători de teorii false și caută să pună ștampila adevărului pe minciună“. — *Biserica celor rămași*, p. 1!

Vom continua să dezvăluim relele acestei înșelăciuni. Spiritul Profeteiei nu se mulțumește să pună în gardă pe poporul lui Dumnezeu, el dă o linie de conduită precisă:- „Nu credeți lor... Nu-i primiți, căci lucrarea lor nu este de la Dumnezeu“. — *Idem*, p. 17.

Mărturiile ne sfătuiesc a nu avea nimic a face cu mișcările de acest fel. Este totdeauna primejdios ca cineva să sădească la el acasă o plantă veninoasă. Să ne plecăm mai degrabă asupra paginilor Bibliei și Mărturiilor, și să ie studiem cu rugăciune. Ele ne vor aduce lumina cerului și vor conduce pașii noștri pe cărările dreptății și ale reînviării. Bunul Dumnezeu să apere pe poporul. Său de spiritul dezbinării, anarhiei și nemulțumirii care lucrează astăzi în lume și în Biserică. Uniți în aceeași iubire, aceeași credință, același scop, să căutăm cu înfocare reforma inimii prin puterea Spiritului Sfânt. Numai așa vom putea rezista tuturor curselor celui rău și a fi găsiți pretutindeni drept credincioși, având parte la triumful soliei și putând intona imnul biruinței în fata tronului Celui veșnic.

Reformism și reformațiune

Între aceste două concepții este o depărtare ca de la pământ, la cer. Una este din lume și este o falsificare — care vine de jos. Cealaltă este din cer. Ea își trage obârșia în lucrarea ce dă viață, a Spiritului Sfânt. Cea dintâi are ca autor pe prințul întunericului, și ca scop să submineze pe a doua, răpind copiilor lui Dumnezeu transformarea pe care ea a putea s-o aducă în viața lor. Să le examinăm în lumina regulii infailibile arătată în predica de pe munte. [133]

„După roadele lor“

Isus însuși ne dă această piatră de încercare cu privire la profeții mincinoși. Matei 7, 1.3—20.

Discutând acest pasaj, sora White scrie: „Nu ni se spune să-i judecăm după cuvântările lor frumoase sau după mărimea manifestărilor de evlavie. Ei trebuie să fie judecați după cuvântul lui Dumnezeu. La lege și la mărturie“. — Cugetări de pe muntele Fericirilor, p. 20R.

„Sunt oameni care cred că au dreptate când n-au. În timp ce ei iau pe Isus ca Domnul lor și fac de ochii lumii lucruri mari în numele Său, ei sunt lucrători ai neliniștii“. — Idem, p. 209.

Sunt două puteri care se luptă a stăpâni lumea, două înțelepciuni absolut potrivnice:

„Cine dintre voi este înțelept și priceput? Să-și arate, prin purtarea lui bună, faptele făcute cu blândețea înțelepciunii. Dar dacă aveți în inima voastră pizmă amară și un duh de ceartă, să nu vă lăudați și să nu mințiți împotriva adevărului. Înțelepciunea aceasta nu vine de sus ci este pământească, firească, drăcească. Căci acolo unde este pizmă și un duh de ceartă, este tulburare și tot felul de fapte rele. Înțelepciunea care vine de sus, este mai întâi curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare, de roade bune, fără părtinire, nefățarnică. Și roada neprihănirii este semănată în pace pentru cei ce fac pace“. Iacob 3, 13—18.

Ați văzut roadele reformismului? Aduc ele în sânul bisericii lui Hristos, blândețea, un spirit ușor de înduplecat, conlucrarea, respectul față de alții și față de autoritate, umilința, mila, unirea, roadele pașnice ale dreptății și iubirii? sau din contră, pizmă, duh de ceartă, de condamnare, de neîngăduință, de judecată, de critică, de necredință, înălțarea eului, fanatism, exagerare, fariseism, murmur, nemulțumire, descurajare, învrăjbită, despărțire, pierderea sufletelor?

[134]

Când bunăvoința, bunătatea, duiosia și simpatia se dau pe față în viața noastră; când bucuria de a lucra cu dreptate este în inimile noastre; când Hristos, și nu eul, este înălțat, putem cunoaște că credința noastră este de o bună calitate.

Ne-am referit în ultimul nostru studiu la unul din aceste personaje, laudându-se că reformează biserica și care parcurgea, acum câțiva ani, diferite părți ale câmpului nostru făcând mare caz de milă și sfințenie și ascunzând pilula veninoasă cu bănuielii în citate culese cu îndemânare din Mărturii. Cu ceilalți tovarăși, el avu un succes care produse de sigur strigăte de triumf în sfatul marelui răzvrătit, dar care făcu pe îngeri să plângă. La Strassbourg, o străduință de evanghelizare care promitea, fu ruinată în câteva săptămâni. Surprinse și rătăcite, ne mai știind ce să creadă, mai multe zeci de persoane, care urmau conferințele cu un interes viu, se îndepărtară pentru a nu mai reveni; clasa de botez se goli. Câțiva membri cu putere de înrâurire, molipsiți, luară după ei pe alții. Douăzeci și cinci până la treizeci de membri ai bisericii, dacă mi-aduc bine aminte, se lăsară momiți. Totul nou, totul frumos! Timp de oarecare vreme ei trăiră în exaltare, strângându-se laolaltă de o parte, scoțând la iveală superioritatea lor, și adăpând pe ceilalți cu criticele lor. Câteva luni mai târziu, acești „reformatori“ se subîmpărțiră în trei grupe. Erau sfinții, prea-sfinții și super-sfinții. Rezultate asemănătoare se produsură la Mulhouse și în alte locuri. Unde sunt ei astăzi? Au prosperat și au întemeiat ei o biserică mai bună sau mai curată decât Laodiceea? Foarte rari au fost cei care își înțeleseră greșeala, în timp ce solzii mândriei spirituale și ai criticii căzură de pe ochii lor. Alții dispărură încetul, și astăzi sunt despărțiți de poporul lui Dumnezeu și pierduți în lume. În loc să aducă lumină asupra unor lucruri dăinuitoare, promisiunile frumoase ale reformismului se traduseră în practică printr-o fărâmițare și o pierdere a sufletelor. Cum nu ne vom ridica cu toată puterea în contra unei înșelăciuni atât de ascunsă și atât de periculoasă? Față în față cu acești rătăciți nenorociți, am simțit de mai multe ori puterea de amăgire care întovărășește propaganda lor. Am observat întortocherile, schimbările și felul special de judecata ce falsifică învățătura Mărturiilor, în numele cărora pretind că lucrează. Ele sunt de neobservat, ca ceva alunecos ce trece printre degete mai înainte de a-1 prinde. Înbrăcându-se cu haina reformatorilor trimiși ai cerului pentru a mântui Biserica din apostazie, ei se dau drept singurii tâlcuitori care nu dau greș ai Mărturiilor, sustrăgându-se în chip sistematic de la învățăturile lor cele mai limpezi. Cu o neîngăduință aspră ca un drog de fier, ei aplică altora, și îndeosebi fraților conducători, ideile lor preconcepte și deducțiile lor fără temei.

Unul dintre cei pe care ei îl câștigaseră, reîntors la simțămintele mai bune ne istorisi experiențele sale; ele erau într-adevăr lămuritoare pe deplin. Într-unul din comitetele la care luase parte, acești „reformați“ petrecură o bună parte a nopții pentru a se certa. „Eu am găsit la ei“, ne-a spus el, „toate greșelile, toate slăbiciunile, toate pornirile pe care ei le mustrau la alții, dar într-o măsură de zece ori mai mare“.

Alfabetul reformei

O soră îngrijitoare de bolnavi, târâtă de aceeași mișcare, făcu ravagii în Biserică. Prin criticile și înrâurirea ei, ea molipsi pe mai multe persoane care porniră la război împotriva membrilor credincioși ordinii stabilite de Dumnezeu. Reforma sanitară era calul ei principal de bătaie. Ea învinuia pe predicator de a fi călcat, cutare principiu, de a fi făcut aceasta, de a fi neglijat pe aceea, etc... Era dojana personificată. Urmă o ofilire fatală a vieții spirituale. La câțeva vreme după aceea, ea se căsătorii în bună regulă cu un om din lume, cu un cârnățar și putea fi văzută vânzând carne de porc în piață în ziua Sabatului. Cazuri asemănătoare nu sunt rare în istoria reformismului.

„Toți reformatorii au nevoie a se pune sub disciplină față de Dumnezeu. Propriile lor vieți au nevoie de a fi reformate, inimile lor supuse de harul lui Hristos. Orice obicei sau idee lumească, care nu sunt în armonie cu felul de a gândi al lui Dumnezeu trebuie să fie părăsite“. — Fundamentele educației creștine, p. 517.

Reformismul începe cu partea cea rea. El se așează deasupra reformei individuale a inimii. Urcând treptele tronului de judecată, el pretinde că este șeful de orchestră pus să dea tonul, măsura, intrările, nuanța și ritmul reformării ALTORA. Dar el nu a înțeles alfabetul reformei. El nu cunoaște abisul din propria sa inimă, nici nevoia cea mare a unei fapte noi, a iubirii divine, umilinței indispensabile pentru a conduce pe alții la o treaptă mai ridicată prin înrâurirea dulce și pașnică a unei vieți sfințite. El n-a înțeles vocea Martorului Credincios care spune: „Voi aveți o foarte bună părere despre voi înșivă, dar aveți o lucrare de făcut pe care nimeni altul nu o poate face pentru voi. Firea voastră trebuie să fie schimbată și trebuie să aibă loc o transformare a întregii ființe“. — Mărturii, vol. 2, p. 686.

Pseudo-reforma are efectul temut de a abate spiritele de la singura reformă cunoscută de Biblie și Mărturii, și anume nașterea din nou a inimii, transformarea caracterului, sfințirea vieții, pregătirea pentru clipa solemnă a judecării, și de a le înlocui prin mișcarea

[136]

de dezbinare întemeiată pe învinuirea fraților, spiritul de critică, sămânța de discreditare, abuzul de Mărturii, tăgăduirea autorității stabilite de Dumnezeu în Biserică, răscoala, pe față sau ascunsă împotriva acelor care poartă răspunderile administrației. Am arătat cum mișcări, care cu buzele dădeau dovadă de mari apărători ai Spiritului profetic și tăgăduiau o seamă de principii fundamentale, și călcau declarațiile cele mai evidente. Iată unele care se adaugă la exemplele numeroase amintite deja: „Dacă nu ar fi disciplină și conducere, Biserica s-ar fărâmița și n-ar mai putea rămâne unită pentru ca să alcătuiască un corp“. — Mărturii vol. 3, p. 428.

„Când se ridică oameni, pretinzând că au o solie de la Dumnezeu, dar, în loc să lupte contra domniilor și puterilor și stăpânilor întunericului acestei lunii, ei formează un cerc fals, și întorc armele de luptă contra bisericii luptătoare, ferește-te de ei. Ei nu au împuternicire divină. Dumnezeu nu ne-a dat nici o însărcinare pentru o lucrare ca aceasta..Ei vor să dărâme ceea ce Dumnezeu vrea să reclădească prin solia bisericii din Laodicea. El rănește ca să vindece, dar nu aduce pieire. Domnul nu dă nimănui o solie care să descurajeze și să slăbească bărbăția bisericii“. — Biserica celor rămași nu este Babilon, p. 27.

[137]

„Aceia care se ridică să vestească o solie pe propria lor răspundere, și care — deși pretind că sunt învățați și conduși de Dumnezeu — nu fac decât lucrarea specială de a dărâma ceea ce a clădit Dumnezeu timp de ani de zile; unii ca aceștia nu fac voia lui Dumnezeu. Să fie știut, deci, că acești oameni sunt de partea marelui amăgitor, diavolul. Nu credeți lor. Ei s-au unit cu dușmanii lui Dumnezeu și ai adevărului... Depărtați-vă de asemeni oameni și să nu aveți nici un contact și nici o însoțire cu solia lor, oricât de mult va vor cita din Mărturii, căutând să se retranszeze ei înapoia Mărturiilor. Nu-i primiți, căci lucrarea lor nu este de la Dumnezeu. Rezultatul lucrării lor va fi în cele din urmă necredința în Mărturii și, pe cât le va fi posibil, ei vor face fără efect lucrarea pe care am făcut-o eu de atâția ani de zile“. — Idem, p. 17.

O profesiune osândită

Cu toate osândirile repetate, și opririle cele mai aspre ale Scripturii și Mărturiilor, ea este foarte des reprezentată în Biserică. Aproape pretutindeni dăm de înrâurirea ei vătămătoare care mistuie vitalitatea, distruge iubirea frățească și unitatea, desparte părțile care alcătuiesc trupul lui Hristos, paralizează viața spirituală. Foarte rari sunt cei care, într-o clipă sau alta, nu se fac vinovați de odiosul păcat al cleветirii și al criticii. Și prea numeroși sunt cei care fac parte din tribul lui Dan, „O năpârcă pe cărare“ (Gen. 49. 17), și se complac în exercitarea slujbei de judecător și cenzor al păcatelor altora. Din nenorocire, oamenii aceștia își dau rareori seama de starea sufletului lor și de înrâurirea lor otrăvitoare. Ba din contră, ca și musca din fabulă, își închipuie că datorită lor diligența adevărului urcă culmea și va ajunge în vârful muntelui reformei.

Să ascultăm din nou glasul inspirat.: „ÎNTRE TOȚI PĂRĂTORII FRĂȚILOR, SATANA STĂ ÎN FRUNTE“. — Biserica celor rămași nu este Babilon, p. 9..

„Biserica are nevoie nu de sarcini, ci de lucrători zeloși; nu de oameni care, să caute greșeli, ci de clăditori în Sion“. — Mărturii, vol. 4, p. 194.

Mulți în vegherea lor de aproape de a descoperi greșelile fraților lor, trec cu vederea cercetarea propriilor lor inimi și curățirea vieții lor. Aceasta aduce nemulțumirea lui Dumnezeu... Rădăcina amărăciunii, invidiei, neîncrederii, geloziei și chiar ura care există în inimile unora dintre membrii bisericii, este lucrarea lui Satana. Astfel de elemente exercită o înrâurire otrăvitoare asupra Bisericii. „Puțin aluat dospește toată plămădeala“. Zelul religios care se manifestă printr-un atac în contra fraților, nu este un zel potrivit cunoștințe?!. Hristos n-are nimic a face eu o astfel de mărturie4. — Mărturii, vol. 4, p. 489.

„Invidia, gelozia, bănuiala și vorbirea de rău sunt de la Satana și ele închid în mod efectiv drumul lucrării Spiritului Sfânt. Nimic altceva în lumea aceasta nu-I este atât de scump lui Dumnezeu decât.

[138]

Biserica Sa. Nimic nu este păzit de El cu o grijă atât de geloasă. Nimic nu-L mâhnește atât de mult pe Dumnezeu ca vreo faptă care vătăma înrâurirea aceluia care împlinesc serviciul Lui. El va chema să dea socoteală, pe toți aceia care ajută pe Satana în lucrarea lui de critică și descurajare“. — *Mărturii*, vol. 6, p. 42.

„Nu există nici o cale mai sigură de a slăbi spiritualitatea noastră, decât a fi invidioși, bănuitori unul față de altul, plini de spiritul de critică și bănuială“. — *Mărturii*, vol. 5, p. 242.

„O străduință deosebită trebuie să fie depusă în fiecare biserică pentru a da la o parte vorbirea rea și spiritul de critică, ca fiind printre păcatele producătoare ale celor mai mari rele în Biserică. Asprimea și căutarea de a găsi greșelile altora trebuie să fie osândite ca fiind lucrurile lui Satana“. — *Mărturii*, vol. 5, p. 609.

„Inimile ne-renăscute socotesc că pot discerne greșeli mari la alții, unde nu există niciuna, și se vor opri asupra unor lucruri mărunte, până ce ele vor apărea peste măsură de mari... Când Hristos va locui în inimă ea va fi atât de mlădiată și supusă de iubirea față de Dumnezeu și om, încât supărarea, spiritul de critică și discordie nu vor mai fi aflate acolo“. — *Mărturii*, vol. 4, p. 610.

„Când adevărul locuiește în inimă; nu mai este loc pentru critica slujbașilor lui Dumnezeu, sau pentru a găsi greșeli în solia pe care El o trimite“. — *Mărturii pentru predicatori*, p. 88.

[139] „Nu faceți din păreri și din vederile voastre cu privire la datorie, din chipul vostru de a înțelege Scriptura, o măsură de judecată pentru alții; și nu-i condamnați în inima voastră dacă ei nu se conformează idealului vostru. Nu criticați pe alții, punându-le intențiile la încercare sau judecându-i“. — *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 178.

Isus spunea: „De ce vezi tu paiul din ochiul fratelui tău, și nu te uiți cu băgare de seamă la bârna din ochiul tău?“ Cuvintele Sale descriu pe cel care este gata să vadă greșeli la alții. Când socotește că a descoperit o pată în caracter sau în viață, el își îndoiește râvna de a o face cunoscut; dar, Isus declară că trăsătura de caracter dezvoltată prin săvârșirea unei lucrări atât de nepotrivite cu principiile lui Isus, este în comparație cu, criticile mincinoase ca o bârnă față de un pai. Lipsa spiritului e îngăduită și iubirea îl mână să facă o lume dintr-un atom. Cei care n-au încercat niciodată pocăința unei predări depline față de Hristos, nu pot da pe față în viața lor influența alinătoare

a iubirii Mântuitorului. Ei înfățișează în chip rău spiritul blând și curtenitor al Evangheliei și rănesc suflete prețioase pentru care a murit Hristos. După ilustrația de care se folosește Mântuitorul nostru, cel care nutrește un spirit de critică aspră este vinovat de un păcat mai mare decât cel pe care îl învinuiește; căci el nu numai că săvârșește același păcat, ci adaugă la el îngâmfare și critică...

„Acești preținși judecători și critici se așează de partea lui Antihrist, potrivnicul, care se înalță mai pe sus de tot ce se numește Dumnezeu sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu“. 2 Tes. 2, 4.

Păcatul care duce la rezultatele cele mai nenorocite este acest spirit rece, critic neiertător care caracterizează fariseismul. Când trăirea credinței este lipsită de iubire, Isus nu este acolo; strălucirea soarelui prezenței Sale nu este acolo. Nici o activitate intensă sau zel fără de Hristos nu poate să înlocuiască această lipsă. Poate să existe o deosebită iscusință în a descoperi defectele altora, dar fiecăruia din cei ce nutresc acest spirit, Isus le spune: „Fățarnicule, scoate întâi bârna din ochiul tău, și atunci vei vedea deslușit să scoți paiul din ochiul fratelui tău“.

Acest spirit de învinuire pe care îl îngădui, este un fruct rău, arată că pomul este rău. Nu vă este de folos să vă întemeiați pe propria voastră neprihănire. Lucrul de care aveți nevoie este o schimbare a inimii. Vă trebuie această experiență înainte de a fi în stare să îndreptați pe alții; „căci din prisosul inimii vorbește gura“. Mat. 12, 34.

[140]

Voi trebuie să fiți buni înainte de a putea face bine. Voi nu veți putea exercita o înrâurire care să transforme pe alții înainte ca inima voastră să fi umilit, să se fi curățat și să se fi făcut mai blândă prin harul lui Hristos. Atunci când această schimbare a fost înfăptuită în voi, va fi tot atât de firesc pentru voi ca să trăiți pentru a binecuvânta pe alții, cum este pentru trandafir de a da florile lui mirositoare, sau pentru viță ciorchinii aurii.

„Dacă Hristos, - nădejdea slavei este în voi, nu veți mai avea nici un fel de plăcere a pândi pe alții pentru a le descoperi greșelile...“.

„Acela care privește adesea asupra Crucii de pe Golgota, amintindu-i că păcatele sale au așezat pe Mântuitorul acolo, nu va mai încerca niciodată să evalueze gradul vinovăției sale în comparație cu aceea a altora. El nu se va mai urca pe scaunul de judecată

pentru ca să aducă învinuiri împotriva altora. Nu poate fi nici un spirit de critică sau înălțare de sine din partea acelor care umblă în umbra Crucii Golgotei“.

„Un spirit blând, o purtare nobilă și atrăgătoare vor mântui pe păcătoși și vor acoperi o mulțime de păcate. Descoperirea lui Hristos în propriul vostru caracter va avea o putere transformatoare asupra tuturor acelor cu care veniți în legătură. Fie ca Hristos să Se manifeste zilnic în voi și El va descoperi prin voi energia creatoare a Cuvântului Său. — o influență blândă, convingătoare și totodată puternică pentru a crea din noi alte suflete după frumusețea Domnului Dumnezeu nostru“. Idem, pag. 180—185.

[141] Isus ne invită să ne suim pe muntele Golgota. Pentru cei care trăiesc la piciorul crucii, spiritul de condamnare face loc iubirii; problema reformei altora și aceea a Bisericii nu se mai pune. Nu mai rămâne decât aceea a înnoirii inimii. Ea se traduce printr-o dorință arzătoare de a muri față de sine însuși, pentru a fi găsit în Hristos, pentru a iubi, a trăi și a lucra ca El simțind abisul propriei lui stări nenorocite, sufletul strigă la Dumnezeu, suspină după prezența Sa, și dorește pe deasupra o deplină biruință și sfințenie. Mereu mai adânc, Spiritul Crucii pătrunde acest suflet până ce îl inundă și îl învăluiește

[142] când va veni vremea Rusaliilor de pe urmă a ploii târzii.